

YENİ DEMOKRAT GENCLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 182 * Şubat 2014 **Fiyatı: 2 TL ** ISSN : 1302-7506

YEREL YÖNETİMLERDE GENÇLİĞİN SÖZÜ VAR!

Tuttuğunu Koparmada Kararlı
Dilek Yoldaşa... Sf: 13- 15

HDP İstanbul Büyükşehir Belediyesi
Eş Başkan adayı **Pınar Aydınlar** ile
röportaj Sf: 17

Kolektifin Sesi:
Yerel Yönetimler ve Gençlik Sf: 20 - 22

Bugün kinimiz bilendi Kesgin'ce
Saplandı Dersim'in kara yüzüne
Beşler ile öldük şafaktan önce
Daha kudretle dirildik güneşle

Ölmedi beş kadın yoldaş
Beşlerin düşleri ile
Sürüyor, sürecektir savaş
Namlularıyla Beşlerin
Sürüyor bu şanlı savaş

Avunmayın, kanmayın ey zalimler
Kavgamızın en önündedir beşler
Onlardan (Beşlerden) alınan kızıl mermiler
Sıkılıp imha olacak hedefler
Kulak verin sömürülen kadınlar

Çağrısıdır özgür kadının onlar
Vaktidir atmanın hızlı adımlar
Savaşarak alınacak tüm haklar
Savaşarak yaratılır yarınlar
Savaşarak sorulacak hesaplar

(Partizan Müzik Topluluğu)

2 Şubat Şehitlerini Mücadelemizde Yaşatacağız!

www.partizanarsiv.net

Yeni Demokrat Gençlik

Merhaba,

Dergimizin yeni sayısı ile sizlerle birlikteyiz...

Bu sayımızda sizlere hem süreç içerisinde yaşanan gelişmelerden hem de yaklaşan seçimlerden bahsedeceğiz.

Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte mesele bizim de gündemimizde daha fazla yer kaplamaktadır. Bu sayımızda 8. Konferansımızda da tartıştığımız temelde yerel seçimlere dair belli meseleleri işlediğimiz birkaç yazıya yer veriyoruz. Yerel seçimlerde halk gençliğinin, kadınların, LGBTİ'lerin taleplerini, yerel yönetimlerden beklentilerini aktarma amaçlı hazırladığımız yazılara da yer vereceğiz. Ankara Kaos-GL dergisi ile yerel seçimlere dair yaptığımız söyleşiye, İstanbul Büyükşehir Belediyesi eş başkan adayı Pınar Aydınlar ile yaptığımız röportaja yer veriyoruz.

Kadın sorunu kapsamında gündemimize aldığımız, son süreçte üstüne daha fazla düşündüğümüz, tartıştığımız cinsel şiddet/taciz meselesine dair yazılara yer verdik. Bu sayıda kadın konulu gündemlerimiz daha fazla yer kaplamaktadır. Ayrıca 8 Mart'ın yaklaşmış olmasından dolayı alanlara daha güçlü çıkabilmek için ve Gezi İsyanı'nda güçlenen kadınların sesinin bu 8 Mart'ta alanlarda daha güçlü yankılanabilesinin önemini vurguladığımız çağrımızı sizlerle paylaşıyoruz.

Yerel seçimlerden tutalım da kadın sorununa kadar bir çok konuyu harmanlayan bu sayımızda hem seçimlere dair sözü hem de 8 Mart'a dair sözümüzü söylemiş olduk.

Bir daha ki sayıda görüşmek umuduyla...

İçindekiler

İsyan.....	2-3
İnternet Sansürü.....	4-5
Özgür Okul.....	8
Konferans Değerlendirmesi.....	10-11
Forum.....	12
Dilek Yoldaşa.....	13-15
Pınar Aydınlar ile Röpoj.....	17

Kolektifin Sesi.....	20- 22
Kaos- GL Röportaj.....	23- 24
Gençlikten Notlar.....	26- 27
Genç Kadın.....	31
Denge Ciwanê.....	34- 35
Futbol Sadece Futbol mu?.....	39
Bellek.....	40

İletişim

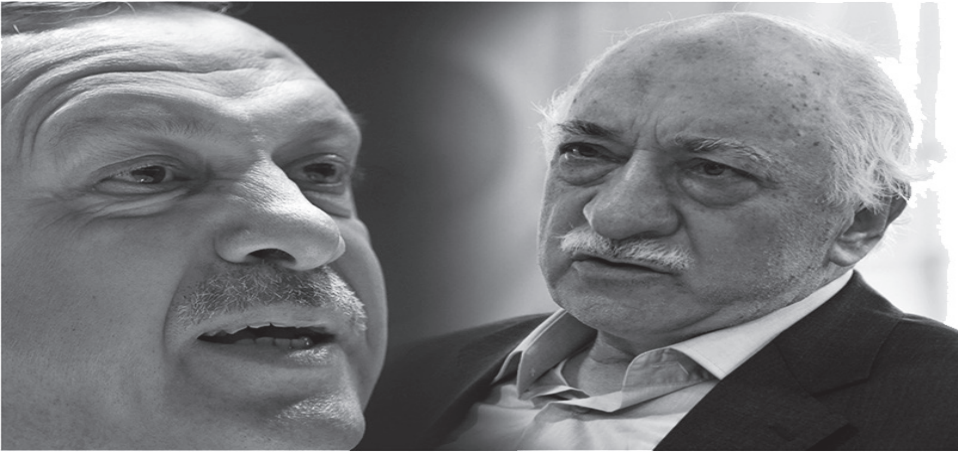
Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışları Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir:1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat 2 No: 8

TC Çıkmaz Sokakta,

Barikatları Güçlendirelim!

Öncelikle doğru tavır için yerel yönetimler ve iktidar olgusu sağlam bir zeminde tartışılmalı, **'bozuk düzende sağlam çark olmayacağı'** anlaşılmalıdır.

Belediye veya muhtarlıkların mevcut iktidardan herhangi bir biçimde bağımsız olduğu hiçbir yerde görülmemiştir.

Çal, çal nereye kadar?

Gezi İsyânı ile birlikte sokağa çıkan kitleler, öfkesini 'hırsız var' eylemleriyle tazelemiş, şuan durum sakın olsa da, gelişmeler tansiyonun düşmeyeceğini göstermiştir. Halk, düzeni en sivri noktadan, kutularda saklanan trilyonlarından vurmaktadır. Tek amacı daha fazla sömürü ve kar olan egemenler; halka, kendi belirlediği açlık sınırının dahi altında bir ücret vererek sömürmekte, faşist diktatörlüğün gereği olarak halkı devamlı olarak baskı sarmalında tutmak istemektedir. Ne var ki; hiçbir şey eskisi gibi olmadığından klik çatışmalarında hem kendileri hem de sistemleri daha ağır bedeller ödemektedir.

17 Aralık'ta başlayan ve bakanları, bakanların oğullarını, ünlü iş adamlarını çemberin içine alan operasyonun, egemenler cephesinde sarsıcı ve korkutucu esas etkisi operasyon sonrası sokağa çıkan kitleler tarafından sabitlenmiştir. Bu sarsıcı ve de korkutucu etkiyi yaratanın 'yolsuzluk' üst

başlığında toplanan egemen sistem gerçekliği olduğu açıktır.

Gerçekliği dışı vuran AKP ve Gülen cemaati arasındaki dalâş olsa da sorunun kapsamının daha geniş olması, devrimci dinamiklere kanal açan bir boyut taşımaktadır. Dinamiğin temelini oluşturan Gezi İsyânı, bilinçlerdeki yankısını sürdürmekteyken, klik çatışması sonucu ortaya saçılanlar, yeni olanakları da beraberinde getirmiştir. Klik çatışmaları sonucu ortaya saçılmışta olsa, açığa çıkan gerçekler, geniş yığınlara sistemin nasıl işlediğini tüm çıplaklığıyla göstermiştir.

İster klik çatışmasından doğsun, ister sınıf mücadelesinden, isterse başka bir şeyden; süreçteki en devrimci müdahalenin sistem içerisinde açılan her gedikten içeriye sızarak, açığa çıkan olanakları kullanmak olduğu tartışmasıdır.

“derin devlet” ten “paralel devlet”e

Bir 'ittifak partisi' olan ve homojen

de bir yapıya sahip olmayan AKP içerisindeki klik çatışmalarının bir başka görünüşü de “paralel devlet” tartışmalarıdır. Gülen Cemaati ile dershane tartışmalarında bir hayli gerilen iplerin devamında sürecin, yolsuzluk operasyonlarına evrilmesi daha önceleri başka yapılanmalar (MİT gibi) açısından kullanılan “derin devlet” tanımını bir üst boyuta, “paralel devlet” tanımına taşıdı. Gülen Cemaati'nin TC içerisindeki kadrolarının etkin bir konumda olduğu birçok kesim ve kişi tarafından ifade edilmekteydi. İplerin gerilmesinin sonuçlarından biri olarak T. Erdoğan tarafından da bu durum aleni bir biçimde anlatılmaya başlandı. “Devlet içinde devlet” olur mu, sorusunu sorup duran T. Erdoğan kılığı; “*Türkiye’de bizim 4 tane kırmızı çizgimiz var. Tek devlet, tek bayrak, tek vatan, tek millet*” (Hayati Yazıcı, 26 Ocak) diyerek dalâş hararetlendirmektedir.

KCK Yürütme Konseyi eş başkanı Bese Hozat da bu tartışmadan doğru Paris Katliamı'nın ‘paralel devlet’ in işi olduğuna dair bir açıklama yaparak bu tartışmalara dâhil olurken; “*İsrail Lobisi Ermeni ve Rum Lobilerinin de birer paralel devlettir*” sözleri de geniş bir kesim tarafından tepki topladı. Mesele yanlış anlaşılma vb. ile açıklansa da ortada TC'nin paralel, dikdörtgen ya da başka herhangi bir geometrik şekille tariflenmesi doğru değildir. AKP'nin veya mevcut iktidarın farklı kliklerinin olduğu doğrudur. Ancak bu kliklerin kan kardeşi olduğu yeterince açıktır. Kardeşler arasında kavgalar, küslükler her zaman olur; ancak mesele aile bütünlüğüne yani iktidarın devamlılığına geldiğinde küslüklerin giderileceği, kavgalar yerini birbirine kenetlemeye bırakacaktır. Bu durum toplumsal düzlemde de böyle kabul görür, siyasal düzlemde de. Hayati Yazıcı' dan alıntıladığımız 4 kırmızı çizgi etrafında bütünlükten ve biraradalıktan taviz verilmeyeceği nettir.

Mesele üç-beş megabayt değil!

Yolsuzluk operasyonları, “paralel devlet” tartışmaları, MİT’e ait olduğu söylenen tırlar, ‘ihbarlar’ ile durdurulup aranırken yani klik dalaşı en üst boyutta devam ederken torba yasa ile internete konan sansür birçok yerde protesto ile karşılandı. Taksim’de; Gezi’den alışıldık gaz, plastik mermi, çevik kuvvet sahneleri görüldü.

Meclisten geçen yasa ile birlikte öne çıkan konu, bütün kullanıcıların tek tek internette hangi sitelere tıkladığı, arama motorlarına yazdığı kelimeler sosyal paylaşım sitelerinde paylaşım, beğeni, yorum vs. her türlü faaliyeti kayda alınarak, en az 1 en çok 2 yıl saklanacak. Bütün bunları düzenlemek, denetimi sağlamak açısından da yeni bir birlik kurulacak. Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı veya Ulaştırma Bakanı’nın isteğiyle, kendi hukukları bile hiçe sayılarak, bir ya da birkaç kişi tarafından keyfi bir şekilde internet, sansür yoluyla denetim altında tutulacaktır. Aynı zamanda site içerisinde bir içerik örneğin bir video ‘sakıncalı’ bulunduğunda bu içeriğe erişim de aynı şekilde 4 saat içerisinde engellenebilecek. Durum bize video paylaşım siteleri üzerinden dönen “bel altı savaşlarını” hatırlatmaktadır. Yani sorun onlar açısından son derece hayattır!

Gezi İsyanı; sosyal medyanın, internet kullanımının etkinliğini gözler önüne sermek açısından iyi bir örnektir. Egemenlerin buna da yasaklama getirmesi beklenen olduğu kadar, buna karşı bir tepki örgütlemek de beklenendi. Bu tepkinin üç-beş megabaytla ilgili olmadığı da eylemlerin temel başlığı olmuş, sosyal medyaya yine sosyal medya ve sokak üzerinden sahip çıkılmıştır.

Yerel seçimler

Tansiyonun en azından 30 Mart’ta yapılacak olan yerel seçimlere kadar düşmeyeceği açıktır. Bu tansiyon anlamında egemen sınıfların bir ‘panik’

içerisinde olduğunu söylemek de abartılı olmayacaktır.

Yapılacak seçimler açısından meselelerin iki yönü oluşmaktadır. İlki egemen sınıf kliklerinin beklentileriyle, diğeri de bizlerin tavrı ve görevleridir. Egemen sınıfların diken üstünde geçirdikleri bir yılın ardından seçimlerden daha fazla güçlenerek ve tazelenerek çıkma istekleri varken, sorunun esas yönünü bizlerin tavrı ve görevleri oluşturmaktadır. Bu anlamda T. Erdoğan’ın “*Durarak olmaz, hatta defansta kalarak olmaz, biz ofansif olacağız.*” sözü sanırım egemen sınıfların seçimlere yaklaşımlarını aktarmaktadır. Ne kadar köşeye sıkışsalar da en üst perdeden konuşmaya devam edecekler; bu, egemen olanın egemenliğini sürdürme isteğinin bir parçasıdır. Bu istek temelinde seçimlere önemli bir yatırım yapılırken anketler yapılmakta, adaylar titizlikle seçilmektedir. Çeşitli araştırma gruplarının yaptığı anket sonuçları AKP’nin ortalama % 47,5, CHP’nin ortalama %29’luk bir oy alacağını söylemektedir (Denge Araştırma, Ocak 2014). Bizler açısından tartışma, bu ve benzeri sayısal verilere dayandırılmaksızın ve esas olarak siyasal zeminde sürdürülmelidir.

Öncelikle doğru tavrı için yerel yönetimler ve iktidar olgusu sağlam bir zeminde tartışılmalı, ‘**bozuk düzende sağlam çark olmayacağı**’ anlaşılmalıdır. Belediye veya muhtarlıkların mevcut iktidardan herhangi bir biçimde bağımsız olduğu hiçbir yerde görülmemiştir. Mesele, bizler açısından bir taktik politika (tavrın ne olduğu belirleyici değildir) niteliği taşıırken; amaç, yığınların politikleştiği bir sürecin devrimci karakterde geliştirilmesi olmalıdır.

Bir tarafta farklı görüş ve düşüncelerin zenginliğinden ve değerinden bahseden T. Erdoğan, diğer tarafta toplumsal muhalefet üzerinden prim yapmaya çalışan ancak bunu da eline

yüzüne bulaştıran CHP ve azınlı faşist MHP vardır. Bunlarla beraber yükselen devrimci potansiyel, beraberinde yığınların yeni bir arayış içerisinde olduğunu göstermektedir.

Bu anlamda hedef alacağımız temel nokta sistemin kendisidir. AKP-CHP-MHP ya da başka sistem partileri, bu iktidarın temsilcileri olarak bütünlüğü teşhir edeceğimiz temeldirler. HDK çerçevesinde devrimci, demokrat adayların desteklenmesini anlatan tavrımızın dayanaklarını oluşturan şey, faşist diktatörlük gerçekliğinde oluşturulacak devrimci, demokratik birlikteliklerin önemidir. Bu birliktelik kapsamında (veya dışında) faşist diktatörlüğe, şovenizme karşı yürüteceğimiz her teşhir çalışması taleplerimizi de daha gerçekçi kılacaktır.

Genel yaklaşımımız bu olmakla birlikte özel olarak vurguyu hak eden CHP, ‘yeni tip’ adaylarıyla kendi kuyusunu derinleştirmiştir. Ankara’da Mansur Yavaş ‘yeni tip’ adayların en belirgin olanıdır. Buraya daha başka isimler de eklenmekle birlikte durum sistem partilerinden farksızlığına dikkat çekerken, düştüğü gülünç durum acemiliğini de göstermektedir. K. Kılıçdaroğlu’nun “*Mansur Bey düzgün bir siyasetçi, yetenekli, çalışkan bir siyasetçi, kendisini kanıtlamış bir siyasetçi. Mansur Bey ile beraber olmaktan mutluyuz.*” (20 Aralık) sözleri meseleyi sanırım açıklamaktadır.

Yerel seçim süreci bizler açısından propaganda ve örgütlenme süreci olduğunu vurguladık. Halka ‘**birlikte yöneteceğiz**’ sözü veren sistem partilerini ve genel olarak sistemi daha fazla teşhir ederken halk gençliğinin inisiyatifinin açığa çıkartılabileceği her türlü aracı kullanarak yürüteceğimiz faaliyetlerde, temel çıkış noktamızı gençliğin sesinin susturulmaya çalışılması oluşturmaktadır. Bu nedenle yerel seçimlerde ‘**gençliğin sözü var**’ diyeceğiz.

tyyp:// sansur/degil/baktiginiz/her/yerde/beni/gorun/istedim.com.tr

Türkiye, internet kullanımını konusunda özellikle 2000’li yılların ardından ciddi bir büyüme yaşadı. İnternet kullanımında bu denli büyüme birçok sektöründe sanal âlem üzerinde biçim değiştiren pazara da atılmasına neden oldu. Bugün özellikle, sanal pazar siteleri, video paylaşım siteleri, gazete ve tv siteleri, birçok amaç dahilinde kullanıma açık olan twitter, facebook gibi sosyal medya kuruluşları bu pazarda yerini aldı.

Türkiye’deki internet kullanımını ile ilgili bazı sayısal veriler şu şekildedir: “16 yaş üzerinde 28-30 milyon civarında insan internet kullanmaktadır, 3.1 milyon kişisel bilgisayar mevcuttur, Türkiye MSN kullanımında ABD ve Brezilya’dan sonra dünya üçüncüsüdür, 15-25 yaş arası gençler günde ortalama 6 saatini internette geçirmektedir. Bu zamanın önemli bir kısmı e-posta alışverişi, haber okuma ve sosyal paylaşım sitelerinde harcanmaktadır.” (Türkiye’nin internet sansürü sorunu medya derneği internet komitesi redaksiyon ve güncelleme, Aslı Telli Aydemir, Medya Derneği, 28 Temmuz 2010).

Yapılan bu araştırmaya göre Türkiye’deki nüfusun neredeyse yarısı interneti aktif bir biçimde kullanmaktadır. İnternet kullanımının bu kadar yaygın olması durumu da elbette devletin üzerine vazife çıkarmasına da neden olmuştur.

Bildiğimiz üzere Tayyip Erdoğan’ın Twitter’ı en fazla kullanan siyasetçilerden olmasına rağmen Gezi İsyanı sırasında sosyal medyanın örgütlenmedeki öneminin açığa çıkması sonucu; “*Şu anda Twitter denilen bir bela var, yalanın daniskası burada. Sosyal medya denilen şey aslında şu anda toplumun baş belasıdır.*” diyerek internet üzerindeki baskının artacağına sinyali vermişti.

Tayyip Erdoğan’ın ve AKP’nin

“tek adam” olma isteği ve her türlü gelişmeyi tahakküme alma çabası, Gezi İsyanı’nın hemen ardından Torba Yasa’ya yerleştirilen bir kanunla internet sektörüne de sıçradı. Geldiğimiz süreçte yuvarlamalarla ve çarpıtmalarla onaylanan bu değişikliğin ilk adımları, 2007 yılının Mayıs ayında 5651 sayılı “İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi Ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun” ile başlamıştı.

Türkiye’de internet yasağı ve gelişen tepkiler

Türkiye’de internet ile ilgili ilk cezai düzenleme 2001 yılında Basın Yayın Yasası’na internet de dahil edilerek getirildi. Bu tarihten 2007 yılına kadar birçok web sitesinin erişimi engellendi.

2007 yılında çıkarılan 5651 sayılı kanunun ardından internet kapatmalar ve sansürler bir hayli hız kazanmış ve bu tarihten 2008 yılının Kasım ayına kadar 1112 web sitesi yasaklanmıştı.

Ardından ise 12 Haziran 2010 yılında Atatürk’e hakaret kapsamında Youtube’de Türkiye’den girişi yasaklanan web sitelerinin arasında yerini almıştı. Youtube gibi birçok internet kullanıcısının aktif bir şekilde içinde yer aldığı sitenin kapatılması da internete uygulanan sansüre karşı gösterilen tepkileri de büyütüştü. Bu dönemde sansüre karşı ortak platformlar oluşturulmuş ve birçok merkezi noktada eylemler yapılmıştı. Yapılan bu eylemlerin bir tanesi de 17 Temmuz 2010’da Taksim’de gerçekleştirildi. Yapılan protestonun temel talepleri arasında; “Sansür Amaçlı Kullanılan 5651 Sayılı Kanun Kaldırılması ve 5651 sayılı kanun kapsamında erişimi engellenen 5000’den fazla web sitesinin bir an önce açılması,” yer almıştı.

Daha sonra ise Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü (RSF) 3 Kasım 2010’da 5 bini aşkın internet sitesini etkileyen sansürün son bulmasını isteyerek, Türkiye’ye internet sansürüne son verme çağrısında bulunmuştu.

Sansür, haber alma hakkının ihlalidir, TİB’siz bir internet!

Yazımızın bu bölümüne kadar Türkiye’deki internet üzerinde yapılan yasaklamalara ve sansürün özeti geçmeye çalıştık. Bu bölümümüzde ise Torba Yasa ile birlikte 5651 sayılı kanunun revize edilmesinin ardından yaşanan değişikliklere bir bakalım.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki internete uygulanan sansür, sansürün uygulandığı web sitesinden çok kitleyi ilgilendirmektedir. Çünkü uygulanan sansür evrensel bir hak olan, halkın haber alma hakkını ihlal etmektedir.

5651 sayılı kanunda yapılan düzenlemeyle birlikte, DNS üzerinden yapılan engelleme IP adresi üzerinden yapılacak ve bu yolla, siteye giriş daha da zorlaştırılacak. Yine URL temelli erişim engellemesi de uygulamaya sokularak, bir içerik sebebiyle bütün adresin erişiminin engellenmesinin önü açılacak.

Bu yasayla birlikte gelecek olan diğer bir değişiklik de Türkiye’deki hukukun işlevsizliğini tekrardan gözler önüne serecek. Yasa gereği kapatılması veya sansür uygulanması gereken site için hiçbir yargı süreci yaşanmayacak. Bu konuda tam yetki Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB)’na verilecek. Yine yasayla birlikte daha önce birçok Avrupa ülkesinden ve ABD’den özel yaşamı ihlal etmesi nedeniyle ihraç edilen Phorm şirketinden Türkiye daha fazla yararlanarak, devlet bireylerin internette yaptığı her “tık” a hâkim olmaya çalışacak.

“Mesele Üç-Beş Megabayt Değil!”

Yer sağlayıcı yurt dışındaysa bile erişimin engellenebileceği, DNS ayarlarını değiştirerek bir siteye girilemeyeceği, anahtar kelimelerle “uygunsuz içerik” belirlendiğinde sayfanın kaldırılabilmesi ve yirmi dört saat içerisinde sansür kararı verilebileceği gibi pek çok yeni kısıtlamayı içeren sansür yasasıyla ilgili Sayfalar Ortak Platformu 18 Ocak’a eylem çağrısı yaptı. Bunun üzerine pek çok ilde basın açıklamaları ve eylemler gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen bu eylemlerin bir kısmını sizinle paylaşıyoruz.

Bursa: Halkın gerçekleri öğrenme hakkını sansürlemeye çalışan iktidara karşı halk, alanlara çıkarak “İnternete dokunma” eylemleri gerçekleştirdi. Eylem sırasında sivil polislerin müdahalesi oldu ancak kitle bu müdahaleye karşı yanıt verince kısa süreli bir arbede yaşandı. “Katil polis hesap verecek!”, “Ali’nin katilleri yıldırılmaz bizleri” sloganları atıldı.

Ardından da yapılan açıklamada: “Faşist devlet tarafından, bilgiye erişimimizin suç sayıldığı bu yaptırımlara, sesimizi yükselteceğimizi, halkın parasını ödeyerek ulaştığımız bilgi alma özgürlüğünün engellenmesine karşı, sokaklarda olacağımızı beyan ederiz” denildi.

İzmir: İnternetin sansürlenmesi ile ilgili yasaya karşı yüzlerce kişi İzmir’de de sokağa çıktı. İçlerinde HDP, Partizan, YDG, SDP, Halkevleri, Mücadele Birliği gibi pek çok devrimci demokrat kurumun yer aldığı eylem oldukça coşkuluydu ve renkli sahneler yaşandı.

YDG’nin “Google AKP Bunu mu demek istediniz: yalan, rüşvet,” “Google R.Tayyip Erdoğan bunu demek istediniz: Adolf Hitler,” “Biji Sosyal medya” vb. yazılı dövizleri kitle tarafından ilgiyle karşılandı. Partizan ise alternatif medya mesajı vermek için Özgür Gelecek

gazetesi ile eylemde yer aldı.

İstanbul: Taksim Meydanı’nda toplanan yüzlerce kişiye polis biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı. Uzun süren çatışmalar esnasında birçok kişi plastik mermi ile yaralanırken çok sayıda kişi de gözaltına alındı.

Ankara: Ankara’da sansüre karşı bir araya gelen kitle “Hükümet istifa!”, “Sansüre karşı omuz omuza!”, “Susma! Hayır! Sansüre hayır!” sloganları attı. Devrimci tutsaklar ve şehitlerin de unutulmadığı eylemde “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Ethem yoldaş ölümsüzdür!” ve “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Taksim’de düşene, dövüşene bin selam!” sloganları da atıldı. Kitleyi taciz etmeye çalışan iki TOMA’nın da kitlenin yakınında dolaşmasına rağmen halaylarla sona eren eyleme YDG de katıldı.

Eskişehir: Eskişehir halkı AKP’nin internet yasası teklifine karşı Espark önünde buluşarak yasayı protesto etti.

Eyleme esnaf ve sokaktaki insanlar alkışlarla ve sloganlarla destek verdi. Kanatlı AVM önüne gelen kitle burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılmak istenen sansürlerin halkın özgürlüklerine ve bilgi alma hakkına yapılan bir saldırı olduğunu vurgulayan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Bodrum: Muğla’nın Bodrum İlçesi’nde, ‘İnternete Dokunma’ adı altında oturma eylemi düzenlendi. Bodrum Gezi Dayanışması Platformu tarafından Belediye Meydanı’nda düzenlenen eylemde “İnternete Dokunma” ve “Hükümet İstifa” pankartları açıldı.

“Ya internet yakıyamet”, “Sansürü diktatör uygular”, “Özgürlüklerimize dokundurtmayız”, “Haber alma hakkımız engellenemez”, “Devlet sansürü sizi gerçekten korur”, “İnternetiniz İslami usullere göre kesilmektedir”, “Diktatör internetini yerim diyor” ve “Sansür ne Ayol” yazılı dövizler taşıyan kitle, sık sık “Sansüre karşı omuz omuza” sloganını attı.

Antakya: Antakya’da da internete sansür uygulanması yapılan yürüyüşle protesto edildi. Gençlerin sosyal medya üzerinden haberleşmesiyle örgütlenen eylem kitlenin Uğur Mumcu bulvarında toplanmasıyla başladı. Burada toplanan ve aralarında YDG ve birçok devrimci demokrat kurumun da bulunduğu yaklaşık 250 kişilik kitle Ahmet Atakan’ın vurulduğu yere yürüyerek burada bir anma gerçekleştirdi. Daha sonra kitle buradan Armutlu BP önüne doğru yürüyüşe geçti. Burada polislin yaşadığı korku görülmeye değermişti.

7. yılında “Buradayız, Ahparig”

Hrant Dink katledilişinin 7. yılında Türkiye'nin birçok yerinde anıldı. “Hepimiz Hrant'ız Hepimiz Ermeniyiz” diyen on binler sokaklardaydı. Bu eylemlerden derlediğimiz bazı haberleri sizlerle paylaşıyoruz.

İstanbul: Hrant Dink'i anmak için Taksim'de toplanan kitle Agos Gazetesi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme katılan binlerin öfkesi “Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz”, “Biz Bitti Demeden Bu dava Bitmez” sloganlarıyla alana yansıdı. **Partizan ve YDG'nin** kitle-sel olarak katıldığı eylemde “**Hrat'ın Katili Patron ağa Devleti**”, “**Halkımız Saflara Hesap Sormaya**” sloganları atıldı. Osmanbey'de bulunan Ergenekon Caddesi'nin adı Hrant Dink Caddesi olarak değiştirildi.

Anmada Hrant'ın arkadaşları adına açıklamayı Gülten Kaya yaptı. Polis yer yer provokasyon girişimlerinde bulunsa da anma sorunsuz bir şekilde sonlandırıldı.

Sarıgazi: Vatan İlköğretim Okulu önünde bir araya gelen kitle sloganlarla Demokrasi Caddesi kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Sarıgazi Dayanışması'nın örgütlediği eylemde kitlesellik dikkat çekti. Proletarya Partisi tarafından Ocak ayının son haftasının devrim ve komünizm şehitlerini anma haftası ilan edilmesi vesilesi ile eylemde Proletarya Partisinin şehit düşmüş kadro ve militanlarının da resmi taşındı. Eylemde sık sık “**Faşizme inat kardeşimsin Hrant**”, “**Hrant'ın katili faşist devlettir.**” sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından Hrant şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

İzmir: DİSK, KESK, TMOBB çağrısıyla bir araya gelen “İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri” Hrant Dink'i anmak ve katliamı protesto etmek için sokağa çıktı.

Hrant Dink'in faşist TC devleti ta-

rafından katledilişinin 7. yılında Al-sancak Gar'da toplanan kitle “**Dünden bugüne hukuksuzluk AKP ile sürüyor. Hrant'ın katili faşist devlet!**” yazılı ortak pankart arkasında Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne doğru yürüdü.

Kitle yürüyüşü Türkan Saylan Kültür Evi'nde sonlandırarak burada DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı tarafından basın açıklaması okundu. Hrant'ın katlediliş saatinde yüzlerce kişi saygı duruşu ile anmayı sonlandırdı.

Bursa: 19 Ocak günü Setbaşı'nda toplanan kitle, “Buradayız Ahparig! 4.5.6.7 Yıl” yazılı pankart açarak, Kent Müzesi'ne kadar “Hrant için adalet için buradayız”, “Türk, Kürt, Ermeni yasanın halkların kardeşliği”, “faşizme karşı omuz omuza”, “**Hrant'ın katili patron ağa devleti**” vb. sloganlarıyla yürüdü.

Ankara: Hrant Dink, katledilişinin 7. yılında Ankara Dayanışması tarafından örgütlenen bir eylemle anıldı. Saat 15.00'de Güvenpark'ta toplanılmasıyla başlayan eylemde “Faşizme inat, kardeşimsin Hrant” şiarı dillendirildi.

Eylem sırasında Türkçe, Kürtçe ve Ermenice Hrant Dink'i anan ve katliamı protesto eden dövizlerin yanı sıra Ankara Dayanışması imzalı “Faşizme isyan kardeşimsin Hrant” ve yine Türkçe, Kürtçe, Ermenice “**Yaşasın halkların kardeşliği**” yazan ozalitleler açıldı. Çok sayıda devrimci, demokratik kurumun katıldığı eylemde **Partizan ve YDG** de yerini aldı.

Okunan basın açıklamasının Ermenicesinin bir kısmı da aydın, yazar Mahmut Konuk tarafından okundu. Açıklamanın ardından Hrant Dink'in yazarı olduğu *Birgün* Gazetesi adına gazetenin yazarı Doğan Kılıç bir konuşma yaptı. Eylem, Grup Kibele'nin sahne almasının ardından sona erdi.

Dersim: 20 Ocak Pazartesi günü BDP Dersim İl Örgütü Hrant Dink'

in katledilmesinin üstünden 7 sene geçmesini ve hala sorumluların ve azmettiricilerin yakalanmamasını basın açıklaması yaparak protesto etti. Sanat sokağında gerçekleşen basın açıklamasına **Partizan ve YDG** de katıldı. Basın açıklamasını BDP Dersim Belediye Eş Başkan adayı okudu. Açıklamada; “*Bu toprakların insanına, bu toprakların hikâyesini anlattı; şiddetsiz bir coğrafyayı inşa edecek tohumları dört bir yana yaymak için çalıştı*” ifadeleri ile Hrant anlatıldı.

Eskişehir: HDP'nin çağrısıyla Hrant'ı anmak için bir araya gelen “**Faşizme İnat Kardeşimsin Hrant**” sloganlarını atarak Hamamyolu Yayıncılık önünde toplandı. **Buradayız Ahparig** yazılı ozalitin arkasında yürüyen kitle, Adalar Migros'un önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde sıklıkla “Faşizme inat kardeşimsin Hrant”, “Katil devlet hesap verecek” sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonra Hrant Dink'i anlatan kısa bir sinevizyon gösterisi gerçekleştirildi.

Antakya: Hrant Dink'i anmak için Antakya'da da bir anma düzenlendi. Eylem YDG'nin de bileşeni olduğu Antakya HDK gençlik meclisinin çağrısıyla gençlerin Elektrik Mahallesi'ndeki bir parkta toplanmasıyla başladı. Bu parkta mumlar yakan gençler marşlar, ağıtlar söyledi. Daha sonra gençler parkın ismini parka diktikleri tabelayla Hrant Dink parkı olarak değiştirdi.

İki “Hırsızlık” Bir Bedel

17 Aralık gününden bu yana halkımızın dilinden düşmeyen yolsuzluk operasyonu ve beraberinde getirdiği bir politik gündem var. Evet, faşist sistemin şuan ki sözcüsü olan AKP hükümetinin bakanları ve onların çocuklarının yapmış oldukları hırsızlık var. Öte yandan Tayyip Erdoğan'ın toz konduramadığı, çok dürüst ve çok

güvenilir biri diye nitelendirdiği Halk Bankası genel müdürünün evinden ayakkabı kutularında saklanmış milyonlarca dolar çıkmıştı. Bunun beraberinde bakan çocukları da dâhil bir dizi gözaltı yapılmıştı. Aslında bir bedel ödetilmek istenmişti sözde de olsa... Çünkü doğal olan bir şeydi bu. Suç işleyen insanlar bedel ödetilmeye, ceza çekmeye mahkûmdu.

Evet, onlar için bir bedeldi aslında. Ne kadar onlarla aynı düşünceyi paylaşmasak da onlar da bedel ödediğini düşünüyorlardı. Neticede sırtlarını güvenerek ve bir dağ gibi dayadıkları babaları, çok sevdikleri koltuklarından istifa etmiş ve insanlara “hırsız” diye damgalanmış ve popülerlikleri sarsılmıştı. Çünkü milyonlar hep bir ağızdan “hırsız var” diye haykırılmıştı. Onlar için bu bedel, gözaltıyla başlamış ve bırakılmalarıyla sonlanmıştı.

Şimdi de ikinci hırsızlık olayına bakalım: Tarih 29 Aralık. 34 köylü Şırnak'ın Roboski'de benzetme yerindeyse “hırsızlık” a çıkmıştı. Ve amaç elbette ki ayakkabı kutularında para kaçırmak değildi. Evine bir parça eklemek, çocuğuna bir şişe süt götürmekti. Bu hırsızlığın bedelini 34 köylü canlarıyla ödemişlerdi. Katil TC devleti onları hunharca, acımasızca ve canice savaş uçaklarıyla katletmişti. TC'nin “hırsız” veya “kaçakçı” diye nitelendirdiği köylülerin yanmış katırlarının üzerinden bir torba şeker ve birkaç bidon benzin çıkmıştı. Katil egemenlerin parası o zaman da ayakkabı kutularına sığmıyormuş ki; katliamın

üstünü örtmek için para teklif etmişlerdi ailelere. Katliamın faillerini yargılamak yerine para teklif etmek daha “cazip”ti onlar için.

Aynı zihniyetli egemenler, bugün de çocuklarını yargılamıyor, bu hırsızlığa da göz yumuyorlardı. Hatta onları savunmak, kamuoyuna suçsuz olduklarını mal etmek gibi pişkin girişimlerde bulunmuşlardı. Madem hırsızlığın cezası

bedel ödemektir ve bu da doğal bir şeydi, adalet sisteminiz neden devreye giremedi/ giremiyor? O çok güvendiğiniz adaletiniz ne kadar ters işliyor değil mi? Çocuklarınızı gözaltına alan polisleri bile görevden alarak cezalandırdınız. Gezi İsyanı'nda 6 kişiyi katleden eli kanlı polisinizi, sabah uyandığında çocuklarımızın kanlarıyla yüzünü yıkayan cellâtlarımızı görevden almak bir yana onlara “destan yazdılar” diyecek kadar da alçaksınız.

Alçak olduğunuz kadar da körsünüz de. Yığınların biriken öfkeleri bir dağ oluyor. Tıpkı Gezi İsyanı'nda olduğu gibi. Kendi sonunuzu hazırlıyorsunuz ve farkında değilsiniz. Uyumaya çalıştığınız halk uyanmadan testinizi doldurmayaya çalışıyorsunuz. Ayakkabı kutuları da en basit örnektir zaten. Peki, o su sizin testinize akmayınca ne yapacaksınız? Kaçacak yer, girecek delik bulamayacaksınız. O arkanızda bulunan emperyalist devletler size de sırt çevirecek. O zaman da halkın adalet sistemi devreye girecek. Bu halk size en uygun cezayı verecek. O zaman öğreneceksiniz; bedel ödemeyi, bedel ödetmeyi. Anlayacaksınız o zaman; Roboski'de, Gezi'de, Gever'de bedel ödemenin yükünü.

Ankara'dan bir YDG'li

Ayakkabı Kutularındaki Geleceğimizi Yakıyoruz!

Sınavsız Hayat Sınavsız Gelecek

Gençlik toplumun en hareketli ve aktif kesimidir. Gençlik bu özelliğinden kaynaklı çevresinde olup bitenlere çabuk tepki gösterebilir. Gençliğin özellikle öğrenci gençlik, toplumun diğer kesimlerine göre daha araştırmacı ve irdeleyicidir. Toplumsal sorunları araştırıp inceleyebilir ve buna çabuk tepki gösterebilir. Bu durum liselilerde bulunduğu yaş kesimi nedeniyle daha belirgindir.

Devlet gençliğin bu özelliklerini köreltmek için tarih boyunca birçok politika üretmiş ve üretmeye devam etmektedir. Bu politikalarını günümüzde daha çok eğitim sistemi üzerinden üretmektedir. Köhnemiş eğitim sisteminin ise en önemli halkası **sınav sistemidir**. Sınav sisteminin aslını okuduğumuzda çok boyutlu bir saldırı olduğunu fark etmemiz çok da zor olmayacaktır. Sınav sistemi ile devlet bir taşa birden fazla kuş vurma çabasındadır. Hem liselileri apolitikleştirme, toplumsal denklemde saf dışına itmek hem de neo liberal politikalar kapsamında eğitim daha fazla ticarileştirilmesi sağlanmak istenmektedir. Okullarda verilen niteliksiz eğitim liselileri okul dışında alternatif aramaya itmektir. Bunlar daha çok özel okul, dershane gibi para gerektiren yerler olmaktadır. Emekçi çocuk-

ları için bu alternatifler çok azdır ya da hiç yoktur. Devlet bu şekilde 'fakir olan fakir kalsın' politikalarının en önemli halkasını oluşturmaktadır. Devlet bu sistemi de kendisi için müthiş bir rant kaynağı haline getiriyor. Bunu aslında küçük bir örnekle de açıklayabiliriz: Bugün ülkemizde YGS'ye bir milyonun üzerinde kişi girmektedir. Sınava girenler 40 TL para ödemek zorundadırlar. Ufak bir hesap yaptığımızda bu sınavın maddi getirisi 30 milyon liranın üzerinde olduğunu görüyoruz.

Sınav kaygısının en yoğun yaşandığı dönemlere giriyoruz. Artık liselilerin başlarını kaşıyacak vakti bulmaları dahi zor olacaktır. YGS'nin yaklaşması bizim içinde başka anlamlar ifade etmelidir. Liselilerin sınav sistemine karşı hoşnutsuzluğunu örgütlü bir hale getirip sorunun sistem sorunu olduğunu kavrayıp/kavratmamız bizim uzun vadede hedefimizdir.

Sınav sistemine liselilerin duyduğu tepki hepimizin malumudur. Devletin saldırılarının arttığı dönemlerde bizim buna karşı bir set örmemiz ve burardan örgütlenme potansiyelimiz artmaktadır. Bu da bize bu dönemde lise faaliyetini ivmelendirmemizin ne kadar önemli bir yerde durduğunu göstermektedir. Sınav sistemi karşıtı

çalışma bizim bu dönemdeki çalışmalarımızın esas noktasını oluşturmaktadır.

Bizim bu dönemde çevre çeperimizi yapacağımız çalışmalara katmamız ve kolektif çalışma tarzını oturtmamız çok önemlidir. Sınav sistemine tepki duyan kişileri çalışmalara katmaya çalışmalıyız.

Bu dönemde meselenin çok boyutluluğundan kaynaklı elimizde kullanabileceğimiz bir çok politik argüman olacaktır. Örneğin emekçi mahallerde yapacağımız çalışmalarda sınav sistemindeki fırsat eşitsizliği ana eksene koyulabilir. Aynı zamanda bizim çalışmalarımızda **sınavsız hayat sınavsız gelecek** şiarı ön plana çıkarılabilir. Sınav sisteminin hayatımızın en verimli dönemlerimizi elimizden aldığı teşhir edilmelidir.

YGS'de 5, LYS'de 8 toplam 13 din kültürü sorusu sorulacak. Alevilerin ya da diğer azınlık inançlara mensup kişilerin bulunduğu yerlerde yapacağımız çalışmalarda bu durumu teşhir etmemiz gerekecektir. Sınav sistemindeki bu durumun devletin tek din politikalarının bir halkası olduğunu vurgulamamız önemlidir. Bu dönemdeki çalışmalarda kendi özgün etkinliklerimizi önümüze hedef olarak koymamız elzem bir noktada duracaktır. Koyacağımız bu etkinlik (panel, müzik dinletisi vb.) sınava yakın bir döneme konulmalıdır. Bu etkinlik bizim o döneme kadarki çalışmalarımızın meyvesini toplayacağımız bir çalışma olacaktır.

Meselenin sokak boyutunu örnek de çok önemli bir yerde durmaktadır. Yapacağımız eylemliliklerde bu sisteme karşı geniş bir muhalefet örnek için alanımızda bulunan diğer lise örgütleriyle ortaklaşmamız önemlidir.

Görüldüğü üzere elimizde kullanabileceğimiz çok sayıda politik argüman olacaktır. Bizim bu dönemdeki çalışmalarımız lise faaliyetimizin gelişmesi ve devamlılığı açısından önemli bir yerde duracaktır.

Ay kıyamam, yine açmışlar!

Bir önceki yazımda soruşturma açmadıkları için okul yönetimine gönül koymuştum. Bundan haberdar olan yönetim sağolsun hemen soruşturma açmış ve bizi mutlu mesut etmişti. Bu yazımda sizlere savunma yapma sırasında yaşadıklarımı anlatmak istiyorum. Bu arada

Özgür Gelecek gazetesine de teşekkür ediyorum sesimi duyurdukları için. Neyse efendim fazla uzatmadan konuya gireyim.

Savunma günü gelmiş çatmış, büyük bir heyecanla okula gitmiştim. Bana verilen oda numarasına geldiğimde karşılaştıklarım beni duygulandırmıştı. Sırf beni karşılamak için sivil polisler ve ÖGB kapıda hazır bulunuyorlardı. Bu ilgi ve alaka onlara olan “sevgimi” iyice arttırmış aramızdaki duygu (nefrette bir duygudur) pekişmişti. Hele bir tanesinin bir bakışı vardı ki, görülmeye değer. Sanırsın evladına bakıyor. Saatim geldiğinde odaya girdim. İçeride beni bekleyen üç kişi vardı. Öğrenci kartımı verdim. Karta baktıktan sonra X.X sen misin dedi. İçimden yok ikizim diyeyim geldi ama bu sefer susmasını becerebildim.

Bana **“güzel evladım, neden ÖGB’yi tartakladın ve neden okula poşet sokuyor ve kendini aratmıyorsun”** dedi. Ben de cevap olarak **“güzel hocam o kapıdan bir yıldır geçmiyorum ve siyah poşet taşımadım. Acaba elinizde buna dair kamera kaydı ya da fotoğraf var mı, görmek istiyorum”** dedim. Meğer soruşturma gizliymiş. Bu tarz belgeleri gösteremezlermiş. Olmayan bir şeyi gösterme yetkisine sahip olduklarını düşünmüyorum zaten. Biz sana sonucu bildireceğiz dediler.

İşte bu beklemediğim bir cevaptı. O kadar heyecan yap, koştur gel, verilen cevaba bak, sanki

iş başvurusu. Neyse umudum kırılmış, hevesim kursağımda kalmış bir şekilde dışarı çıktım. “Ne yani her şey bitti mi?”, dedim kendi kendime. Sonra bir telefon geldi. Bu sefer cepten aramışlardı beni. Ve yine o ses, öğrenci işlerindeki amcanın sesi. İkinci bir soruşturma açmışlar. Hem de afiş asmak ve slogan atmaktan. Üzüntümü fark etmiş olacaklar ki hemen devreye girdiler. İşte okulun da bu duyarlı yönünü çok seviyorum. Öğrencinin dilinden anlıyorlar. Şimdi gel de kız bunlara. Eve giderken bir sonra ki savunma için gün saymaya başlamıştım bile. Okula satırlarla giren nur yüzlü öğrencileri kamera tespit etmemiş de beni Rojava afişini asarken “fena halde” yakalamış. Kürt meselesi gündem ya, demek ki sadece bizler değil teknoloji de hassas bu meseleye. Neyse çok uzattım lafı. Bir sonraki soruşturmada görüşmek dileğiyle. Dosyanızdan soruşturma, sırtınızdan cop ve yüzünüzden TOMA’nın suyu eksik olmasın. Esen kalın.

İstanbul Üniversitesi’nden bir YDG okuru

8. Konferans: Örgütlenelim Örgütleyelim!

Bu yıl 8.sini örgütlediğimiz konferansımızı **“KORKU DUVARLARINI YIKTIK BAŞKALDIRIYORUZ”** şiarıyla 27-28 Aralık’ da Ankara’da gerçekleştirdik. Öncelikle konferansların genel faaliyetimizdeki önemine dair birkaç değinide bulunmak gerekiyor. Örgütümüzün en üst iradesi olan konferanslarımız, demokratik işleyişi güçlendirmesi ve kurumsallaşmamıza yaptığı katkı açısından da önemli bir çalışmadır. Konferanslarımız geçmiş süreci özeleştirel bir biçimde ele aldığımız, olumlulukları büyütüp merkezileştirebildiğimiz, eksikliklerimizi görerek önümüze yeni görevler koyduğumuz, bir yıllık politikamızı bütün alanlardan gelen yoldaşların dâhil olduğu tartışmalardan çıkardığımız sonuçlarla belirlediğimiz bir etkinliklerdir.

Verimli bir konferans için kolektif bir hazırlık!

Konferanstaki tartışmaların verimli geçebilmesi, tartışmaların alanlara taşınabilmesi ve aldığımız kararların alanlarımızda hayata geçebilmesi açısından konferans hazırlıklarını ele alışımız oldukça önemlidir. Tüm alanlardaki yoldaşların gündemlere hakim olması konferanstaki tartışma düzeyimizi artıracaktır.

Öncelikle belirtmemiz gerekir ki geçen yıla oranla hazırlık sürecinde daha kolektif bir çalışma süreci geçirdik. Genel olarak sunumların çok geç hazırlanması nedeniyle konferanstan önce alanlarda tartışma yürütmemizin olanakları olmazdı ve bu açıdan daha hazırlıksız bir YDG gerçekliğiyle karşı karşıya kalırdık.

8. konferansımız bu konuda bir ivme kazandığımızın göstergesidir. Sunumların alanlarda kolektif bir biçimde hazırlanması, alanlarda konferansa dair belli tartışmaların yürütülmesi bu konu da her yıl yaşadığımız sorunları belli oranda azaltmıştır. Birçok alanda konferans

gündemlerine dair tartışmaların yürütüldüğü toplantıların örgütlenmesi, bazı alanlarımızda alt konferansların örgütlenmesi olumlu bir gelişmedir. Konferans öncesi yürüttüğümüz tartışmalar yoldaşların tartışmalara katılımını da artırmıştır. Burada birçok alanımızın yaptığı değerlendirmede açığa çıkan bir noktaya değinmemiz yerinde olacaktır.

YDG divan toplantılarının düzenli ve sistemli bir biçimde gerçekleştirilmesi, konferans gündemlerinin divan toplantısında belirlenmesi önemli bir olumluluktur.

Konferansımızın kitleye tesir edebilmesi için verimli nitelikli bir kitle çalışması en önemli ihtiyaçlarımızdan birisidir. Sürekliliği sağlanmış bir kitle çalışması anlayışı oturtamayışımız birçok çalışmada karşımıza engel olarak çıkardı. Hazırlık sürecinden itibaren konferansa yansıyan temel meselelerden biri geride bıraktığımız bir yıllık sürecimize oranla kitle çalışmasında ve kolektif çalışmada belli bir ivme kazandığımız yadsınamaz bir gerçektir. Geçtiğimiz yıl gerçekleştirdiğimiz konferansın ardından yürüttüğümüz tartışmaların aksine bu yıl, bu meselelerde atmış olduğumuz adımlardan doğru olumlu bir tablo açığa çıkmıştır. Konferanstan önce bütün yerelerde merkezi materyallerle birlikte faaliyeti örmek konferans çalışmalarımızda motivasyon kaynağı olmuş ve YDG her alanda aynı dönemde aynı sözü söylemiştir.

8. konferans ışığında ilerleyelim, YDG’yi büyütelim!

Burada konferansta yapılan tartışmalardan çıkardığımız sonuçlara değinmemiz gerekmektedir. Öncelikle belirtmemiz gerekir ki konferanstan önce örgütlediğimiz kampanyadan da açığa çıkan sonuçlarla birlikte değerlendirdiğimizde faaliyetimizin geliştiği, çevremizin genişlediği daha

üst düzey bir faaliyet örme potansiyelimizin olduğu gerçekliği açığa çıkmıştır ve bu durum konferansta da kendini hissetmiştir. İleriye doğru attığımız adımların olduğu ancak bunun potansiyelimize uygun bir niteliği yansıtmadığı açıktır. Geçen sene gerçekleştirdiğimiz konferansa oranla daha kitlesel geçen, saflarımıza yeni katılan yoldaşların yoğunluklu olarak katıldığı bir konferans gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Bu durumun birçok olumluluğu olsa da belli olumsuzlukları da beraberinde getirmektedir. Hem tarihsel anlamda YDG’yi tanıma noktasındaki eksikleri hem de politik açıdan yetersizlik-

lerden kaynaklı oluşan olumsuzluklar açıkça hissedilmiştir. Birçok konunun yüzeysel bir biçimde tartışılmasının, tartışmaları derinleştirememizdeki temel etkenlerden birisi de bu meseledir. Tartıştığımız gündemlerde birçok yoldaşın fikir belirtmesi önemli bir olumluluktur. Bu durum tartışmaların verimine, zenginliğine önemli bir katkı sağlamıştır. Ancak belirtmemiz gerekir ki her ne kadar birçok yoldaş tartışmalara dahil olsa da tartışmaları derinleştirme noktasında ciddi sıkıntılar yaşadık. Özellikle geçmiş süreç raporu tartışılırken büyük oranda mekanik bir tartışma yürütüldü. Birçok alandan yoldaşın alanlarda yapılan çalışmalara dair ed-

Yeni Demokrat Gençlik

neyim aktarımında bulunması önemli de olsa tartışmaların derinleştirilmesinde, çalışmada yaşadığımız sıkıntılarının temelinde yatan zaafılarımızı tespit etmede ve tartışmayı bu noktada yoğunlaştırmada eksik kaldık. Sonuç olarak alanlarımızın birbirinden öğrenmesi deneyim alışverişinde bulunulması önemlidir. Bu yüzden alanlarda neler yaptığımızın aktarılması gerekir. Ancak bunu yaparken neyi nasıl yaptığımızı, neden yaptığımızı, yaparken karşımıza çıkan sorunları nasıl çözdüğümüzü yeterince tartışmazsak sadece yaptıklarımızı paylaşmak değerini yitirecektir. Bunun yerine yaptıklarımızı anlatırken

nasıl bir yöntem izlediğimizi, eksiklerimizi nasıl giderdiğimizle birlikte aktarsak daha sağlıklı ve verimli bir aktarım da bulunmuş oluruz.

Niteligimizi yükseltelim, örgüt bilincimizi güçlendirelim!

Burada değinmemiz gereken bir diğer nokta ise birçok alanımızdan yapılan değerlendirmede açığa çıkan, tartışılan birçok konunun sonuca bağlanmamasına dair yapılan yoğun eleştiri. Öncelikle belirtmemiz gerekir ki bu durum yeni yoldaşların yoğunluklu olarak katıldığı böylesi tartışmaların doğal sonucudur. Burada daha deneyimli yoldaşlara daha fazla sorumluluk düşmektedir. Tartışma-

ların toparlanmasında belli eksikliklerimiz olduğunu görmek gerekiyor. Ancak yine de topyekun mahkum edersek kendimize haksızlık etmiş oluruz. Burada konferans gündemlerine bir dönüp bakmak gerekiyor. Ülke gündemine dair bir dizi önemli meselenin iki güne sıkıştırılmış bir çalışmada uzun uzun tartışılarak, her konuya dair ayrı ayrı plan program yapmak çok olanaklı değildir. Ayrıca bunun olanakları konferansta olsa bile doğru ve sağlıklı bir yöntem olmadığını belirtmek gerekiyor. Elbette biz bir gençlik örgütü olarak ülke gündeminde yer kaplayan birçok meseleyle dair söz söylememiz, tavır belirtmemiz gerekir. Ancak bu demek değildir ki, biz her meseleyle dair bir plan program çıkaracağız, kampanya örgütleyeceğiz vs. konferansta yapmamız gereken ve yapmaya çalıştığımız şey genel olarak bir yıllık politik-örgütsel yönelimimizi belirlemek ve bu temelde ön plana çıkaracağımız belli meseleleri saptamak olacaktır. Ve yine bu meselelere dair koyduğumuz yönelimden doğru yapacağımız çalışmanın detaylarını konuşacağımız yerde konferans değildir. Bunu yapacağımız yer daha çok divan toplantılarımızdır. Yaşadığımız temel sıkıntılardan biri de konferansta da açık bir biçimde kendini hissettiren nitelik sorunudur. Tartışmalarda derinleşemememizin, belli meseleleri çok mekanik ve yüzeysel tartışmamızın sebebi de budur. Tartıştığımız meselelerde hâkimiyet sorunu oldukça hissediliyordu. Saflarımızda birçok yeni, deneyimsiz yoldaşın olması da bunu bu kadar net hissettirmiştir.

Gündemleştirmemiz gereken bir diğer nokta ise uzun tartışmalar ve çalışmalar sonucu belli bir gelişim gösterdiğimiz, bir düzey yakaladığımız bazı meseleleri bütün olarak YDG' nin bulunduğu noktanın daha gerisinden tartışmak. Bu durum gençlik örgütü olmanın doğasında vardır. YDG' den de somut bir biçimde gördüğümüz gibi gençliğin hızlı değişen, hızlı öğrenen, hızlı örgütlenen yapı-

sından kaynaklı gençlik örgütlerinin de profili hızlı ve sürekli bir değişimi beraberinde getirmektedir. Buradan doğru konferansta da özellikle kadın konulu gündemde ve yerel seçimler tartışmasında açığa çıktığı gibi birçok yönüyle tükettiğimiz belli tartışmaları tekrar gündemleştirmek durumunda kaldık. Meselenin gençlik örgütü olmanın doğal sonucu olmasının durumu meşrulaştırmadığını düşünmekteyiz. Meseleye bu şekilde yaklaşırsak hiçbir konuda yol kat edemeyiz, gelişim sağlayamayız.

Bütün bunların dışından Gezi İsyanı'nın ardından gerçekleştirdiğimiz konferansımıza Gezi İsyanı'yla birlikte toplumda oluşan yeni durumun etkileri yansımıştır. Gezi İsyanı'nın coşkusu konferansımızda bir kere daha kendini yenilemiştir.

Özellikle belirtmeliyizki Rojova gündemi en verimli ve coşkulu tartışmaların olduğu gündemdir. Burada şovenizmle ilgili yürütülen tartışmalar ve yapılan vurgular oldukça önemlidir. YDG' deki şoven yaklaşımlara dair uzun bir zamandır yürüttüğümüz tartışmaların olumlu etkileri bu kısımda kendini göstermiştir.

Konferansta açığa çıkan olumlulukları alanlarda büyütelim!

Konferansımızdan da açığa çıktığı gibi kolektif çalışma tarzını geliştirdikçe yaptığımız çalışmaların niteliği artacak. Kolektif mekanizmalarımızı işlettikçe ve güçlendirdikçe; YDG faaliyetçilerinin birbirinin eksiklerini tamamlayabilmesi kolaylaşacak. Daha fazla yoldaş sorumluluk alacak, yeteneklerimiz, potansiyelimiz daha hızlı açığa çıkacak ve sorunlara daha hızlı müdahale edebileceğiz.

Faaliyetin bireyler üzerinden yürütmesi, kolektif çalışma tarzının işletilmemesi kurumsallaşmanın önünü tıkayan temel etkenlerdendir. Bu yüzden faaliyetin sürekliliğini sağlayacak bilgi birikim deneyim aktarımını sağlayacak buradan doğru kurumsallaşmanın önünü açacak temel nokta kolektif mekanizmaları işletmektir.

Devlet'in Saldırılarına Karşı Gençlik Örgütleniyor!

Devletin, gerici-muhafazakâr ve otoriter anlayışıyla birlikte, üniversite gençliğinin üzerindeki baskıcı, yasakçı ve denetleyici uygulamalar artmaya devam etmektedir. Ardı arkası kesilmeyen yasaklamalarla sürekli gençliği gündemine alan egemenlerin yapmaya çalıştığı şey; gençliği siyasetten, politikadan, örgütlenmeden uzaklaştırma çabasıdır. İleri gelmektedir.

Son zamanlarda da, üniversite öğrenciliğinin 6 yıl ile sınırlandırılması tartışmaları, bildiri dağıtımı ve afiş asma yasaklamalarının getirilmesi, öğrenci gençlik üzerinde yenilenen dayatmalar, egemenlerin gençlik üzerindeki planlarını tekrardan gözler önüne sermektedir.

Gençliğe anti-demokratik, gerici ve paralı eğitim dışında başka bir eğitim sistemi sunmayan devlet; bu sisteme karşı sesini çıkartmayan, “verilen”le yetinen bir gençlik tablosu yaratmaya çalışmaktadır. Haklarına sahip çıkan gençliği disiplin cezalarıyla, ÖGB terörüyle ve okuldan atma tehditleriyle yıldırma çalışan devlet bugün binlerce öğrenciyi de hapisanelerde tutmaktadır. 12 Eylül sonrası adeta kışla-ya çevrilen üniversitelerin bugün ise AKP'nin kolluk kuvvetleri tarafından

kuşatılması, resmi sivil faşistlerle işbirliği içerisinde üniversitelerin teslim alınmaya çalışılması, devletin baskı ve şiddeti kullanarak; düşünen, sorgulayan ve geleceği için mücadele eden öğrenciler yerine kendi gençliğini yaratma ısrarının devam ettiğinin kanıtıdır.

Böylesi baskılarla karşı karşıya olan gençlik son dönemler de üniversitelerde gösterdiği direnişlerle yılmayacağını bir kez daha göstermiştir. Mersin Üniversitesi'nde gerçekleşen Rektörlük işgali, Dicle Üniversitesi'nde karakol yapımına karşı çıkan, Marmara ve Ege Üniversitelerinde faşizme karşı verilen mücadele... öğrencilerin bir bütün olarak devlete ve sisteme karşı öfkесinin bir dışa vurumu olmuştur.

Halk gençliğinin, kendini siyasi bir özne olarak görmeye başlaması elbette gençliğin, özellikle Gezi İsyanı'yla birlikte birebir sınıf mücadelesinin içerisinde eskiye nazaran daha fazla yer almasıyla ilgilidir. Önümüzdeki yerel seçimlerle birlikte, ülkedeki siyasi atmosferden bizde gençlik olarak kendimize düşen payı alacak, özgün taleplerimizle birlikte elbette sokaktaki yerimizi alacağız. Bu dönemde halk gençliğine daha fazla

giderek örgütsüz kitleyi de bu sürecin bir parçası haline getirmek öncelikli görevimiz olacaktır. Seçim süreci için belirlenen politikaların pratiğe geçirilmesi ve yerel yönetimlerden taleplerimizi ön plana çıkartarak, üniversitelerimizdeki çalışmalarımıza hız kazandırmamız gerekmektedir.

Billboardlarda “otoban kalitesinde asfaltlar yapıyoruz” reklamıyla seçimlerde propaganda yapan Mersin Büyükşehir Belediye Başkanı Macit Özcan'ın, akıllara Mersin Üniversitesi öğrencisi olan Bahar'ın ölümünün yapılmayan o yol yüzünden olduğunu getiriyor. Üniversite gençliği, Bahar'ın ölümünün hiçe sayılmasının ve pervasızca şehrin yollarının hiçbir sorun olmaksızın yapıldığını söyleyen Macit Özcan'ın belediyeçilik anlayışının ne kadar da kirli olduğunun farkındadır.

Ankara'daki mevcut belediyeçilik anlayışı da yukarıda bahsettiğimiz durumdan farklı değildir. ODTÜ öğrencilerinin ve Ankara halkının karşı çıkmasına rağmen, yol yapımı projesinden vazgeçmeyen Melih Gökçek' de kitlelerin taleplerini umursamamaktadır. Melih Gökçek ve Macit Özcan gibilerinin tek isteği daha fazla rant elde edebilmektir. Onlar için üniversite ve yurt arasındaki yapılmayan yolda yaşamını yitirmenin ve ya “bir yol” için binlerce ağacı katletmenin önemi bulunmamaktadır.

Bizde tam olarak böylesi belediyeçilik anlayışlarına karşı ve yok sayılan haklarımız için; işçi, köylü, genç, kadın, LGBTİ olarak mücadele bayrağını yükseklere çekmeliyiz. Sistem partilerinin haksız çıkar sağlama odaklı belediyeçilik anlayışına karşı örgütlü gücümüzle alanlarda olup Gezi İsyanı'nda açığa çıkan “kendi kendini yönetme” olgusundan feyz almalıyız.

Tuttuğunu Koparmada Kararlı Dilek Yoldaş'a!

Derler ki insan, yaşadığı topraklara benzermiş, işte o da yaşadığı topraklara benzerdi. Topraktan almıştı sanki teninin rengini. Gözleri tıpkı bu toprakların üzerine doğan güneşin bir tezahürüydü. Saçları isyan gibi dalga dalga, yüreği dağlarıydı bu toprakların. Savur-Çukurova arası geçen ömründe, tanık olduğu her şey karşısında adım adım şekillendi. Savur'un yüksek dağlarından bakarken derinleştirdi ufkunu. Çukurova'nın bereketli topraklarında zenginleştirdi düşlerini, kıyımlarda bile, öfkesini sürgünlerle çelikleştirdi, sabrını bir dağ keşisinden aldı, cesaretini bu toprakların üzerine doğan güneşten içti ve en derinine sapladı aydınlığa dair olanı...

Aydınlığa dair olana büyük merak, karanlığa ise büyük nefret duyuyordu. Karanlık ise her yerdeydi, hakim olandı. Aydınlık, karanlığın esareti altındaydı, esaret parçalanmalı, aydınlık özgürlüğüne kavuşturulmalıydı. Esaret altındayken gördüğü aydınlıktan etkilendiği kadar henüz göremediklerini ve görmek istediklerini düşündü. Görmek istediklerine kavuşma, onları elde etme arzusu onu durmaksızın bir arayışa itiyordu. Arayış, sorgulamaktı, soru sormaktı; "Neden? Niçin? Nasıl? Ne zaman? Nerede? Kim?" vs.

Yanıt aradı sorularına, sorguladıkça bir gül gibi büyüttü öfkesini, büyüyen öfkesinde kuşandı cüreti, kuşandıkça cüreti adım adım yaklaştı gerçeğe ve yırtık bir duvar afişinde çözdü düğümünü.

Yırtık bir duvar afişindeki üç kelimeyle yaşamının seyri temelden değişen insanlardan biri oldu. Gerçeği aramak ve onu yırtık bir duvar afişindeki üç kelimeye bulmak, yaşamını sistemin ona dayattığı raylarından kopartıp kendi ayakları üzerine dikmek ona özgü değildi ama onda

Her yıkım ve inşa sürecinin en sancılı dönemleri gelip ona da uğradı elbette. Bu sancılı süreçler içinde sınıandı. Eski ile yeni, iyi ile kötü arasında bir tercih yapmadan önce işletilen bireyin iç hesaplaşma sürecinin en sert en can yakan insan bedenini yanmaktan beter eden sorgulamalarının acısını tercihini ileri olandan yana karar vererek bertaraf etti her zaman.

kendine özgü bir hal almıştı kuşkusuz. İnandığı şeyleri elde etmek ise mesele, onda da gözünü budaktan sakınmama hali vardı. Bu yüzden Hacettepe'de uluslararası ilişkiler okurken kantinde bildiri dağıtan genç koluna yapışp "ben örgütlenmek istiyorum" derken ne yaptığını bilen biriydi o. Üstelik yaşamını derinlerden sarsılacak benliği yıkılıp, yeniden yaratılmak üzereydi.

Yaşadığı coğrafyada şekillenen yapısı, kutup yıldızının ışığında anlamlandı ve tıpkı yorumlamak ve değiştirmek arasındaki görmezden gelinen köprünün günışığına çıkartılması gibi onun da yaşamının seyrini nitel bir değişime uğrattı.

Kutup yıldızıyla tanışması onun için bir dönüm noktası değil, bir yıkım ve yeniden inşa süreci oldu. Yıkılan şey, ona dayatılan dünyay-

dı, yıkılan şey kaygılarıydı, yıkılan çaresizliği, yıkılan müdahalesizliği, gördüklerine anlam vermeye bile yetmeyecek köhnemiş bilinciydi. Bunları yıktı ve yeniden inşa etti gördüklerine anlam verebileceği bilincine, müdahaleci ve çözüm gücü olan örgütlü bir birey olarak yeniden yarattı kendisini, kutup yıldızının yol göstericiliğinde.

Kutup yıldızını bir bakışta tanımadı, onu bir kere de anlamadı, ona olan inancı ve güveni gökten zembille inen kuru kuruya bir inanç ve güven değildi. Bir defada, ilk görüşte bağlanmadı, kutup yıldızı da ona. Birkaç kelime üzerine başlayan ilişkileri zaman içerisinde birbirlerine dönük emekleri, birbirlerine karşı sorumlulukları içerisinde tanıyarak gelişti.

Kutup yıldızında birkaç sorusuna yanıt olası henüz cevaplanmamış

sorularını ona yöneltmesini sağladı. Kutup yıldızı, sorularına cevap oldukça bağları güçlendi, aldığı her cevabı sorguladı ve sınıadı. Doğruluğu ispatlandıkça güvenleri pekişti. Kutup yıldızı ona hazırcevap sunmaktan çok sorularına nasıl cevap bulabileceğini öğrettikçe inancı güçlendi. Kutup yıldızıyla aynı duyguları paylaştılar. Bir zaman sonra o artık kutup yıldızının yeryüzündeki bir parçasıydı ve birçok insana yön gösteriyordu.

Her yıkım ve inşa sürecinin en sancılı dönemleri gelip ona da uğradı elbette. Bu sancılı süreçler içinde sınıandı. Eski ile yeni, iyi ile kötü arasında bir tercih yapmadan önce işlenen bireyin iç hesaplaşma sürecinin en sert en can yakan insan bedenini yanmaktan beter eden sorgulamalarının acısını tercihini ileri olandan yana karar vererek bertaraf etti her zaman.

Herkesçe bilindir, devrimciliğin “kendinden vazgeçmek” olduğu. Binlerce yılın yarattığı “ben” bilincinin, bedeninin her hücresine işlemiş biri olarak o da kendisini yeniden yaratacak olan kendi “ben”ine ait olan kırıntılarından tabularına kadar ne varsa hepsine amansız darbeler indirirken ne kadar acılar çekse de küllerinden yeniden doğacak olan bir Anka kuşunun rahatlığını taşıdı her seferinde.

Kendi içinde yürüttüğü eski ile yeni iyi ile kötü arasındaki zaferle çıktığı her hesaplaşmadan sonra ordusunu yeni bir savaşa yeni bir zafer daha kazanmak üzere seferber eder gibi mücadele içerisinde daha ileri sorumluluklar ve görevler alarak somutlaştırdı. Her yeni sorumluluğunda her yeni görevinde geçmişinden biraz daha koparak halkı için yeniden yarattı kendini.

Hesaplaşmak ama ne bir toprak parçası için savaşan iki ordu gibi ne namus diye bir kadının bedeni için bıçak çekenler gibi ne de kendi payına bir kazanım elde etmek uğruna ölüme girilen herhangi bir hesaplaş-

ma gibi. En çok da ve belki de sadece kendi olmaktan uzaklaşmak için ölüme girilen bir hesaplaşmaydı onun gibilerinki. Hesaplaşmaları böylesi çetin olanlar gibi onun da düşüneliğindeki her hesaplaşmanın pratikte somutlaşan bir görünümü vardı. Ya da her hesaplaşma yeni bir pratiğe gebeydi. Bu açıdan bakıldığında söz ve eyleminin tutarlılığı daha bir netleşiyordu gözler önünde. Sözü ve eylemi arasındaki tutarlılık sorunu elbette bir devrimci için büyük bir sorumluluktur. Bu sorumluluğu hakıyla taşıyabilen yoldaşlarımızda görülen kısa zamanda devrimin çıkarları yönündeki ileriye doğru ivmelenen değişim/dönüşüm pratiği onu tanımış olan dost düşman herkesin iyi bildiği bir şeydir.

Görevlerin yerine getirilmesi her zaman sadece eldeki malzemelerin işlenmesi ile olmaz. Çoğu zaman eldeki malzemeler yetersiz kalır ve ihtiyaç olanı yaratmak gerekir. Yaratmak hiç abartısız yoktan var etmektir. Her ne kadar yaratmanın insanüstü bir varlığa mahsus olduğu ezberletilse de onun gibilerin pratiğinde bu çaba defalarca kez bozulmuştur. O da bir kez yapılması gerektiğine inandı mı ne yapar ne eder onu yapardı. Görev bilincindeki derinlik sınırsız bir kafa yoruşa, durmaksızın bir emek harcamaya dayanıyordu. Bu olmayan yaratmanın anahtarıydı. Onda olanaksızlıklardan, imkânsızlıklardan yakınmak, umutsuzluğa kapılıp kenara çekilmek yerine pratiğe sarılmak, eksiklikleri, yetersizlikleri pratiğin içerisinde görmek, boşlukları doldurmak, geride yapılacak iş bırakmamak, yola devam etmek tercih edilen ve yaşama geçirilmeye çalışılan olurdu.

Taş atan çocukların yenişemediği korsan gösterilerde...

“6 Kasım merkezi öğrenci eylemlilerine katılacaktık. Araç tutmak gibi maddiyata dayanan bir sorunumuz

vardı. Günler hızlı geçiyordu. Kendi çabalarımızla toparlayabildiğimiz parayla çok sınırlı, dar bir katılım sağlayabilirdik. Bize daha fazlası gerekiyordu. Fatma da kafa yoruyor, oradan oraya koşturuyordu. Birkaç gün ortalıkta görünmedi, sonra ihtiyacımızı karşılayacak kadar araç sayısını hem de sadece yakıt parasına ayarladığı haberiyle geldi. Nasıl hallettiğini sorduk; faşist bir partinin araçlarını bize tahsis etmekten büyük mutluluk duyduğunu anlattığında şok olduk.”

“Fatma yoldaş Ankara’da Hacettepe’de okurken örgütlendi. İki sene sonra Çukurova bölgesine atandı. Yani Çukurova’ya dönmesi gerekiyordu. Ailesi de orada olduğundan bu dönüşün herhangi bir illegalite açığına yer vermeden yerine getirilmesi gerekiyordu. Günlerce beraber düşündük.

Binbir fikir arasından en zor olanını, ama aynı zamanda da en güvenli olanını seçti. Bölgedeki üniversiteye geçiş yapacaktı. Sınav gününe kadar çalıştı. Sınavı kazandı ve Çukurova’ya geçti. Kimse bir şey anlamadı.”

Yoksul ve zengin, Kürt -Türk hatta Ermeni, Çerkez, Laz ve Rum; Alevi ve Sünni, Yahudi ve Hristiyan gençlerin aynı masada oturduğu, aynı konuları tartıştığı üniversite kantinlerinde çocukların kaldırılmalarında ve sokak ortalarında oyunlar oynadığı, kahvelerinin sayısal ve biçimsel çokluğuna rağmen tıka basa dolup taşıdığı, bacalarından kara dumanlar tüten, yoksul semtlerinin bütün renklerin, farklılıkların, ayrımların kalın ve ince çizgilerin birbirine girdiği met-

Yeni Demokrat Gençlik

ropol caddelerinde her biri bir yerde yapılan gizli komite toplantılarında, barikat çizgisinde karşı karşıya gelen üniformalı, losyonlu, panzerli ve çelik zırhlara bürünmüşlerle taş atan çocukların yenişemediği korsan gösterilerde, geceleri çıkılan yazılmalarda, harcadığı yoğun emeğe, çabaya rağmen hep daha fazla neler yapabilirim diye düşündü.

Komutan Dilek!

Yetinmek yaptıklarıyla mutlu olup avunmak gibi bir lükse düşmedi. Sadece birkaç yıl sonra 2006 yılında mücadeleyi gerillada sürdürme kararı

ve yapılabilecek olansa ben yaparım deyip çıktı dağlara.

Yeni yaşamına alışması ne kolay ne de zor oldu. Kolay değildi çünkü, savaşa, onu sürdürenlerin yaşamını, kişiliğini kendine göre şekillendiriyordu. Bu da değişmek demektir. Emek, çaba, özveri ve fedakârlık demektir. Zor da olmadı çünkü onun için olması zorunlu tüm bu yaşananlar gelecek aydınlık günler içinde üstelik insan iradesinin üstünde olan bir şey yoktu. Onun için önemli olan sorunların çözümü değil, açığa çıkan sorunlar karşısında nasıl tavır takınacağıydı. Katıldığı özgürlük savaşçıları arasında kimler yoktu ki.

Kadın ve erkekler, işçi ve köylüler, öğrenciler, semtlerden kopup gelen işsiz gençler; tüm bu kesimlerin hiç yabancıları değildi. Ama onlarla özel olarak savaş alanında yeniden ilişkilenecekti. Hepsinin durumu birbirinden pek de farklı değildi. Bu insanlar

lar savaşçı doğmamışlardı ve henüz hangi nedenlerden katıldıkları önemli değil, nasıl savaşacakları konusunda herkesin kendine göre bir fikri vardı ve hareket noktaları genellikle bu oluyordu. Bu parçalılık hedefleri silleştirip savaşa katılım amaçlarını muğlaklaştırıyordu. Doğal olarak bu durum ilişkilere de yansımıştı.

Onun öğrenci kökenli genç bir kadın olmasının kendisini karşılayanlarda "üzüntü" yaratması en çok kendisini üzmüş, moralini bozmuştu. İçine girdiği ruh haliyle bir savaş yürütebilmesi mümkün değildi. En başta tam da burada gerillada bir kadın olmasından kaynaklı da ikinci planda bırakılmasına anlam veremiyordu. Bu yaşam, kuşkusuz fiziksel olarak

emeğin daha yoğun sarf edildiği bir yerdi.

Fiziksel olarak emek harcamaksa erkek olana özgü bir şeydi sanki. Buna bir de öğrenci kökenli olması eklenince yaklaşımlardaki olumsuzluk daha da katlanıyordu. Eşitsizlik en yalın biçimiyle ortadaydı. O zaman yola devam edebilmek için öncelikli yapılması gerekenleri belirlemek ve müdahaleyi başlatmaktı. Öyle de yaptı. Özgürlük savaşçısı olmak, özgürlük savaşını yürütmek geride bıraktığı sürecin deneyimlerinin sonucuydu. Kendisine yol gösteren kutup yıldızının ışığının şimdiki sorunlara da çözüm getirebileceğini biliyordu.

Kutup yıldızının ışığına sıkı sıkıya sarıldı yine. Ve her geçen gün bu ışığın aydınlığa kavuşturduklarını gözlemledi saniye saniye. Özgürlük savaşçıların birliğinin sağlanmasında hedeflerinin netleştirilmesinde ve sürecin adım adım örgütlenmesinde önemli roller üstlendi. Her şey kavraya dairdi artık.

Emek, durmaksızındı. Kafa yoruşu sınırsız, fedakârlık ve özveri esas olardı. Geceleri yorgan diye örterken üstüne yıldızlı gökyüzünü, sırtında ağır yüklerle adımlarken patikaları gölgeliklerde, devirirken sırtları cehenneme girer gibi girerken pusu kokan boğazlara, tütünün dumanında savrulurken düşleri, ıslanmışken iliklerine kadar ve soluksuz bırakmışken arındakileri eksik etmediği gülüşüyle pusularda, baskınlarda ateşlenirken ölüm kusan namlular tereddüt etmeden taşıdı umutlarını.

Dağların Komutan Dilek'i, Dersim'in yoksul köylülerine umut taşıırken silah elde bir kadın olarak yaratılmak istenen kadın kimliği ile simgeleşen isimlerden biri oldu.

Dersim'in yoksul köylüleri geceleri ansızın kapılarını çalan bu kadını tanıdı ve umutlarını bağladı ona. Onda kutup yıldızına.

Bir yoldaşı

aldı. Dağlara, özgürlük savaşlarına katılacaktı. Kentlerdeki devrimci yaşama adım adım alışmıştı.

Ama şimdi bir sabah uyandığında dün uyandığı yatağında olmayacaktı. Hatta sadece yerle temasını kesecek bir kampetin üzerinde gözlerini açacaktı. Çay demlemek için dün kullandığı ketil ya da tüp artık çok uzaklardaydı. Gözlerini ovuşturarak baktığı pencereden görünenler bir daha görünmeyecekti. Güne her şeyden önce yani güneş doğmadan önce raxtını kuşanıp, silahını yoklayarak başlayacaktı. Kafasında yapabilir miyim kaygısını taşıyordu. Sonra yapabilenleri düşündü. Fehiman'ı, Sevda'yı, Gazel'i, Meral'i, Barbara'yı ve diğerlerini... Yapılacak olan yapılmış

Ben Bertolt Brecht, Kara Ormanlardan!

20.yüzyılın en etkili Alman oyun yazarı, tiyatro yönetmeni ve şairi olarak tanınan Bertolt Brecht epik tiyatroyunun kurucusudur.

Brecht'in mücadeleci ruhu ve direnişçi tarafı ilk olarak Horatius'un "Anavatan için ölmek hoş ve onurludur." sözüne "Anavatan için ölmek hoş ve onurludur sözü yalnızca boş kafalıların rağbet ettiği bir propaganda sloganıdır." diyerek karşı çıkmıştır. Ayrıca bu sözü ile emperyalist paylaşım savaşlarına karşı bir tavır takındığını da belirtmiştir. Bu nedenle de okuldan atılmakla cezalandırılmıştır.

Bertolt'un başkaldırıcı asi yanı düşmanı derinden korkutmuş ve bu korku 1935 yılında Bertolt'un vatandaşlıktan çıkarılmasına kadar ilerleyen süreçte kendini göstermiştir.

"Ve şimdi görüyorsun açıkça;

Bu bir tahterevallî tahtası.

Bütün düzen bir tahterevallî aslında.

İki ucu birbirine bağımlı.

Yukarıdakiler durabiliyorlar orada,

Sırf ötekiler durduğundan aşağıda"

1920'li yıllarda Bertolt büyük bir komünist ve direnişçiydi. Çalışmaları da politik amaçlarına uygun bir şekilde ilerliyordu. 1926 yılında düşünceleri ile biçimlendirdiği epik tiyatroyu yani diyalektik tiyatroyu geliştiriyordu. Antik Yunan'dan 20. yüzyıla kadar uzanan egemen dram tiyatro geleneğini çürüterek yeni bir dram tiyatro kurgusu yaratan Brecht'in diğer tiyatro sanatçılarından farkı ise; O'nun geleneksel dramı köklerine inerek eleştirmesi, metafizik özünü ortaya koyması ve bunu mükemmel bir teori olarak tanımlamasıdır.

Brecht eserleri ile toplumsal yapıyı belirgin hale getirmeyi özellikle de toplum yapısının değiştirilebileceğini halka göstermek istiyordu. Bunu tiyatrolarında ve şiirlerinde açık bir

şekilde ortaya koyuyordu. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinden yana olan Bertolt birçok saldırı politikasına, baskıya maruz kalıyordu. 1933 yılı başlarında "Tedbir" adlı oyunu polis tarafından yasaklanmış ve oyunun düzenleyicileri vatana ihanet suçundan mahkemeye verilmişti. Peter Suhrkamp ile birlikte 1930 yılında yazdığı Mahagony şehrinin yükselişi ve düşüşü operası için notlar makalesi tiyatrosu, kurduğu teorilerle ilgili de büyük önem taşıyan bir yazıdır.

Brecht "Sanatta tarafsızlığın taraf olmak" anlamına geldiğini söylüyordu. Ona göre "kimse kendi insanların üzerinde göremeyeceğinden, birbirleriyle savaşmakta olan sınıfların üzerinde de göremez. Toplum savaşan sınıflara bölünmüş kaldıkça, ortak bir sözcüye sahip olamaz. Bu durum da sanat için tarafsızlık yalnızca egemen tarafsızlıktan yana olmak anlamını taşıyacaktır." Bertolt tiyatro ve şiir alanında başarılarının yanında, kendisini "öğrencileri olmayan öğretmen" olarak nitelendirmiştir.

"Aşağıdakiler, aşağıda oturduğu sürece

Kalabilirler orada.

Yukarıda olamazlar

çünkü,

Ötekiler yerlerini bırakıp

çıksalar yukarı.

Bu yüzden isterler ki;

Aşağıdakiler sonsuza

dek

Hep orada kalsınlar.

Çıkmasınlar yukarı.

Bir de, aşağıda daha

çok insan olmalı yukarıdakilerden.

Yoksa durmaz tahte-

revalli.

Tahterevallî.

Evet, bütün düzen bir tahterevallî."

Komünizmi savunduğu için ABD Komünist Parti üyesi olmakla suçlanmış ve "Amerika'ya Karşı Etkinlikleri Soruşturma Komisyonu" tarafından sorgulanmış ve sürgüne gönderilmiştir. sürgün hayatı boyunca sistemi ve hükümeti açık yüreklilikle eleştirmiştir. Yaşantısı boyunca kendini halkına feda eden bu adam düşünceleriyle birçok kişiyi etkilemiş, birçok kişinin yolunu açmış, insanların sessiz kalmaması gerektiğini savunmuş ve edebiyatında da bu düşüncelerini belirterek gerçekleri açığa çıkarmaktan kaçınmamıştır. 1956 yılının Mayıs ayında Brecht grip olmuş ve hastaneye yatırılmıştır. Hastanede kalp krizi geçirerek 14 Ağustos günü hayata gözlerini yummuştur.

Dersim'den Bir YDG'li

Pınar Aydınlar ile İstanbul adaylığına dair

HDP İstanbul Büyükşehir Belediyesi eş başkan adaylarından sanatçı Pınar Aydınlar ile Yeni Demokrat Gençlik olarak röportaj yaptık.

Türkiye’de politika deyince akla erkek gelmekte. Kadınların politikada söz ve yetkisi çok sınırlı, var olan birçok kadın da erkek kafası ile politika yapmakta. Bu duruma dair ne düşünüyorsunuz?

Genelde dünyada ve özelde ülkemizde kadın kimliği yok sayılmakta. Kadın, birilerinin namusu olarak görülmemekte. Bu esas anlamıyla bir sistem sorunu ve özünde devlet politikasıdır. Eve hapsolan kadın devlet için daha uygundur. Sorgulayan, üreten, siyasetle uğraşan kadın erkek egemen sistem gözünde tehlikelidir. Bu yüzden en az 3 çocuk isterler bizden, bu yüzden giyeceğimiz elbiseden tutun da konuştuğumuz kelimeye kadar karışırılar bize. Bu yüzden ülkemizde kadınların siyaset ile ilgilenmesi ve kendilerini bu alanda var edebilmesi oldukça zor. Bu durumu aşmanın yolu da kadının örgütlenmesi, politikleşmesi ve üretimde yerini almasıdır. Bizim anlayışımız, merkeze insanı koyan bir anlayıştır ve bu yüzden kadının da en az erkek kadar, hatta bazı durumlarda erkekten daha da fazla söz hakkı olduğu bir yönetim anlayışı çerçevesinde hareket ediyoruz.

İstanbul oldukça pahalı bir şehir. Özellikle burada okuyan öğrenciler ulaşım, barınma ve beslenme gibi sorunlarla karşı karşıya. Sizin bu duruma dair politikanız nedir?

Ulaşım, sağlık insanın en temel hakkıdır. Günümüzde en az su kadar ihtiyaçtır bunlar. Suyun bile bize parayla verildiği bir düzende yaşıyoruz. Biz kazanırsak eğer, şehrimize kolektif bir yaşam getireceğiz. Ulaşımın ücretsiz olduğu bir yaşam mümkündür. Sadece ulaşım ve barınma değil, öğrenciler için bir çok yerde kütüphane ve kültür merkezleri açılmalı. İnsan-

ların okuyup tartışabileceği alanlar yaratmalıyız. Bunların hepsi daha yaşanılabilir bir şehir için olmazsa olmazlardan. Kolektif yaşam anlayışı ile bunu başarabileceğimize inanıyorum.

İstanbul aynı zamanda LGBTİ’lerin yaşam merkezi. Ama burada dahi sadece bir kaç semtte nefes alabiliyorlar. Onların kendilerini ifade edebilecek alanlar çok sınırlı. Bu duruma dair planlarınız nedir?

Aday gösterildiğim partinin, yani HDP’ nin, içinde LGBTİ arkadaşlarımız var. Kadın sorununda olduğu gibi bu da özünde sistem sorunudur. Biz LGBTİ arkadaşları çalışmalarımızın her alanına katarak ilerleyebiliriz. Ötekileştirmeye ve homofobiye karşı savaş açmalı ve bilgilendirme çalışmaları yürütmeliyiz. Gezi isyanında LGBTİ arkadaşlar burada **biz de varız** dediler ve eskiye oranla daha da görünür kıldılar kendilerini. Homofobi ciddi bir darbe yedi. Ama tabi bu daha başlangıç, ve mücadeleye devam. Dediğim gibi yaptığımız tüm çalışmalarda arkadaşlar yer alacak ve kendilerini özgürce ifade edebilecekleri alanlar oluşturulacak.

Ülkemizde ve İstanbul’da her güne yeni bir kadın cinayeti, taciz ya da tecavüz haberleri ile uyanıyoruz. Devletin erkeği koruyan yasaları ile bu haberler daha da artacak gibi. Buna dair sözünüz nedir?

Öncelikle bir YDK’ lı olarak şunu söylemeliyim: Kadın sadece evde olmamalı, sokağa çıkmalı ve hak arama mücadelesini yükseltmeli. Bizlerin muazzam bir tarihi var; Rosa’lardan Sefagül’lere kadar uzanan bir tarih bu. Bedenimiz meta olarak görünmemekte. Bu yüzden erkek istediğini

yapma hakkı bulmaktadır kendinde. Öncelikle bu beden bizim. Burada örgütlü kadınlara yani bizlere çok iş düşmektedir. Kadınlarımızı örgütlemeli ve bilinç taşımamız. Onlara öğretmeli ve aynı zamanda onlardan öğrenmeliyiz. Bizim yöneteceğimiz bir şehirde kadınlarımız yaşama dair ve şehre dair söz hakkına sahip olacak, çalışan kadınlarımız için ücretsiz çocuk yuvaları ve daha bir sürü olanak sağlanacaktır. *İstanbul anne gibidir, herkesi kucaklar ve bu yüzden onun dilinden en iyi kadınlar anlar.*

Neden HDP?

Çünkü HDP, yönetimde halkın inisiyatifi olan bir anlayışı savunuyor. Yüzde elli kadın kotası olan ve LGBTİ arkadaşların kendilerini en iyi ifade ettikleri bir parti.

Okurlarımıza söylemek istediğiniz bir şey var mı?

YDG’liler öncelikle benim yoldaşlarım, arkadaşlarım. Mücadelelerinde onlara başarılar diliyorum. **Bu çelik aldığı suyu unutmayacak**, bundan eminim.

Teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim. Başarılar.

Yerel Yönetimler ve Taleplerimiz

Türkiye’de 30 Mart’ta gerçekleşecek olan yerel seçimlere yaklaşmış bulunuyoruz. Önümüzdeki 1,5 yıllık süreçte gerçekleşecek olan üç önemli seçimin ilk ayağını oluşturacak yerel seçimler; ülke gündeminde uzunca bir süredir yer alıyor/alacak. Çünkü yerel yönetimlerin belirlenmesinde sandığın oy pusulasının içinden sıyrılıp öne çıkan siyasi partiler, büyük oranda genel seçimlerde de ‘galip’ çıkabilmişlerdir. Bundan dolayı yerel seçimler, genel seçim atmosferinde geçmektedir.

Yerel yönetimler, özünde doğrudan demokrasinin bir aracı olarak ortaya çıkmıştır. İlk olarak Yunanistan’da gerçekleştirilen yerel seçimler halkın bulunduğu yerlerden, merkezi yönetimlere dahil olması planlanarak tarih sahnesine çıkmıştır. Yerel yönetimler, halkın hem siyasi bilincini geliştirmede hem de halkın ihtiyaçlarına en hızlı şekilde çözüm üretme noktasında önemli bir yerde durmaktadır.

Yerel seçimler döneminde yükselen siyasi atmosfer, halkın siyasi bilincine etkide bulunarak kitlelerin siyasi alanda özneleşmesine katkı sağlamaktadır.

21.yy’da neo-liberalizmin gelişmesiyle beraber dünyada, emperyalistler sermayenin daha kolay dolaşımı için merkezi yönetimlerin bürokratik gücünü azaltarak yerel yönetimlerin yetkilerin arttırmışlardır. T.C ise ilk başlarda yerel yönetimlerin yetkisini genişleten bir politika izlediyse de günümüzde tam tersi bir yol izlemektedir.

Demokrasinin daha fazla işletilebilmesi için burjuva demokrasilerinde yerel yönetimlerin önemini arttırma

girişimlerini görebiliyoruz, ancak TC’de durum yukarıda da bahsettiğimiz gibi tersine gitmektedir. Bunun en somut örneğini 2012 yılının kasım ayında meclisten geçen Büyükşehir

Yasasında görüyoruz. Bu yasa göre mevcut olan belediye sayısı 3.225’den 2.925 indirilmiş, ileride ise 2.101’e düşürülmesi hedeflenmiştir.

Büyükşehir belediyesi yasasında yerelin önemine vurgu yapan AKP hükümeti yeni belediyeler açıklarını her fırsatta dile getirmektedir. AKP hükümetinin propagandasını yaparak “açtık” dediği belediyelere baktığımızda belde ya da daha küçük yerleşim yerlerinde belediyelerin açılmadığını görüyoruz. Yeni açılan belediyeler, büyük şehirlerde olsa da daha çok kırsal nüfusun olduğu bölgelerdeki yerleşim birimlerini birleştirerek oluşturulmuştur. Belediye yasasındaki sistemin amaçladığı şey başta; ülke ekonomisine kâr getirmeyip ‘yük’ olan belediyeleri kapatıp kâr yaratan işletmelere dönüştürmektir.

Kendini zamana uyarlamaya çalışarak ilerleyen iktidar; daha çok merkezileşme politikaları üreterek sermayenin ihtiyaçlarını kolayca karşılayabilmek için bütün yerelerde engelleri oradan kaldırmayı hedeflemektedir.

Dünya ekonomik krizinden çıkış için inşaat sektörünün “*iktidarına mal olsa da*” diyerek önünü açan AKP hükümeti, yaşam alanlarımızı sermayeye peşkeş çekmektedir. Ancak son olarak Gezi Parkı’nın yıkılarak yerine AVM yapılmak istenmesi sonucu iyice teşhir olan neo-liberal politikalar, Türkiye tarihinde görülmemiş bir başkaldırını da beraberinde getirdi.

İsyanın kısa bir süre içerisinde neredeyse tüm Türkiye’yi etkisi altına alması sonucu, bir biri ardına açıklama yapan hükümet sözcülerin-

den bir tanesi olan Kadir Topbaş “... *Bir otobüs durağının yeri bile değişse halka sorulacak*” diyerek korkusundan gerçek sosyal belediyeciliğin nasıl olacağını kendi ağzıyla itiraf etmişti.

AKP hükümeti, kendisine moral ve güç depolamak için önümüzdeki yerel seçimleri geçmiş yıllara göre daha çok önemsemektedir. AKP’nin bu durumundan faydalanmak isteyen CHP ve MHP’nin yerel seçimlerde geniş kesimi etkileyebilecek olan manipüle ve dezenforme bilgileriyle, propagandalarını yerel yönetimleri kazanmak için kullanıyorlar.

Peki biz gençlik olarak yerel yöne-

timlerden ne istiyoruz? Aslında bu soruyu tüm halk gençliğine sorduğumuzda verilen cevaplar aşağı yukarı sosyal güvence, barınma, iş, sosyal alanlar vs. olacaktır. Çünkü bu talepler, bizler için aslında olması gereken en temel, en demokratik haklarımızdır.

Bugün emekçilerin çocukları sosyal güvencesi olmadan yaşarken, bakan çocuklarının evinde ayakta kutularında milyon dolarlarıyla zevk ve sefa içinde gelecek kaygısı olmadan yaşıyorlar. Gençliği yanına çekmek isteyen düzen partileri, her seçim sürecinde yalan vaatlerle öne

çıkılmaktadırlar.

Mart seçimlerinde yerel yönetimlerden neo-liberal politikalarla gençliğin karşısında olan belediyeçilik anlayışı yerine sosyal belediyeçilik anlayışı istiyoruz. Bu kez düzen partilerinin oyunlarına gelmeyeceğiz.

Bizler sadaka belediyeçiliğini reddederek hakkımız olan sosyal sağlık güvencelerimizi, okumamızı sağlayacak burslarımızı, barınma ve ulaşım sorunlarımızın çözülmesini istiyoruz. Gençlik olarak nasıl ki Gezi isyanındaki forumlarda kendimizi doğrudan temsil ettiysek bu sefer de yerel yönetimlerden kendimizi ifade edeceğiz.

Taleplerimiz Üzerine...

Bildiğimiz üzere, hem yukarı da bahsini yaptığımız Gezi İsyanı'nın hem de ODTÜ ormanlık alanından geçirilmek istenen yolun, Mersin Üniversitesi'nde **Bahar Salim**'in yapılmayan yoldan kaynaklı yaşamını yitirmesinin mevcut belediyeçilik anlayışıyla birebir alakası vardır. Sıraladığımız bu örneklerde gördüğümüz ortak payda, mevcut yerel yönetim anlayışının, bölge halkının taleplerine kapalı, kendi bildiğini okuyan karakterinden kaynaklanmaktadır.

Bu yüzden öncelikli talebimiz, yerel yönetimlerde yalnızca 4 yılda

bir seçimlerde oy kullanmak değil, yaşamımızı etkileyecek bütün kararlarda, yönetim süreçlerine dahil olabileceğimiz mekanizmaların yaratılmasıdır. Bu talebimizin gerçekleşebilmesi için, ilk olarak merkezi iktidarın yerel yönetimlerdeki hakimiyetinin; İçişleri Bakanlığının, Çevre ve Şehircilik Bakanlığının, valiliklerin, il özel idarelerinin genişleyen yetkilerinin azaltılması gerekmektedir. Böylelikle doğrudan/yerinden yönetime katılımın önü açılmış olacaktır.

Bunun dışında gençliğin, özellikle de öğrenci gençliğin, gerek ulaşım ücretlerinden gerekse de ulaşımın zorluğundan kaynaklı her yıl yenilenen ulaşım sorununu daha fazla ve gençliğin isteklerinden doğru ele alan bir yerel yönetim anlayışının geliştirilmesini istiyoruz. Bildiğimiz gibi özellikle büyükşehirlerde, aldığımız burslarımızın veya kredilerimizin yarısını ulaşım için ayırmaktayız. Bunun yanı sıra yine birçok üniversitede kampüs içi ve kampüsler arası ulaşım ücretlidir.

Ulaşım sorunundan kaynaklanan ve ulaşım ücretlerinden de daha esaslı bir sorun olan, istediğimiz yere istediğimiz saatte ulaşım sağlayamamamızdır. Örneğin Dersim Pertek'te, merkeze uzak olan meslek yüksek okuluna hiçbir ulaşım aracı gitmemektedir.

Ayrıca ülkemizdeki ulaşım sorunu, kadın sorununu da içinde barındırmaktadır. Birçok üniversite KYK'ye bağlı kadın öğrenci yurtları deyim yerindeyse dağ başlarındadır ve buralara ulaşım 21- 22.00'den sonra sağlanamamaktadır.

Yine belediyeler genel olarak, ortak paylaşım/ sosyal alanları yaratma noktasında kıt bir anlayışa sahiptir. Birçok ilde "sosyal alan" anlamında çakma parklar yapılmakta bunlar da zaten belediyelerin rant alanına dönüşmektedir. **Bu bağlamda şehirler-**

de hem sosyal/ kültürel etkinlikler arttırılmalı hem de gençlik için "Gençlik Merkezi" vb. kurumlar açılarak gençliğin ortak yaşam alanları oluşturulmalıdır.

Bunlarla birlikte belediyelerin ısınma, elektrik, su, ulaşım sorunlarını, sosyal belediyeçilik anlayışıyla yaklaşarak, **barınma sorununu da giderme yönlü bir siyaset izlemesi gerekmektedir.**

Dört ana başlık altında toparlamaya çalıştığımız ve değinemediğimiz birçok talebimizi yerel seçimler süreci boyunca gündemimizden düşürmeyip, pratik faaliyetimizin içerisine yedirmeliyiz. Çünkü taleplerimizin gerçekleşebilmesi için elbette geniş kitlelerin bu talepleri daha fazla sahiplenir olması gerekmektedir.

Bu bağlamda, en geniş gençlik kesimine taleplerimizi anlatmalı, harekete geçirmeliyiz. Alanlarımızda bulunan HDK, forum, dernek, öğrenci kulüpleri vb. bileşenlerle daha fazla ortaklaşabiliriz. Politikamızı, hedeflerimizi ve amacımızın ne olduğunun herkes için kafasında net bir şekilde somutlanmış olması gerekmektedir. Yoksa yerel seçimler süreci, hedeflerimizin ve örgütlenmemizin doğrultusunda hizmet etmeyecektir. Yerel seçim sürecinde en öncelikli hedefimiz taleplerimiz doğrultusunda alanlarda **ÖRGÜTLENMEK** olmalıdır!

Yerel yönetimlerden istediğimiz taleplerimizin gerçekleşmesinde halk gençliğiyle birlikte belediyelerin önünde, üniversitelerde sokaklarda demokratik meşru mücadelemizi sergilemeliyiz.

Egemen sınıf arasındaki klik dalışını halk gençliği olarak iyi değerlendirmeli, Gezi İsyanı'nı kuşanarak meşru mücadelemizi sahiplenmeliyiz. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı yerde, **YEREL YÖNETİMLERDE GENÇLİĞİN SÖZÜ VAR!** diyoruz.

Kocaeli'den Bir YDG'li

Yerel Yönetimlerde; Gençliğin Sözü Var!

Yerel yönetimler, yukarıda bir kısmını açtığımız gibi ülkemizde esas olarak merkezi iktidardan asla bağımsız ve gerçek anlamda demokratik bir işleyişe sahip olmamıştır.

Yerel seçimlere doğru son virajın hızla alındığı günlerden geçiyoruz. Zaman kısalдықça, egemen sınıflar cephesinde, çatışma ve dalaşın ivmesi yükselmekte, kartlar daha açık oynanmakta, rakibini güçten ve gözden düşürmek adına hamle üstüne hamle yapılmaktadır.

17 Aralık operasyonu ile yayından çıkan ok, hızla yoluna devam etmektedir. Hâkim sınıf klikleri arasındaki savaşımın odak noktasını bugün yargı alanı oluşturmaktadır. Yürütme ve yargı arasında yaşanan kavga, parantezine yasamayı da alarak sürüp gitmekte, gelişmeler kavganın, seçimler yaklaştıkça büyüyeceğine işaret etmektedir. Demokrasinin bir izdüşümü-yansıması olarak tarif edilen yasama-yürütme ve yargı arasındaki kuvvetler ayrılığı ilkesinin kağıt üzerinde, şekilden ve sözden ibaret olduğu tüm çıplaklığıyla bir kez daha açığa çıkmıştır. Geline aşamada, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun kapsamı ve işlevinde düğümlenen tartışmalarının gösterdiği en önemli gerçeğin bu olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Gelişmeler, tüm iddialara, AB'ye çekilen tüm ajitasyonlara ve dış göstermelere karşın Türk devletinin demokrasiye yönelik alerjisini ortaya koymuştur. Yalnızca HSYK etrafında kopan fırtınaya bakmak bile, demokrasinin ülkemizde faşist diktatörlüğün üzerine çekilen bir örtü olduğunu görmek için yeterli olmaktadır. AKP ile yollarının ayrıldığı artık iyice kesinleşen Fethullah Gülen cemaatinin, rakibinin prestijini sarsmak adına çeşitli illerde gerçek-

leştiği yolsuzluk operasyonları ve yakalanan TIR'lar vesilesiyle yeneden sistemin çarklarının nasıl işlediğine tanık oluyoruz. Bugüne kadar beraber kotarılan işler, yolsuzluklar, devletin çeşitli organlarındaki oluşumlar-örgütlenmeler, klikler arasında iktidar dalaşının bir sonucu olarak bir bir açığa çıkmakta, teşhir olmaktadır.

Söz konusu kavga, popüler deyişle pastadan daha fazla pay almak, iktidarını güçlendirmek rakibi zayıflatmak içindir. Türk, Kürt ulusları ve çeşitli azınlık milliyet ve mezheplerden, işçi sınıfı ve emekçi yığınları, açlık ve sefaletle sürükleyen, başta Kentsel Dönüşüm politikası olmak üzere milyonlarca insanı yerinden yurdundan eden; halk gençliğinin geleceğine ipotek koyan, eğitimden sağlığa hemen her alanda neo-liberal politikaları yaşama geçirenler, AKP çatısı altında hareket eden hâkim sınıf klikleridir.

Görünen o ki, tüm hiddetlenmelere, önüne gelene bağırıp çağırmasına rağmen Erdoğan'ın yelkenleri suya düşmüş, karizması çizilmiştir. Gösterdiği bunca atraksiyonun, neredeyse bir TV yıldızı kadar ekranlara çıkmasının başkaca izahı yoktur.

Bundandır ki 30 Mart yerel seçimleri büyük önem kazanmakta, AKP'den CHP'ye hâkim sınıf partileri tüm kozlarını masaya vurmaktadır. CHP'nin egemen sınıf medyası tarafından pohpohlandığı, sırtının sıvazlandığı açıktır. Dolar'da yaşanan ve durulacakmış gibi görünmeyen artışla birlikte şimdilik süzgeçten geçirilerek üzerimize yağın, zam yağmu-

ru öyle görünüyor ki yerel seçim sonrası tufana dönecektir. Türk hâkim sınıflarının kaderinin emperyalizmin elinde olduğuna şüphe yoktur. Bor-sada, Dolar ve Euro'da son bir aydır yaşanan gelişmeler, ülke ekonomisinin burjuva ekonomistlerin sevdiği tabirle ne kadar "kırılgan" olduğunu da göstermiştir.

Sözün özü, yerel seçimler, artık saklanamayacak bir ekonomik krizin öngünlerinde gerçekleşecek, buradan güçlü çıkabilen, önümüzdeki fırtınalara göğüs germeye aday olacaktır.

Yerel Yönetimler/ Cumhuriyet Öncesi

Böylesi bir politik atmosfer içinde, Yeni Demokrat Gençlik olarak yerel seçimlerde tavrımızı, Gezi İsyanı'nın çizdiği panorama üzerinden şovenizme karşı mücadelenin geliştirilmesi bağlamında, Yeni Demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi ekseninde açıklamıştık.

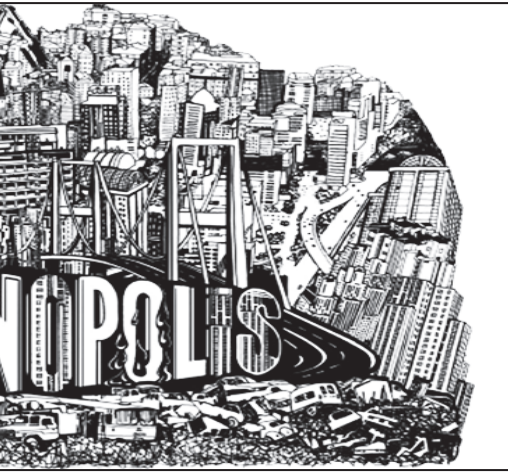
Bunun somutta karşılığı HDK(HDP-BDP) adaylarının desteklenmesi, sahiplenilmesidir. Kuşkusuz adaylar konusunda önceliğimiz, Yeni Demokrasi güçlerinin adayları olacaktır. Yerellerimiz, alanlarda hangi adayı destekleyeceklerini gerçekleştirecekleri geniş katımlı toplantılarla belirleyecektir. Önceki sayımızda adayların niteliğine dair kırmızı çizgilerimizi ortaya koymuş, kadına yönelik taciz, teçavüz ve şiddet pratiğine gi-

Yeni Demokrat Gençlik

ren, homofobi ve transfobiyi savunan adayların kesinlikle desteklenmemesi gerektiğini dile getirmiştik.

Yerel seçimler tavrımızı derinleştirmek adına yerel yönetim-merkezi iktidar ve yerel yönetim-demokrasi ilişkisine dair de bir tartışma yürütmek faydalı olacaktır.

Yerel yönetim ya da diğer bir ifadeyle yerinden yönetim/yönetişim, kabaca, belli sınırlar içinde yaşayan insanların altyapı ve üstyapı ihtiyaçlarını, karşılamak üzere oluşturulan kurumsal yapılanmaları, organları ifade eder. Kitlelerin, yönetim süre-

cine dâhil olması, yaşadığı bölgeye dair karar mekanizmasının bir parçası olması bağlamında, demokrasinin yerelleşmesi-doğrudan demokrasinin birer örneği olarak sayılabilecek kurumsal yapılardır. Buradan hareketle, yerel yönetimlerin niteliğinin söz konusu ülkede demokrasinin ne düzeyde benimsendiğine, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına dair zengin veriler sunduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Türkiye’de ilkel anlamda ilk yerel yönetim örneği, İstanbul’da 1829 yılında, güvenliği sağlamak amacıyla muhtarlık örgütünün kurulması olmuştur. Tanzimat’la birlikte, Osmanlı idari sisteminin, kapitalist sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırılması adına ilk adımlar atılmaya başlanmıştır. Osmanlıda, yerel yönetimlerin ortaya çıkması ve

gelişimi esasta Avrupa devletlerinin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme gelmiştir.

İlk belediyeçilik deneyimi ise 1856 yılında yine, İstanbul’da yaşanmıştır. Belediyelerin tüzel kişilik kazanmaları 1877’de çıkarılan “*Dersaadet Belediye Kanunu*” ve *Vilayet Belediye Kanunu*” ile gerçekleşmiştir. Vilayet Belediye Kanunu’na göre, her kent ve kasabada bir belediye meclisi kurulacak, meclis üyeleri kentin büyüklüğüne göre altı ile on iki arasında değişecekti. İlk belediye seçimleri ise, II. Meşrutiyetin ilanından sonra 1908 yılında yapılmıştır. Ancak iktidardaki İttihat ve Terakki Fırkası, özerk bir belediye yapısının oluşmasına engel olmuştur. 1912 yılında Dersaadet Belediye Kanunu’nda yapılan değişiklik ile belediye dairelerinin meclisleri ortadan kaldırılmış, belediye dairelerinin başına merkez tarafından birer müdür atanmış, böylece yeni oluşmakta olan belediye yönetimlerinde, dairelerin tüzel kişilikleri ortadan kaldırılmıştır. Yani devletin yerel yönetimlere doğrudan/ yerinden müdahalesi daha oluşmaya başladıkları ilk günden itibaren sürmüştür.

Bu durum tarih boyunca devam etmiş, son olarak çıkarılan Büyükşehir Yasası ile devlet valilerine süper yetkiler vererek bu geleneği sürdürmüştür. Devletin yerel yönetimlerdeki söz konusu “*baskın*” hali, Anayasanın 127. maddesi ile anayasal güvence altına alınmıştır.

Yerel Yönetimlerde TC Dönemi
Osmanlı Devletinde uygulamaya sokulan yerel yönetim anlayışı, Cumhuriyet’in ilan edilmesiyle beraber hiçbir değişikliğe uğramadan aynen devam etmiştir.

Yerel yönetimler, demokrasinin gelişmesi/yerleşmesini sağlayacak, halka en yakın kurumsal organ olma özelliğine sahiptir. Ne var ki cumhuriyette tıpkı Osmanlı gibi bunun yerine, yerel yönetim/yerinden yönetimleri merkezi politikaları/ “*tek millet*”, “*tek devlet*”, “*tek dil*” politikalarını

güçlendirmenin doğrudan bir aracı haline getirmiştir.

Devletin birliği ve bölünmez bütünlüğünün tehlikeye gireceği korkusu, yerel yönetimlerin, doğası gereği sahip olması gereken idari ve mali özerkliğe egemenlerin oldukça cimri davranmalarını getirmiştir.

Başka bir deyişle hâkim sınıfların, demokrasiye, halkın karar alma süreçlerine katılımına dair en ufak bir isteği yoktur. Tam aksine bundan duydukları bir korku vardır. Halkın söz konusu eğiliminin baskı, şiddet ve zor ile bastırılması, korkutulması, sindirilmesi hükmü sürmektedir. Yaşanan, faşist devlet gerçekliğinin kendisidir.

Belediyelerin “*Hemşehrilik Hukuku*” na dayanması da demokrasi algısının nasıl feodalizmle malul olduğunu göstermektedir. 1930 yılına gelindiğinde, Temmuz 2005’e kadar yürürlükte kalan 1580 Sayılı “*Belediye Kanunu*” kabul edilmiştir. Kanun, belediyeler için geniş bir görev alanı çizmektedir. Ne ki bunun nedeni, 1929 Dünya Ekonomik Krizi ile birlikte devletin ekonomi üzerindeki rolünün artmasıdır. Burada olan egemenlerin, krizden çıkış için emperyalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda ekonomi politikalarını yerellere aktarmasıdır. Yoksa özde değişen bir durum yoktur.

1980 AFC sonrası hazırlanan 1982 Anayasası, merkezi devlet yapısının yetkisini genişletmiş, İçişleri Bakanlığına yerel yönetim organları veya bu organların üyelerini, mahkeme tarafından kesin karar verilene kadar görevden uzaklaştırılma yetkisi tanımıştır.

2000’li yıllar ise yerel yönetimler için “*reform yılları*” olmuştur. Özellikle 2002 yılında AKP’nin hükümet olmasıyla birlikte “*yüzünü*” AB’ye dönen TC, yerel yönetimlerde çok sayıda adım atmıştır. Bu adımların yerel yönetimleri sermayeye, rant, talan ve yolsuzluklara daha fazla açmak olduğunu en azından bugün 17 Aralık operasyonu ile ortaya saçılan

gerçeklerden biliyoruz.

2004 yılına gelindiğinde, 5216 Sayılı “*Büyükşehir Belediyesi Kanunu*” ve 2005 yılında da, 5393 Sayılı “*Belediye Kanunu*” yürürlüğe girmiştir. Yerel yönetim merkezi yönetim ilişkisi bakımından 2009 seçimleri sonrası ortaya çıkan manzaraya bakmakta yararlı olacaktır.

60. hükümette (AKP), başbakanla birlikte mecliste belediye başkanlığı yapmış 36, belediye meclisi üyeliği yapmış 52 ve belediyelerde üst düzey bürokratik yapmış 27 milletvekili bulunmaktaydı. Meclisin yaklaşık %30’u yerel yönetimlerden gelmiştir.

AKP hükümeti tarafından hazırlanan Büyükşehir Yasası ise 6 Aralık 2012 tarihinde Resmî Gazete’de yayınlanarak tartışmalı bir şekilde yürürlüğe girmiştir. Yasayla, kırsal alanlar dâhil toplam nüfusu 750 binden fazla olan iller büyükşehir belediyesine dönüştürülmüştür.

14 il büyükşehir olmuştur. 34 yeni ilçe kurulmuştur. Büyükşehir sınırı il mülkî sınırı olmuştur. Büyükşehir olan illerde kırsal kesimdeki tüm köyler mahalle statüsüne geçirilmiştir. Belediye kurulabilmesi için daha önce 2 bin olan asgarî nüfus şartı 5 bine çıkarılmıştır. Bu koşulları yerine getiremediği için 1591 belde belediyesi kapatılmış ve mahalle statüsüne geçirilmiştir. Bu durum, geniş bir nüfusun, yerinden yönetime katılımının zorlaşması, yaşadığı bölgeye dair karar süreçlerinden uzaklaşması demektir.

Yeni yasayla birlikte, kırsal kesimin tüm altyapı işleri (yollar, kanalizasyon, yeşil alanlar, otopark hizmetleri) büyükşehir belediyesine verilmektedir.

Öte yandan, alt belediyelerin hazırlayacağı imar çalışmalarının büyükşehir belediye meclisinde onaylanması gerekmektedir. İlçe ve büyükşehir belediyelerinin yapacağı tüm kentsel dönüşüm projeleri ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ve Bakanlar Kurulu’nun onayı alındıktan sonra hayata geçirilebilecektir.

Bu düzenlemeyle zaten yetkileri oldukça sınırlı olan ilçe belediyeleri ile büyükşehir belediyeleri merkezi otoriteye daha bağımlı hale getirilmektedir. Dahası Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, imarla ilgili düzenlemelerde büyükşehir belediyesinin üzerinde bir yetkiye sahiptir. Bakanlık, Büyükşehir Belediye meclisini aşarak merkezden belli imar düzenlemelerini yapabilir hale getirilmiştir. Bu da 2000 sonrası AKP ile vites büyüten “*reformların*” ne demek olduğunu daha iyi anlatmaktadır. Bu düzenlemeler, yerel yönetimlere göre zaten daha etkili ve güçlü olan merkezi yönetimleri, daha da güçlendirmektedir.

Söz, Yetki ve Karar Hakkı İstiyoruz!

Yerel yönetimler, yukarıda bir kısmını açtığımız gibi ülkemizde esas olarak merkezi iktidardan asla bağımsız ve gerçek anlamda demokratik bir işleyişe sahip olmamıştır. Bu durum merkezi iktidar yıkılmadan yerel yönetimlerde gerçek anlamda demokratik bir işleyişe sahip yerel yönetimlerin kurulmasının imkânsızlığını göstermektedir.

Bu tartışmanın bir yanısıdır. Diğer yanı ise yerel yönetimlerde yaşama geçen demokrasinin sınırlarının, ülkemizdeki sınıf mücadelesine paralel bir şekilde geliştiği gerçeğidir. Özellikle 80 öncesi ve 90’larda ülkenin birçok yerinde komünist, devrimci ve yurtsever güçlerin yerel yönetimlerde etkisinin arttığı süreçler yaşanmıştır. T. Kürdistanı’nda 29 Mart 2009’da yapılan yerel seçimlerde, DTP/BDP 57 olan belediye başkanlığını 98’e çıkarmıştır.

Yukarıda da bahsini yaptığımız gibi demokratik anlamda bir yerel yönetim pratiğinin yaşama geçirilmesinden söz etmek mümkün olmasa da, ortaya çıkan tablo, yerel yönetimlerin demokrasi mücadelesinin bir parçası olduğu gerçeğinin T. Kürdistanı’nda somutlanmasıdır.

T. Kürdistanı’nda gelişen Kürt ulusunun, halkının demokratik kaza-

nımları, yerel yönetimlerde karşılık bulmuştur.

Bu açıdan Yeni Demokrat Gençlik olarak hedefimiz, yerel yönetimlerde, Yeni Demokrasi mücadelemizin bir parçası olarak halk gençliğinin söz, yetki ve karar hakkını büyütme için mücadele etmek olmalıdır.

Halk gençliği, esas olarak bugün yerel yönetimlerde kendini ifade edememekte, yaşadığı mahalle ve ilçenin, ilin geleceğine dair karar süreçlerinin tamamen dışında kalmaktadır. Bu durum aynı oranda değilse de yurtsever belediyeler içinde geçerlidir.

Bugün birçok ilde, belediyeler tarafından öğrenci gençliğe verilen burslar kesilmiş ya da hiç verilmemektedir. Gerek büyükşehir gerekse de ilçe belediyeleri çoğu yerde olanakları olmasına karşın öğrencilerin barınma sorununa çözmek adına hiçbir yatırım yapmamaktadır. Özellikle büyükşehirlerde öğrenci ve hatta lise-li gençlik ciddi ulaşım sorunları yaşamaktadır. Öğrenci gençliğe, ulaşım da kolaylık sağlanmalıdır. Gençliğin belediyelerde kendini ifade edebileceği, söz, yetki ve karar hakkını kullanabileceği gençlik merkezleri açılmalı ve bunlara kurumsal bir kimlik kazandırılmalıdır.

Özellikle liseli gençliği, derinden etkileyen kentsel dönüşüm politikalarına bir an önce son verilmelidir. Yurtsever hareketin etkin olduğu belediyeleri bir kenarda tutarsak yerel yönetimlerde halk gençliği anadiliyle kendini ifade edememektedir. Benzer bir durum ülkemizdeki çok sayıda inanç ve kültür içinde geçerlidir. Yerel yönetimlerde erkek egemen anlayış hakimdir. Yerel yönetimlerde var olan toplumsal cinsiyet rollerine karşı politikalar uygulanmalıdır. LGB-Tİ’lere yönelik transfobik anlayışlara son verilmelidir.

Yerel yönetimlerde halk gençliği için söz, yetki ve karar hakkı istiyoruz.

Yerel yönetimlerde

gençliğin sözü var!

KAOS-GL ile yerel seçimlere dair...

“Eşcinsel Gettoları Değil, Kentin Tamamını İstiyoruz!”

30 Mart yerel seçimlerine doğru yol alırken bu kez rotamızı LGBTİ hareketine çevirdik. Yerel seçimlerde LGBTİ hareketi neler düşünüyor ve talepleri neler? Türkiye’de ve dünyada yerel seçimlerde LGBTİ hareketine dair düşünceler neler? Bu sorular ekseninde bir söyleşi gerçekleştirdik. Kaos-GL’den örgütlenme koordinatörü olan **Enver E. ÇAKMAK** ile gerçekleştirdiğimiz söyleşide yerel seçimlerden ne bekliyorsunuz diye sorduğumuzda ‘**Ne demek beklemek, yapılması gerekiyor**’ söylemi toplamda yerelcilğe dair görüşleriydi. Yerellere dair “Eşcinsel gettoları değil, kentin tamamını istiyoruz!” sloganı kendi çalışmalarının temelini oturtuyorlar.

“Temsili demokrasiye inanmıyoruz!”

İlk olarak *yerel seçimler nedir ve nasıl tanımlarsınız diye sorduk:*

Enver E. ÇAKMAK-Öncelikle yerel seçimlere dair bizler, temsili demokrasiye inanmıyoruz. Ama yerel yönetimleri de temsili demokrasinin dışarısında bir araç olarak görüyoruz. Yani toplamda yerel seçimleri biraz meselenin dışarısında tutuyoruz.

Bunu da açmak gerekirse katılımcılık sağlanabildiği ölçüde yerel yönetimleri o temsili demokrasinin dışarısına çıkarabiliriz. Yani belediye başkanı seçerek değil reel anlamda halkın katıldığı bir yerelcilik. Bundan kaynaklı da yerel yönetimin önemli bir araç olduğunu savunuyoruz. Bu durumda yerele bakış da ölçülü bir şey.

Yerel seçimler ve LGBT hareketinin tam olarak neler istediği önemli sorulardan biriydi.

Enver E. ÇAKMAK- 70’li yıllarda LGBTİ hareketi dünyada sesi yükselmeye başladığında aslında çok devrimci talepleri vardı. Yani Amerika’da, Avrupa’da eşcinsellerin kurtuluşu cephesi olarak daha yıkıcı, dönüştürücü amaçları olan hareketlerdi. Tabii ki o süreçte çeşitli bilinç yükseltme çalışmaları oldu ama genellikle toplumsal dönüşümü amaçlayan hareketlerdi. Avrupa’da LGBTİ hareketi yükselmeye başladıkça onları yok sayma politikaları daha da yükseldi. İşte yerelerde onları kabul etmeme, ötekileştirme politikaları da bir yandan yükseldi. Oradaki ana akım medyanın da karalamaları devam etti. O süreçlerde Türkiye’nin bir şansı vardı, yani o süreçlerden sonra ortaya çıktığı için sorunların çözümlenmesini kendisine örnek alabildi. Yani devrimci damardan gelen, toplumsal değişimi hedefleyen LGBTİ hareketinin yaptığı yanlışları görebilecek bir yanı vardı. Hem de sisteme entegre olma ve yasal talepler doğrultusunda ilerleyen bir yanı vardı. Neden bunu anlatıyorum çünkü dünyanın birçok yerinde LGBTİ hareketi 90’larda güçlenmeye başladı fakat görünmemeye de başladı. Bunun altında yatan en büyük sebep de küreselleşmenin insanların algılarına uyguladığı tek tipleşmedir.

Kadınsan şöyle bir kadın olmalısın, erkeksen şöyle bir erkek olmalısın... Ötekiler ya da toplum hepsini kapsayan kalıplara sokmaya başlandı. Bu da yerelleşmeye yani yerelerde politika üretmeye itti, yerel dinamiklere tutunmak bir güç olarak görülmeye başlandı. Türkiye’deki LGBTİ hareketinin yerelle bağlantısı; ‘*bizzat küreselleşme mi yoksa gerçekten bu coğrafyanın öz sorunlarını dönüştürecek, buradaki yaralara bir merhem olacak bir hareket mi*’ sorunsalıyla kendini inşa etti. **O yüzden LGBTİ hareketi yerelcilği kendine bir politika olarak görür.** Yerelcilğin bizim için diğer alanlara göre ne gibi farklılığı var olarak sorarsak; aslında cinsel, sosyal hakların kazanılmasında önemli rol oynuyor deriz, sadece eşcinseller için de bunu söylemiyorum, toplumda ötekileştirilmiş bütün kesimler için aslında.

LGBTİ hareketi yerelcilik anlamında, politik olarak 1-0 önde başlıyor yapmak istedikleriyle.

Yerel deyince aklımıza bölge, şehir, köyler gelmiyor aslında. Bugün ODTÜ’deki bir eşcinselin yaşadığı sorunu, ODTÜ’dekinin izin verdiği ölçüde onun adına söyleme yetkisine sahibiz. Ama onun hissettiği ölçüde sorunları hissetme gücüne vakıf değiliz. Aynı sorun Diyarbakır’daki bir eşcinsel için, İzmir’deki bir eşcinsel içinde geçerli. Bu bakımdan işlevliliği olan, gerçekçi politika izlemek için yerelcilik önemli bir dinamizm oluşturmakta. Götüreceğin hizmeti görünenden yana değil aslında tam da görünmeyenden yana kullanmak gerekir yani; eşcinselden yana, kadından yana kullanmaya başladığında dönüşüm alanı yaratmaya başlarsın.

“3. bir seçenek!”

Enver E. ÇAKMAK- Mesela Nepal’da bir örnek var bu yerelcilikle ilgili, hizmet almaya gelen insanların kartlarını düzenlerken kadın ve

erkek dışında üçüncü bir seçenek bırakıyorlar. Hepsini kapsayan bir kategori oluşturuluyor. Bakıyorlar ki belediyecilik anlayışında işleyişli bir model, daha önce sırf eşcinsel olduğu için kendisini eve kapatan insanları sokağa çıkarıyor; yaşamın her alanına var etme şansını doğuruyorlar. Nepal hükümeti sonra karar alıyor bütün yerelerde uyguluyorlar bu modeli. Şimdi bu basit bir örnek belki de ama sonuçta yaşam alanları açılıyor toplumun her kesimine ve bu yüzden önemli bir örnek. Sonuçta sorunu olan bir kesime müdahil olmak sorunun üzerine giderek çözümlenebilecek yapıcı dönüştürücü bir hareketle mümkün olabiliyor.

Kendi özgürlüğün için harca!

Enver E. ÇAKMAK- Kadınların bile sokağa çıkmasının mümkün olmadığı bir yerelde bir şehri planlar ken lezbiyenlerin sorunu görmende fayda yok. Sonuçta bugün kadın sokağa çıkamıyor, belediye otobüsünde tacize uğruyor, ışıklandırılmamış yollarda gaspa uğruyor yani meydanlar, parklar her şey erkeğe göre düzenlenmiş; kadınlar görünmemişken lezbiyenler nasıl görünsün. Yani Hopa'nın bir ilçesinde kadın ben evlenmeyeceğim diyemiyorken, anne benim kadın sevgilim var nasıl desine çıkıyor aslında. Çoğu sorun birbirine bağlantılı sorunlara çıkıyor aslında. Şimdi yerel çözümler yapılmadığı ölçüde de bu küreselleşmenin damardan hızlanacak yerinde duruyor. Sana diyor ki sen kendi kasabanda eşcinsel olarak x kişisi olarak mutlu olamazsın. Bütün yıl eşek gibi çalış, sömürül ama üç kuruş, beş kuruş kenara ayır. İşte x ülkesinde, falanca mekânı senin için faiz fiyatlara ayırdım. Yani kendi özgürlüğünü paşa paşa para harcayarak yaşayabilirsin. 'Kendi yerelinde kendi getton dışında kendi özgürlüğünü yaratamazsınız, bu süreçleri de alt edemezsiniz, zaten senin de yapman gereken çok çalışmak, ses çıkartmamak, para kazanmak ve o parayı benim belirlediğim yerlerde harcamak'

diye bir formül geliştiriyor. Yani bu formülü sadece eşcinseller için geliştirmiyor, Bakkal Hasan için de geliştiriyor. Bakkala diyor ki; sen belli başlı şeylerden rahatsızsan gel işte şurada bir olanak var tabi parasını ödediğin şekilde orada ne istiyorsan yap sonra en kötü getto oluşturuyor, sonra grupları birbirlerine kırdırıyor. Normalde adapte sorununu minimuma dönüştüreceğine ayrımları daha da derinleştiriyor. Yerelcilik, insanları kendi yapılanmasına göre yeniden şekillendiriyor.

"HDP'den 5 aday!"

Enver E. ÇAKMAK-Biz 2007 yılında Kaos-GL olarak kent konseyine katıldık, o da Çankaya'da. İlk olarak da doğrudan katılımcı örnek o oldu. Daha da fazlası olmadı. Kent politikalarını etkileyecek süreç olmadı. Şimdi işte yeni olarak çeşitli partilerden meclis üyesi adaylıkları gösterildi. HDP'den beş tane var. Ama hani yerel yönetimlerin işleyiş mekanizmalarının daha fazla tartışılıyor olması gerekiyor. **Yani süreç başladığında meclis üyesi olmak ne kadar LGBT dostu yaratmanın işine yarayacak?** Yani merkezden alıp yerele bırakmayı ne kadar gündemimize alıyoruz? Bu konuda çalışmalar biraz zayıf gelenekle alakalı bir şey. Yani yerelcilik meselesiyle en fazla günümüz koşullarında Kürt hareketi uğraşmıştır, özerklik üzerinden. Onun dışında da çok görülmemiştir. O yüzden bu coğrafyada bakıp LG-BT'lerin örnek alabileceği çok bir şey yoktur. Yurt dışından alabileceğimiz bir şey de çok yok. Nepal örneğinde de şöyle bir şey var; oranın **güçlenme ve şeklinde zamanındaki Maoist partinin etkileri var. Orada çok uzun bir kültür devrimi örneği var ve önemli yerde duruyor. O seviyeye gelmenin altında köklü bir gelenek olması gerekiyor. Yani doğrudan bir demokrasi uygulanıyor.**

Yerelcilik anlayışını nasıl değiştirebiliriz, sorusu aslında Gezi İsyanı'yla örneklendirilerek açıklandı.

Enver E. ÇAKMAK- Öncelikle Türkiye'deki yerelcilik anlayışını düzeltmek için köklü bir değişime gitmek gerek. Yani toplamda kültür olarak halkın kendi yerelindeki sorunlara evrilmesiyle düzelebilecek meseleler. Yani Gezi süreci önemli bir örnekti, park forumları ve sokak forumları eğer doğru işletilebilseydi bugün yerel seçimleri çok belli başlı tartışıyor olabilecektik. Yani halk forumlarla kararlar alıp her mahalle kendi çalışmalarına evrilseydi, yani çöpünü kendi toplayıp; kendi parkını, yaşanabilir sokaklarını yaratabilseydi bugün başka bir konu tartışıyor olacaktık ve köklü değişimler için çalışmalar başlatabilecektik. Yani belediyenin meşruluğunu tartışacak yer olacaktı. Sonuçta kendi işini görecekti. Politika geliştirmede bir nebze de olsa evrilirdi. Yerelleşmek, yerelin halk dinamikleriyle hareket etmek aslında genel olan hareketlerini de her zaman etkiler. Ama bu süreç değerlendirilemedi.

"Wan'ı Wan'dakinden daha iyi bilmiyorum!"

Enver E. ÇAKMAK- Biz mesela 36 ilde etkinlik yapıyoruz. Yaptığımız etkinlikler, topladığımız şeyler Türkiye'deki LGBT'lerin sorunlarını bir nebze de olsa belirliyor. Çünkü ben bilmiyorum Wan'da ne olduğunu, çünkü ben Wan'ı Wan'dakinden daha iyi bilmiyorum. Wan'la birlikte daha iyi biliyorum. yerelcilik çalışmalarında böyle olmalı halkın öz sorunlarını birlikte çözerek ilerletilmeli.

Buradan yeniden vurgulamak gerekir; hiç kimse tek başına kurtulamaz. **Eşcinseller olmadan heteroseksüeller de kurtulamaz.** Yani dünyanın bir yerinde işte dünyayı 2'ye ayırdım, bir tarafı şöyle diğer tarafı böyle diye. 3 kişiyi 2'ye böldüm, 1'i tutsak 2'si özgür diye bir şey yok. Kurtuluş hep beraber mümkün. Ezilenler birleşmediği müddetçe kurtuluşa mümkün olmayacak. Sistemin bütün aygıtlarına karşı hep birlikte mücadele etmek gerek. Sistem 10 eliyle saldırdıkten 10 elimizle durdurmamız gerekiyor.

Devrimleşme zorunluluğumuz üzerine

Kitleleri örgütlemek kavradığımız ideolojiden geçmektedir. Kitleleri savaştırmak ise kavradığımız ideolojiyi savaşa uyarlamaktan geçmektedir. Dolayısıyla kendimizi devrimleştirme ve önderlik misyonunu yerine getirme bu somut koşullardan filizlenip hayat bulmaktadır.

Sınıf mücadelesinin, halk hareketlenmelerinin yoğunlaştığı ve kendini ileriye taşıdığı bir dönemden geçmekteyiz. Bu dönem iyi bir şekilde kullanılmalı ve örgütlenmeyi bekleyen milyonları, kitle yığınlarını harekete geçirmeliyiz. Geçirmeliyiz, ancak biz kitleleri örgütleme yolunda kendimizi ne kadar devrimçileştirebildik ya da nasıl devrimçileştirebiliriz? Bu sorular, konu bakımından tayin edici sorulardır.

Kendimizi nasıl devrimçileştirebiliriz?

Bu olguyu basit bir şekilde ele alacak olursak; bir kişiyi örgütlemek, örgüte katmak bizim kendimizi ne kadar örgütlediğimizle alakalıdır. Bizler kendimizi devrimleştirme noktasında samimi ve somut adımlar atmamızdır. Çünkü bizler kendimizi geliştirdiğimiz oranda içerisinde bulunduğumuz çevreyi geliştirip, örgütlü bir düzeye kavuştururuz. Bu da MLM bilimini okumak, güncel uyarlamak ve tartışmaktan geçmektedir. Bizler; okuyup araştıran, yoldaşlarına öğreten, onlardan öğrenen bir devrimci kişilik sahibi olmalıyız.

Kendimizi geliştirmek bu yoldan geçmektedir. Kendimizi geliştirmede MLM bilimi önemli ve yol gösterici bir noktada durmaktadır. Ancak bunun yanı sıra güncel takip eden, gündemi tartışıp yorumlayan bir tarzımız olmalı. Çünkü bir kadro ya da bir devrimci; güncel koşulları tartışıp, ideolojik tartışmada tartıp, bir fikir sahibi olmalı ve bir politika geliştirmelidir. Yani bir devrimcinin ülkede ya da bulunduğu alanda gelişecek bir olaya karşı söyleyecek sözü, geliştirecek bir politikası olmalıdır. Eğer bunu yapamıyorsa zaten pratik anlamda çok da katkısı olmayacaktır. **“Kontrolsüz ya da bilinçli olmayan bir güç, güç değildir”** sözü bu konuda belirleyici bir noktada durmaktadır. Dolayısıyla bundan sonra geliştireceğimiz çalışma tarzı bu yönde şekillenmelidir. Teoriyi oluşturmada izlenecek yolu bu şekilde özetleyebiliriz.

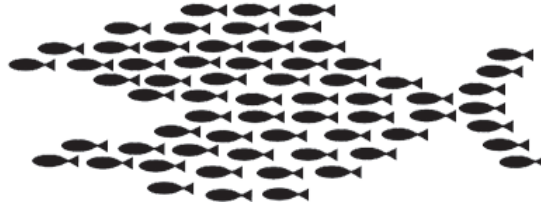
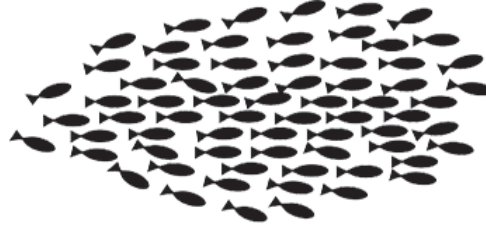
Bilindiği gibi teori ve pratik birbirine kopmaz

bağlarla bağlıdır. Dolayısıyla pratik anlamda somut ve samimi adımlar atmamızdır. Çünkü mesele sadece ideolojiyi kavramak değildir. Durduğumuz nokta, sözde devrimci olan ancak pratiği yadsıyan bir nokta olmamalıdır. Elimizi taşın altına koymuyorsak, çeşitli bahaneler üreterek devrimciliğin özde olan bir dönüşüm olduğunu görmüyorsak örgütlülük içerisinde güven ve samimiyet sorunu ortaya çıkacaktır. Bu durum bizim dışımızda kitlelere de yansımaktır. Bu durumun yansımaları kitle faaliyetinde düşündüğümüzde sorun daha da katlanacaktır. Ancak bu durum meselenin sonuç kısmıdır, sorunun özü devrimciliği içselleştiremememizdedir. Kitlelerin güvenini kazanmak, somut pratikten geçmektedir. Aynı zamanda kitleleri etkileyecek olan da, örgütlenme gereksinimini hissettirecek olan da bu somut duruştur. Zaten böyle bir gelişim söz konusu olduğunda bizlerin ideolojiyi de nasıl kavradığı apaçık ortadadır. İdeolojiyi kavrayan kişi kendini mücadele içerisinde geliştirecektir.

Bu duruma Başkan Mao'dan alıntı yaparak devam edelim. **“Okumak öğrenmek demektir; ama uygulamak da öğrenmek demektir ve üstelik daha önemli bir öğrenme biçimidir. Esas yöntemimiz savaşı savaşıarak öğrenmektir.”** Buradan da görmüş olduğumuz gibi savaş içerisinde şekillenerek kavradığımız ideolojiyi aynı zamanda kitleleri örgütlemeye elimizdeki bir anahtar olarak görmeliyiz. Kitleleri örgütlemek kavradığımız ideolojiden geçmektedir. Kitleleri savaştırmak ise kavradığımız ideolojiyi savaşa uyarlamaktan geçmektedir. Dolayısıyla kendimizi devrimleştirme ve önderlik misyonunu yerine getirme bu somut koşullardan filizlenip hayat bulmaktadır.

Sarıgazi'den bir YDG'li

“Okyanusta Bir Balık Olalım”

İçerisinde bulunduğumuz dönem yukarıda bahsettiğimiz tarzdaki bir çalışmanın en verimli adımlarını atabileceğimiz bir dönem. Bundan kaynaklı yerel seçimler çalışmamızı canlı, dinamik ve daha sistemli bir kitle çalışması yürüterek geçirirsek daha hızlı bir şekilde geliştireceğimiz açık.

Alanlarımızdaki örgütlü durumumuza baktığımızda, yeni yoldaşlarımızın daha deneyimli olan yoldaşlarımıza oranla bir hayli fazla olduğunu görebiliyoruz. Bu gerçekliğin açığa çıkması elbette kampanyamızla birlikte çok sayıda yeni yoldaşımızın saflarımızda mücadeleye katılmasından kaynaklanmaktadır. Bununla birlikte her gençlik örgütü, gençliğin geçici bir dönemi kapsamından kaynaklı sürekli olarak devir daim yaşamak zorundadır. Burada temel mesele, örgüt içerisinde her ne kadar değişim olsa da örgütün deneyimlerinden damıtılarak elde ettiği birikimlerinin, örgütlü yaşam ile yeni tanışan yoldaşlarımızda kısa süre içerisinde devrimci bir değişim yaratabilmesidir. Bunun gerçekleşebilmesi için de politik açıdan sürekli olarak yenilenmek, pratik açıdan da devrim halinde olabilmek

gerekir. Böylesi bir örgütsel çalışma içerisinde, yeni olan yoldaşlarımız yine gençliğin değişime açık ve kolay öğrenen yapısından kaynaklı kısa bir süre içerisinde daha fazla öne çıkabilecektir.

8. Konferansımızda açığa çıkan gerçekliğimizden bir tanesi de yukarıda bahsini yaptığımız “yeni olma” durumuydu. Bu durumun doğal bir sonucu olarak örgütümüzde, YDG’nin politikalarına hâkim olamama sorununu yaşamaktayız. Konferansın konu başlıklarına dair yürütülen tartışmalar, YDG’nin anlayış bazında uzun süre önce tartışıp noktaladığı birçok fikir ve düşüncenin sıkça dile getirildiğini gördük. Elbette yaşadığımız bu durum bizim gerçekliğimizin bir yansımasıydı. Bu gerçeklik, teorik ve politik konuların üzerinde daha fazla durmamızı zorunlu kılmaktadır. Bu açıdan merkezi

olarak yaptığımız eğitim çalışması önemli bir noktada durmaktadır. Yaptığımız eğitim çalışmasının devamlılığını sağlamalıyız. Alanlarımızda ihtiyaçlarımız ekseninde, hem kendi politikalarımızda hem de MLM’de basitten karmaşığa doğru giden bir eğitim sürecinin planını yapmalıyız. Bu konuda atacağımız her adım bir taraftan YDG’lilerin YDG’ye yabancılığını ve uzaklığını giderecekken diğer taraftan da bundan sonra yapacağımız bütün çalışmaların daha verimli geçmesini sağlayacaktır. “*Siyasi çalışma bütün çalışmalarımızın can damarıdır.*” sözünün de esprisi burada vücut bulacaktır.

Alanlarımızda yapacağımız eğitim çalışmalarında esas ağırlığımızı somuttaki ihtiyaçlarımız üzerinden belirlememiz gerekmektedir. Bu bağlamda “YDG nedir?”, “kitle örgütlerinde ve YDG’de demokrasi anlayışı/işleyişi”, “YDG’de demokratik merkezîyetçiliğin ele alınışı”, “YDG’nin örgütlenme anlayışı, YDG’de örgütlü olmak ne demektir?” gibi bir dizi, kendimizi tanımaya yönelik eğitim çalışmalarını önümüze koyabiliriz.

Yine “ulusal sorun”, “kadın ve LG-BTİ sorunu”, “Marksist ekonomi” gibi konuların üzerinde kolektif bir biçimde eğitim çalışmaları yapabiliriz.

Bunlarla birlikte özellikle önümüzdeki seçim sürecinde yoğun bir şekilde işleyeceğimiz andaki ihtiyaçlarımızdan olan yerel yönetimler meselesini bütünlüklü bir biçimde ele alabiliriz.

Devrimci yaşam,

devrimci düşüncüyü doğurur!

Bu çalışmalarımızın entelektüel gevezeliğe ve kibre dönüşmemesi için neyi niçin yaptığımızı bilince çıkartmalıyız. Bunun için de yaptığımız siyasi çalışmalarımızı, kitle faaliyetimizle birleştirmeliyiz, öz olarak birbirini besleyen ve aynı amaca hizmet etmesi gereken bu iki

Tempomuzu, kitleleri örgütlü hale getirebileceğimiz seviyeye yükseltmeliyiz. Bunun için kitleyle, hem bire bir hem de kolektif temas kurmamız gerekiyor.

çalışmayı omuz omuza ilerletmeyi öğrenmemiz gerekmektedir. Bu noktada bizim de sıklıkla karşılaştığımız bir yanlış olan, “*önce öğreneyim, sonra yaparım*” anlayışı ile karşılaşabiliyoruz. Bu anlayışa göre önce zihin devrimçileşir ardından ise bu devrimçileşme yaşama biçimine etkide bulunur. Hâlbuki gelişim bu düşüncenin tam aksi yönündedir. Madde ve bilinç, eylem ve söz, yaşam ve düşünce arasındaki diyalektik bağ, az önceki önermenin tersi yönünde gerçekleşir ve biri diğerinden daha önemli değildir. Yalnızca biri ötekinin nedenidir. Yani madde olduğu için bilinç oldu, eylem olduğu için söz oldu, yaşam olduğu için düşünce oldu. Şimdi biz **eğer düşüncelerimizin devrimçileşmesini istiyorsak, yaşamımıza müdahale ederek onu devrimçileştirmeliyiz.** Yaşamımızın devrimçileşmesi için elbette sınırsız sayıda şey belirtilebilir. Ancak burada diğerlerine göre esas ve belirleyici olan iki şey bulunmaktadır. Bunlardan biri üretim araçları karşısındaki konumumuz iken diğeri kitle ile ilişkimiz ve ilişkimizin niteliğidir. Yazımız gereği kitle ile ilişkimizin üzerinde duracağız.

Bu bağlamda YDG olarak meseleye dair bütünlüklü bir sorgulayışın içerisine girerek kitle ile kurduğumuz bağı tekrar gözden geçirmek faydalı olacaktır. Mao yoldaş, komünistlerin halk ile ilişkisini şu şekilde formüle etmiştir: “*Parti ve kitlelerle, herhangisi bir kimse ile ilgilendiğinden daha*

çok ve gene başkalarıyla, kendisi ile ilgilendiğinden daha çok ilgilenmelidir. Ancak böylece komünist adına hak kazanabilir.” (Seçme Eserler cilt 2, sf. 33, Kaynak yayınları). Mao yoldaşın komünistler için vurguladığı bu nokta elbette biz genç devrimciler için de geçerlidir.

Gençlik faaliyetimizde özellikle 2005-06 yıllarından sonra kitle çalışmalarımızda istikrar ve kavrama sorunu yaşadığımız konusunda hemfikir olabiliriz. Kampanyamızla birlikte kitle çalışmalarımızda kabuğumuzu kırmaya başladığımızı söyleyebiliriz. Kitle faaliyetini yürütürken genellikle, faaliyet alanımızın **sınırları içerisinde, belirli bir zaman diliminde** bildiri, dergi dağıtımları vs. gibi araçlarla yürütmekteyiz. Ancak bu çalışma bizim sorunlarımızı çözmeye yetmemektedir. Mao yoldaşın da belirttiği gibi kitleye verdiğimiz önem, hem kendimize, hem de diğer örgütlü yoldaşlarımıza verdiğimiz önemden daha fazla olmalıdır. Bu önemin somuttaki karşılığı, kitleyi tanıma ve sorunlarını çözmek için çaba sarf etmedir. Bunun için de açıktır ki yaşamımızda, kitleye ayırdığımız zamana daha fazla yer açmalıyız. Kitleyle kuracağımız ilişki elbette tek taraflı sadece veren bir ilişki olmayacak, çift yönlü bir ilişki olacaktır. Kitlenin içerisinde oldukça, onlardan öğreneceğiz, kafamızdaki birçok doğrunun aslında yanlış olabileceğini göreceğiz. Faaliyetimiz sırasında eksikliklerimiz, yetmezliklerimizin farkına varacağız, küçük burjuva alışkanlıklarımız, gururumuz, kibrimiz açığa çıkacak ve elbette; değişip dönüşeceğiz.

Gerçekliğimize göz attığımızda, faaliyet alanlarımızda zaten asgari olarak yürütmemiz gereken kitle çalışmasının dışında, zamanımızın büyük bir bölümünü ya kendimize ya da örgüt olarak içimize dönük bir şekilde geçiriyoruz.

Ağırlıklı olarak içimize kapalı ol-

mamız örgüt ile örgütsüz kitle arasında bir doku oluşturuyor. Önümüzdeki dönem boyunca yoğunlaşmamız gereken meselelerden biri bu dokuyu parçalayarak ortadan kaldırmak olmalıdır. Tempomuzu, kitleleri örgütlü hale getirebileceğimiz seviyeye yükseltmeliyiz. Bunun için kitleyle, hem bire bir hem de kolektif temas kurmamız gerekiyor.

İçerisinde bulunduğumuz dönem yukarıda bahsettiğimiz tarzdaki bir çalışmanın en verimli adımlarını atabileceğimiz bir dönem. Bundan kaynaklı yerel seçimler çalışmamızı, canlı, dinamik ve daha sistemli bir kitle çalışması yürüterek geçirirsek daha hızlı bir şekilde gelişeceğimiz açık. Bu açıdan her YDG’linin bulunduğu alanın özgün koşullarını da göz önünde bulundurarak bir hedefinin olması gerekiyor.

Sözünü ettiğimiz bu hedefler kapsamında kitlenin de örgütleyicisi olabileceği etkinlikler yapabiliriz. Ayrıca öne çıkan kitle ilişkilerimizle daha fazla zaman geçirmeli, bunun koşullarını yaratmalıyız. Yaptığımız siyasi çalışmalar, kitle çalışmalarımızı besleyerek, kitlede bilinç oluşturma, geri kitleyi ilerletme, ileri kitleyi de örgütleme meselelerinde bize katkı sunacaktır. Ancak yeniden belirtelim ki pratik yoksa hiçbir şey yoktur!

Yukarıda somutlamaya çalıştığımız bu tarz, hem kendi örgütümüzün deneyimlerinde hem de proletaryanın zengin hazinesinde mevcuttur ve başarısı her defasında kanıtlanmıştır. Yani Amerika’yı yeniden keşfetmek gibi bir derdimiz yok. Amacımız yaşamımıza doğru tarzda müdahale etmek ve onu devrimçileştirmektir. Böylesi bir yaşamın içerisinden solumaya başladığımızda göreceğiz ki biz bu davaya adanıyoruz, yedi- 24 devrimci olmanın adımlarını atıyoruz.

Yanında stajyer olarak çalışan YDK aktivistine yönelik tacizde bulunan Avukat Sedat Yurtdaş hakkında açılan soruşturmaya takipsizlik kararı verildi. Bu hukuksal süreç alışıldık bir şekilde henüz soruşturma sürecinde ‘takipsizlik’ kararıyla tıkanı. Sedat Yurtdaş’ın bu kararla aklanmadığını söyleyen YDK; devletin, tacize yaklaşımı geçmiş yıllardan örnek vererek açıkladı.

“Aralık 2007-İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesi, “fuhuş amaçlı örgüt kurmak” iddiasıyla yargılanan Ejder Toprak ve Mehmet Doğan’a yönelik tecavüz iddiasını “yabancı uyruklu kadınların Türkiye’ye ne amaçla geldikleri bilinen bir gerçek” diyerek reddetti.

Ekim 2012-Bitlis’te tecavüz sonucu hamile kalan N.Y. altıncı ayda düşük yaptı. Adli Tıp raporunda bebeğin baba-sının yüzde 99.9 oranında S.İ. olduğu belirtildi. Mahkeme, S.İ.’nin beraatına karar verdi.

Ocak 2013-Mardin’de 10 yıldır devam eden ve “utanç davası” olarak bilinen N.Ç. davası, Yargıtay’ın bozma kararından sonra yeniden görüldü. Duruşmada 25 saniğe 5 ile 9 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Cezaların N.Ç.’nin “rızası” olduğu gerekçesiyle alt sınırdan verildiği belirtildi.

Eylül 2013-Bingöl’de, 16 yaşındaki E.A.’ya tecavüz eden 8 uzman çavuşun yargılanmasında ilk duruşma yapıldı. Bingöl Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada daha önce Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin’in, davaya müdahil olması üzerine tutuklanan Uzman Çavuş M.T. tahliye edildi. Savcılığın tutuklama talebinde bulunduğu İ.Y. ve Y.A. için de tutuklama talebinin reddine kararı verildi.

Kasım 2013-Kayseri’de yerel bir gazetede çalışan D.H.’nin gazete patronunun oğlunun tecavüzüne uğradığına dair iddiası Yargıtay’dan döndü. Gerekçe: “Darp yok, sanığın sırtında mağdurenin tırnak izinin bulunması tecavüz kanıtı olmaz”.

Aralık 2013-Mardin’de evden kaçan 12 yaşındaki A.U ile 14 yaşındaki C.Y. toplam 13 kez tecavüze uğradı. Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi tecavüzcülerin ‘büyük gösteriyorlardı’ savunmasını dikkate alıp utanç verici bir karara imza attı, 7 saniği tahliye etti.

Ocak 2014-Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi, cinsel taciz suçundan daha önce 1 yıl 6 ay hapis cezası verdiği sanığı, Yargıtay’ın bozma kararından sonra, “Seni Allah’a havale ediyorum” diyerek beraat ettirdi.” örneklerinde de olduğu gibi verilen beraat, takipsizlik vb. kararların tacizcileri, tecavüzcüleri aklamadığını söylen YDK, “Yurtdaş’ın avanesinin iddia ettiği gibi tacize uğradığını büyük bir cesaret örneğiyle açıklayan kadın arkadaşımız “rezil mi olmuştur?” diye sordu.

“Radikal de, tacizcilerini korumayı, kol kanat germe-yi tercih etmiştir.”

Tacizci Sedat Yurtdaş’ın “aklandığını” düşünenlere...

“Kadın örgütlenmeleri, avazları çıktığı kadar “kadının beyanı esastır, aksini ispat yükümlülüğü erkeğe aittir” diye bağırılmaktadır. Peki, bunun kar-

sısında erkek yargı kurumları ne yapmıştır, bırakalım kadının beyanını esas almayı, kadının beyanına başvurmayı bile gereksiz saymıştır. Öyle ya, nasılsa kararları değişmeyecekti, bir de kadına soralım, onun beyanını dinleyelim diye kim uğraşacaktı? Hemen bir karara varılır ve erkek, erkek egemen sistemde “aklanır” “paklanır” önümüze konulurdu. Erkek egemen kurumlar sadece yargı-hukuk alanında mı var? Elbette hayır, Sedat Yurtdaş’ın Pazartesi günleri yazarlarının yayımlandığı Radikal gazetesi de tüm yazarları ve yönetimiyle aynı kararı almıştır. Bir aydır başta kadın yazarları olmak üzere, durumu anlatmaya, anlatmak için görüşmeye, bu tacizciyi gazeteden uzaklaştırmalarını talep etmemize karşın bize herhangi bir dönüş dahi yapılmamış, “bu kadınlar da ne diyorlar, bir dinlesek mi acaba onları da” diye bir girişimde dahi bulunmamışlardır. Tabii ki, pek doğal olarak, demokratlıklarına toz konmasın diye, bize ret yanıtı veremezlerdi. Bunun için olayı savsaklamak daha işlerine gelirdi. Nitekim öyle de yaptılar. Maillerimize yanıt vermeyerek, “yazı işleri müdürümüze ilettik” notlarıyla geçiştirerek “kadının beyanına nasıl da önem verdiklerini” gösterdiler. Bir dinleselerdi?!! Muhtemelen Sedat Yurtdaş’la konuyu konuşmuşlardı, bir de bizleri, kadınları, tacize uğrayan arkadaşımızı dinleme zahmetine girselerdi?!!

“Tüm tacizcileri yargılayacak olan kadınların adaletidir.”

YDK aktivistinin “Ben bu tacize ses çıkarmazsam, başka kadınların yaşadığı tacizlere nasıl ses çıkartırım” diyerek ses çıkarttığını söyleyen YDK, Radikal Gazetesi’nin de yargı kararı dahi olmadan, gizlice olayı savsaklayarak, yok sayarak tacizci yazarına sahip çıkmayı tercih ettiğini söyledi.

Sedat Yurtdaş’ın daha önce de yanında çalıştığı stajyerlere tacizde bulunduğu Amed’de birçok kişinin bilgisi dâhilinde olduğunu söyledi.

Açıklamada Tacize uğrayan kadınların “çok haklı olarak “ikinci bir mağduriyet yaşamak”, “ailesine-çevresine rezil olmak”, “kanıtlanamayacak olmak” vs. nedenlerle sustuklarını öğrenecekler.” denen açıklama şu şekilde sonlandırıldı.

“Sonuç olarak; siz ne dersiniz deyin, siz nasıl kararlar verirseniz verin, Sedat Yurtdaş aklanmamıştır. Sedat Yurtdaş, yanında çalıştığı stajyer avukata cinsel saldırıda bulunmuştur. Onu da tüm tacizcileri de yargılayacak olan kadınların adaleti olacaktır. Ama sadece o değil, ses çıkarmayanlar, ses çıkarmamak için olayı savsaklayanlar, “dur bakalım ne olacak?” diyenler sizi de Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi hâkimi gibi “Seni Allah’a havale ediyorum” diyerek beraat ettiriyoruz!

Taciz Nedir?

Taciz, insanın karşıdaki kişinin yaklaşımdan duyduğu rahatsızlıktır. Bu rahatsızlık karşıdaki kişinin söylediği sözlerden, konuşma tarzından, oturduğundan kalkışına kadar birçok davranışından dolayı oluşabilir. Karşıdaki kişinin seninle sürekli cinsellikle ilgili konuşması, sana her fırsatta dokunması cinsel tacizdir. Senin duyduğun rahatsızlık, karşıdaki kişinin sana ne niyetle yaklaştığını anlamlandırmandır. Sonuçta bizler her dokunmayı taciz olarak nitelendirmiyoruz, dokunmanın sende uyandırdığı hisler karşıdaki kişinin niyetinin bir belirtisidir.

Erkekler nasıl yaklaşır?

Erkekler bir taciz olayına şahit olduğunda veya öğrendiğinde nasıl yaklaşıyor? Taciz olayını erkek yoldaşına açıkladığında veya bir başkasından bir taciz olayını öğrendiğinde; “*taciz eden kişiden dinlediniz mi*” ve “*bana da öyle davranıyor sen yanlış anlamışsındır*” diyebilmektedir. Bu bir ‘erkek dayanışması’ değil midir? Aslında bu erkek yoldaşların kadın yoldaşlara karşı duyduğu güvensizliği gösterir. Erkekler devrimci olsa dahi genel olarak kadın sorununu kavramayıp veya kavramak istemeyip bu konuda bir çaba sarf etmiyorlar. Bu sözler aynı zamanda erkeklerin tacize uğrayanla değil de taciz eden kişiyle ‘duygudaşlık’ kurduklarını gösterir. Şunu söylemek istiyoruz; tacizcinin yanında yer alan erkekler veya onu ‘anlamak’ isteyen erkekler, tacize uğradıklarında (bundan rahatsızlık duyup duymayacakları tartışılır!) kendilerini nasıl hissederler? Erkeklerin bu tarz yaklaşımlarının en önemli sebebi toplumsal boyuttaki erk sorunudur. Ama devrimci dediğimiz kişilerinde aynı şekilde meseleye yaklaşması bizi başta şaşırtıyor olabilir, ama biz görüyoruz ki, bu kişi devrimci dahi olsa erk zihniyetten kurtulmuş değil. Bir insanın devrimci olması için önce

kendi içinde devrimi yapması gerekir. Bir tacize bu tarz yaklaşan birinin kendi içindeki devrimi yaparken kadınları ‘unuttuğu’ ortadadır.

Biz, nasıl yaklaşacağız? Özellikle olursa olsun sessiz kalmamak gerekiyor. Çünkü bu, toplumun bize dayatmalarından biridir; tacize, tecavüze uğradığımızda sesimizi çıkarmamalıyız, yaşadığımız tacizi anlatmamalıyız. ‘*Kol kırılır yen içinde kalır*’ anlayışıyla yaklaşmalıyız. Birçok sefer de maruz kaldığımız tacizi anlattığımızda, biz suçlu ilan edilmez. Erkeğin tacizine bizim davranışlarımızın zemin hazırladığı

söylenir. Biliyoruz ki maruz kaldığımız tacizi açıkladığımızda yukarıda da belirttiğimiz gibi toplum, erkeğin yanında yer alıyor. Örneğin; kuzenin tarafından tacize uğradığında ve bunu açıkladığında ailenin, yakın kişilerin o kişiyle konuşmaya devam etmesi toplumun nasıl yaklaştığını bize gösteriyor. Veya bir yoldaşımız tarafından tacize uğradığımızda ve bunu açıkladığımızda erkek yoldaşların, tacizcinin yanında yer almaları, tacizciyi anlamaya çalışmaları (neden anlama gereği duyuyorlarsa!) yoldaşların taciz meselesine ne kadar sıkıntılı yaklaştığını gösterir. Aslında şaşırılmaması gerekiyor yoldaşın tarafından tacize uğruyorsan erkek yoldaşlarının da tacizcinin yanında olması pek şaşırtılacak bir durum değil.

Bizlerin bu erk zihniyete karşı yak-

laşımımızdaki en önemli nokta; tacize uğradığımızda hemen müdahale edip sessiz kalmamaktır. Çünkü genelde kadınlar tacize uğradığında; yanlış mı anladım, söylesem karşıdaki tacizci ne düşünür, arkadaşlar bu duruma nasıl yaklaşır diye düşünürler ve ses çıkarmazlar. Ama bizler karşıdaki tacizci ne düşünür, kim ne söyler demeyip, tacize sessiz kalmamamız gerekir. Karşıdaki bizi taciz ettiğinde nasıl bizim ne düşündüğümüzü, ne hissettiğimizi düşünmüyorsa, bizim de “*yanlış anladım, söylersem ne düşünür*” demememiz gerekiyor. Bu durum susacağımız bir durum değil. Çünkü sessiz kaldıkça ve anında müdahale etmedikçe; günde en az beş kadın öldürülmeye; yüzlerce kadın tacize, tecavüze uğramaya; yüzlerce kadın şiddete maruz kalmaya devam edecektir.

Kadın Beyanı Esastır

Kadın beyanı esastır; çünkü erk toplumunda kadın uğradığı tacizi, tecavüzü vs. açıkladığında kadından değil de taciz eden, tecavüz kişiden olay dinlenir. Kişi yaptığı şeyleri kabul etmeyip her zamanki gibi kadını yalancı duruma düşürmeye çalışır ve mevcut toplum gerçekliğinde birçok sefer de başarılı olurlar. Toplumumuzun gerçekliği pratikte “*erkeğin beyanı esastır*” diyerek kadının yanında değil de erkeğin yanında yer alır. Ama bizler her zaman erkeğin söyledikleri üzerinden hareket etmeyip “*kadın beyanı esastır*” diyerek, kadının söyledikleri üzerinden hareket edip, duruma öyle yaklaşacağız. Bizler biliyoruz ki bu toplumda tacize, tecavüze vs. maruz kalan kişi değil, bunları yapan kişi haklıdır. Bizler bu düşünceyi yıkmak için her zaman mücadele edeceğiz ve her zaman “*kadın beyanı esastır*” diyeceğiz. Ve yeniden söylüyoruz; **susmuyoruz, utanmıyoruz, cinsel şiddete karşı sessiz kalmıyoruz!**

Ankara’dan bir YDG’li

Kavgayı Omuzlayarak Mücadeleyi Büyütüyoruz!

**Tacize Karşı Suskun Değil Öfkeli,
Yalnız Değil Örgütlüüz!**

Erkek egemen zihniyetin kadınlar üzerindeki baskı araçlarından biri olan cinsel şiddeti; en yakınımızda ve en yakıcıyla hissettiğimiz bir dönemden geçiyoruz. YDK'lı arkadaşımızın yanında staj yaptığı Sedat Yurttaş tarafından sistematik tacize uğraması üzerine başlattığımız teşhir süreci çalışmalarımız bizler için önemli bir pratik oluşturdu.

Yıllardır cinsel şiddete karşı yürüttüğümüz mücadelenin bir parçası olan tacizin birebir örneğini teşkil eden bu olay biz YDG'li kadınlar açısından önemli bir yerde durmaktadır. Başından beri içerisinde bulunduğumuz bu olay aslında bize; taciz konusundaki eksikliklerimizin farkına varmamızdan tutalım da, tacize uğrayan kadına nasıl yaklaşmamız ve kadının yıpranmasını en asgari düzeye indirerek, teşhir sürecinin nasıl olması gerektiğine kadar bir çok açıdan yol gösterdi. Bu teşhir politikalarına toplumun her kesimine nüfuz etmiş erkek egemen zihniyetin gerçekliğinin bilincinde olarak başladık. Kolay olmayacaktı farkındaydık; ama aynı zaman da kararlıydık da. Kararlılığımızın asıl sebebi tacize uğrayan arkadaşımızın ve bu şiddete maruz kalan diğer kadınların net duruşuydu. Aslında bizi güçlü kılan tam da buydu. Tacize uğrayan bütün kadınların sesine ses katma mücadelemizdi. Bu gerçekliğin bilinciyle ne bu şahsın konumundan dolayı insanların suçlayıcı gözlerle bakması ne yüzümüze fırlatılan bildirimler ne de yayın organlarımıza açılan kapatma davası bizleri demoralize etmeye yetmeyecek; aksine bütün bunlar biz genç kadınları daha da güçlü kılacaktı.

Bizim bu süreçte geleceğe umutla bakmamızı sağlayan ise olayla ilgili iletişime geçtiğimiz kadın örgütlülükleriyle başlattığımız birlikte-

Tacize Sessiz Kalmıyoruz!

lik ve dayanışma mücadelesidir. Biz bilmekteyiz ki taciz eden erkeğin yerine; tacize uğrayanı, olayın öznesi yapmaya çalışmak, çeşitli sorularla kadına tekrar yaşadığı tacizi hatırlatmak; kadını mağdur etmekten ve tacizin sıradanlaştırılmasından başka bir şey değildir. Travmayı yaşayan kadına destek olmak bir yana dur-

sun, kadını maruz kaldığı olaydan dolayı suçlu durumuna getiren, boyun eğmeye sürükleyerek köstek olmaya çalışan zihniyete karşı biz örgütlü kadınlar olarak sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz. Çünkü; biz bilmekteyiz ki konumu ne olursa olsun taciz ya da tecavüz etmek için erkek olmak yeterlidir. Tıpkı Sedat YURTTAŞ örneğinde olduğu gibi **olayın faili taciz eden erkektir**. Kadını olayın faili haline getirerek işin içerisinden sıyrılmaya çalışanlara karşı YDG'li kadınlar olarak tavrımız nettir. Bizler erkek egemen politikaların bir ürünü olan tacizlerin önüne geçebilmek adına kadın direnişimizi büyüteceğiz.

Bu direnişimizle birlikte teşhir kampanyamızla ulaştığımız kadınlarla beraber, Clara Zetkin yoldaşın biz kadınlara atfettiği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün sahipleri olarak yaşamımızın her alanında kadın bedeni ve kimliğinin özgürleşmesi için mücadele yürütüyoruz-yürüteceğiz. Bu minvalde 8 Mart'ın önemini farkında olarak her günü 8 Mart yapmak için ve sınıf bilinciyle emek sömürsüne dur demek için cins bilincini kuşanarak örgütleneceğiz.

Amed YDG'den Bir Kadın

Yerel Yönetimlerde; ERKEK EGEMENLİĞE #BAŞKALDIRIYORUZ!

Ataerkil sistemin emeğimize, kimliğimize ve bedenimize yönelik saldırıları karşısında genç kadınlar olarak geleceğimiz adına söz söyleme yetkisi bizim kendi ellerimizdedir.

Genç Kadınların Sözü Var...

17 Aralık yolsuzluk-rüşvet operasyonu ile devlet iktidarında olan AKP'nin yolsuzluk bataklığında ayakkabı kutularıyla gün yüzüne çıkan, milyon dolarlık kirli yüzü olmuştur. Bu kirli bataklıkta kendine toz kondurmamayan pürü pak olarak gören AKP hükümeti seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte sözde muhalefet olan(en az AKP kadar kirli geçmişe sahip) diğer sistem partileriyle birlikte kirli ellerini ovuşturmaya başlamışlardır. Seçimlerle birlikte yeni rant alanları peşine düşen egemenlerin yerel yönetim anlayışı ise halkın çıkarlarına değil kendi çıkarlarına hizmet etmek üzerinden şekillenmiştir.

Egemenler belirledikleri neo-liberal politikalarla halk gençliğinin geleceğine yönelik kararlar almakta, geleceğimizi ayakkabı kutularından çıkan kirli paraya bulamaktadırlar. Sistemin halk gençliğine yönelik tüm saldırıları karşısında ezilenin ezilene olan biz genç kadınlar ise iki kat daha fazla ezilmekte ve iki kat daha fazla sömürülmekteyiz.

Egemenler kadın kimliği üzerinde her gün bir yenisini geliştirdiği saldırı politikalarıyla kimliğimiz üzerinden kararlar almaya devam ediyor. Her kadına reva görülen “*en az 3 çocuk yapma*” sı söylemi bugün egemenlerin kadın bedenini kuluçka makinesi gibi gören zihniyetinin kadın bedeni üzerindeki tahakkümünü göstermektedir. Bedenimiz üzerinden karar olarak kaç çocuk yapacağımızdan tutalım da kızlı-erkekli aynı evde kalıp kalamayacağımıza kadar yaşam alanlarımıza müdahale eden, ‘*namus bekçiliği*’ yapan erkek-egemen zihniyetin kiskacındayız.

Yerel Yönetimlerin görülmeyen yüzü kadınların Sözü Var!

Egemenlerin emeğimiz, kimliğimiz ve bedenimiz üzerinden geliştirdiği saldırı politikalarıyla geleceğimiz üzerinden söz söylediği ve karar aldığı yerel yönetimlerde, özne olan biz genç kadınlarız. Ataerkil sistemin emeğimize, kimliğimize ve bedenimize yönelik saldırıları karşısında genç kadınlar olarak geleceğimiz adına söz söyleme yetkisi bizim ken-

di ellerimizdedir.

Seçimler döneminde klik savaşı içerisinde olan egemenler sözde “kadın kotası duyarlılığıyla” hareket ettiklerini cümle aleme ilan etmekte iken bugün KADER’in seçimlere yönelik “*kadın adayları unutma*” çalışmasından edindiğimiz bilgilere göre 295 belediye başkanın yalnızca 26’sı kadındır.

Mesele elbette ki salt kadın adayların kazanma meselesi değildir. Bizim önemle üzerinde durduğumuz konu Yerel Yönetimlerde var olan erkek-egemen anlayışa karşı mücadele yürütmek olmalıdır.

Yerel Yönetimlerde gençliğin sözünü tanımayan anlayışın, hakim olduğu eril zihniyetin genç kadınları düşünmesi bir o kadar imkansızdır. Öğrenci gençliğin barınma, ulaşım; semt gençliğinin; sosyal-kültürel,ekonomik vb. gibi ihtiyaçlarının karşılanmadığı noktada yaşamış olduğu sıkıntıların iki katını genç kadınlar yaşamaktadır. Bugün üniversiteli genç kadınların çözülme barınma, güvenlik sorunları her gün bir kadının tacize, tecavüze uğramasına, öldürülmesine seyirci kalınması demektir. Mersin Üniversitesi’nde kız öğrenci yurdun da yurt yolunun yapılmayışı geçtiğimiz aylarda ikinci bir genç kadının, Bahar’ın ölümü ile sonuçlanmıştır. Mersin’de öğrenci yurduna yol yapmayan Bahar’ı ölümüne terk eden anlayışın; mevzu bahis rant, çıkar kaygısı olunca Ankara’da ODTÜ’nün içerisinde yol geçirme uğruna yüzlerce ağacı keserken gözü hiçbir şey görmemektir.

Erkek-egemen anlayışın rant alanına dönüştürdüğü Yerel Yönetimlere karşı genç kadınların söyleyecek sözleri var. Başka Baharları yitirmemek uğruna Yerel Yönetimlerde erkek-egemen anlayışa karşı **#Başkaldırıyoruz!** Yaşam alanlarımızda ve geleceğimiz de **söz, yetki, karar Genç Kadınlarda...**

Genç Kadınlarla 8 Mart'ta Gezi İsyanının Rengine Karışalım

8 Mart 1857... ABD'nin New York eyaletinde 40.000 dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları için tekstil fabrikasında greve gittiler. İşçilerin direnişine büyük bir saldırı oldu ve grev kana bulandı. Fabrikada çoğunluğu kadın 129 işçi katledildi.

26-27 Ağustos 1910... Danimarka'nın Kopenhag kentinde 2.Enternasyonale bağlı kadınlar toplantısında Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin tekstil fabrikasında ölen kadın işçilerin anısına 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak anılmasını önermiş ve bu öneri oy birliği ile kabul edilmişti.

8 Mart 1999... Dünyanın dört bir yanından kadın tek bir ses olarak "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganlarıyla alanlara, sokaklara çıktı.

8 Mart günü kadınların sesi sadece sokaklarda yankılanmıyordu. Gözaltında kolluk güçlerinin tecavüzüne karşı direnen **Kamile Öztürk**'lerin, zindanlarda bedenini açlığa yatan **Nergiz Gülmez**'lerin direniş mücadelesinde yankı bulmaktaydı. Üniversite yıllarında mücadeleyle tanışan **Ayfer Celep**, özgürlük mücadelesinin inancını dağların doruklarına taşıyarak genç kadınların özgür çığlığı oldu. Ve son nefesini, baharı karşılarken 8 Mart'ta kadınların özgürlük mücadelesine dağlardan ses olmak için verdi. 8 Mart 1999 günü yoldaşlarıyla birlikte sonsuzluğa uğurladığımızda Ayfer Celep, ardından genç kadınlara devralınacak mü-

cadele bayrağını bıraktı.

Dünya emekçi kadınlar gününün ilan edilmişinin 104.yılındayız. Gezi İsyanında sokakları zapt eyleyen genç kadınların direnişleriyle birlikte, bu yılki 8 Mart diğer yıllara göre daha coşkulu geçecektir.

Göğün yarısı kadınların sesi, Gezi İsyanı ile birlikte dört duvarın ardını

aşarak sokaklarda yankılandı. İsyanla birlikte kadınlar, (özelinde genç kadınlar) %51'lik bir oranla taşırdı sokaklara öfkelerini. Gezi İsyanı'nda barikat başlarında nöbet tutarak şafağı bekleyen genç kadınlar direnişin öznelendendi.

Egemenlerin gençliğe yönelik neo-liberal saldırıları artarak devam etmekte iken bu saldırıların en katmerlisini biz genç kadınlar yaşamaktayız. Egemenlerin kadın bedeni üzerinden yönelttikleri saldırılarla "kızlı-erkekli aynı evde kalıyorlar" söylemleri ile yaşam alanlarımız üzerinde denetim kurmak isteyen egemenler, "namus bekçiliği" rolünü üstlenmektedir.

Emeğimize, bedenimize yönelik tüm saldırılara karşı Gezi İsyanında

başkaldıran biz genç kadınlar sokakları, alanları terk etmeyeceğiz. Bu yıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, genç kadınların Gezi İsyanı'ndaki direniş rengini alanlarda tekrardan buluşturduğumuz gün olsun. Fabrikalarda emeği sömürülen ev içinde emeği yok sayılan kadınlardan, evlerden hapisanelere, sokaklardan kampüslere şiddete, cinsel taciz ve saldırılara uğrayan kadınların öfkesi çığ gibi büyümekte.

Gezi İsyanı ile birlikte ayyukaya çıkan kadınların öfkesi, sokaklarla buluştu. Gezi'de erkek egemen zihniyetin geleceğimiz, emeğimiz, bedenimiz üzerinde kurmuş olduğu iktidarına karşı barikat başlarında başkaldırdık. Bu başkaldırı genç kadınların ataerkil düzen karşısındaki yükselen sesi olmuştur. Gezi'de sokakları zapt eyleyen genç kadınlar olarak geleceğimiz, emeğimiz ve bedenimiz üzerinden söz ve karar hakkı bize aittir. Biz bu gücü

gezide sokakları terk etmeyen genç kadınların güçlü iradesinden almaktayız. Gezide çelikleşen irademizi 8 Mart'ta sokaklarda büyüteceğiz.

8 Mart'ta, ataerkil düzene karşı yürüttüğümüz özgürlük mücadelemizden, Gezi İsyanı'ndan aldığımız güçle seslerimizdeki inanç ve kararlılık sokaklarda daha fazla yankılanmalı. Özgürlüğümüz için yürüdüğümüz yol, uzun soluklu bir yol. Bu uzun soluklu yolda rehberimiz; özgürlük mücadelemizin ideolojik-politik güzergâhında özne olan, önderleşen kadınlar olacaktır. Özgürlük mücadelesi yolunda 8 Mart'ın 104.yılında gezi isyanın genç kadın yüzünü alanlarla buluşturmak için genç kadınlar **sokağa, eyleme, özgürleşmeye** diyoruz.

YDG Merkezî Kadın Komisyonu

“Çocuk Gelinler” ya da Çocuk İstismarı

Türkiye’de daha önce de var olan ve son zamanlarda fazlasıyla artış gösteren çocuklara yönelik cinsel istismar ve çocuk yaşta yaptırılan evlilikler gözardı edilemeyecek bir şekilde artmıştır. Çocuk istismarının cezai bir hükmü olmasına rağmen, “çocuk gelinler” in aileleri suçlu sayılmakta ve bu durum bir suç teşkil etmemektedir. Herhangi bir yaptırım içermemesinden kaynaklı bu durum rahatlıkla yapılmakta ve çok sık olarak gerçekleştirilmektedir. Çocuklara uygulanan cinsel istismar ciddi bir travmaya neden olmaktadır. Bu travmaların bir tedavisi var mıdır, bilinmez.

“Kimse kötülük olsun diye çocuğunu evlendirmez”

Siirt’in Pervari ilçesinde 12 ‘sinde evlendirilen, 13’ünde anne olan ve 14’üne geldiğinde erken doğumla dünyaya getirdiği ikinci çocuğunun ölümünün ardından evinde ölü olarak bulunan **Kader Erten**’in ardından çocuk gelinler gerçeği bir kez daha gün yüzüne çıktı. Verilen tepkiler üzerine Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam’ın “**Kimse kötülük olsun diye çocuğunu evlendirmez, çoğu masumane**” şeklindeki açıklaması Hüseyin Üzmez olayında, “*kızı nikâhına alacakmış zaten*” açıklamaları devletin kadına ve kadın sorununa yaklaşımını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Ayrıca bu sözlerden de anlaşılacağı gibi devlet, soruna dair bir çözüm üretmektenense durumu meşrulaştırma yoluna gitmektedir. Namus kavramı erkek üzerinden değerlendirilmiş ve namus çoğu zaman ya kadının öldürülmesiyle ya da zorla yaptırılan nikâhlarla temizlenmiştir (!).

13 yaşında 24 kişinin tecavüzüne uğrayan N. Ç’nin davası yaklaşık

olarak on yıl sürmüştür. Verilen ceza ise 5 yıl ile 9 yıl arasında değişmişti gerekçe ise netti 24 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç.’nin bu tecavüzde (ki o zaman tecavüz olmuyor) ‘rızası’(!) vardı. 13 yaşındaki çocukta rıza arayan ve suçluları mümkün olduğunca en az ceza ile cezalandıran hâkim de kendince adaleti sağlamıştır.

Başlık parasının, ensestinin, tacizin, tecavüzün kadına yönelik şiddetin bu kadar fazla yaşandığı bir ülkede “hiçbir ailenin çocuğunun kötülüğünü istemediğini” söyleyerek durumu meşrulaştırmaya çalışan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı bizlere devletin eril zihniyetini bir kez daha göstermiştir.

Halkı bilinçlendirmekten toplumda kadın bilinci uyandırmaktan bahseden bakan, bu bilince ne kadar sahip?

Bu devletten, bu sistemden kadın sorununa çözüm beklemek ise hayalci bir davranış olmaktan öteye gidemez.

Dinin Çocuk İstismarındaki Rolü!

Birçok İslam ülkesinin sorunlarından biri olan çocuk istismarı; İslam’da evliliği düzenleyen Talak Suresinin 4. ayeti; “Kadınlarınızdan âdetten kesilmiş olanlarla, henüz âdet görmeyenler hususunda tereddüt ederseniz, onların bekleme süresi üç aydır. Hamile olanların bekleme süresi ise, doğum yapmalarıyla sona erer. Kim Allah’a karşı gelmekten sakınırsa, Allah ona işinde bir kolaylık verir.” der. Buradan da anlaşılacağı gibi din kendini devlet politikalarında da göstermiştir.

Hz. Muhammed’in ellili yaşlarda Ebu Bekir’in 6 yaşındaki kızı Ayşe ile evlenmesi ise bu durumun en çarpıcı ve en açık örneklerindedir.

Bunun akabinde ise Hz. Muhammed’in erken yaşta evlilik için söy-

lemiş olduğu; “Kadını hayırlı yapan şeylerden biri de erken yaşlarda evlendirilmeleridir.” Bu söz bize şunu göstermektedir kadının din konusunda söz söyleme hakkı hiçbir zaman olmamıştır ve çocuk yaşta yapılan evlilikler sürekli olarak meşrulaştırılmışken evlilik kurumu yalnızca erkeğin söz söyleyebildiği bir kurum halindedir.

Hamile kadınların sokakta dolaşmasından tutalım da kadınların kaç çocuk doğuracağına ve birde yetmez gibi kadınların kürtaj yaptırmasının yasaklanmasına kadar giden kadını küçültücü, iradesini yok sayıcı, namusu kadının bedeni üzerinden işleyen bir hukuk sistemi ile bu sorunun çözülmeyeceği bilinen bir gerçektir.

Bizler ise çocuk istismarının ve çocuk evliliklerinin suç olduğunu ve bunlara derhal müdahale edilmesi gerektiğini dile getirip, çocuk evliliklerini “masumane” bir hale getiren devlet politikalarını tanımadığımızı bir kez daha söylüyoruz. PEDOFİLİYİ MEŞRULAŞTIRAN herkes bu durumdan sorumludur.

Pedofili Cinayettir!

Kocaeli’nden bir YDG’li

Yaklaşan Yerel Seçimlerde T.Kürdistanı Ve Gençlik

30 Mart 2014 tarihinde gerçekleştirilecek yerel seçimler öncesi çalışmalar başlamış ve bu konuda devrimci, ilerici, yurtsever kurumlarda harekete geçmiştir. İçinden geçtiğimiz süreç (‘‘Barış’’ Süreci, Gezi İsyanı, 17 Aralık Yolsuzluk Operasyonu) kitleler nezdinde kimi bölgelerde durağanlık seyrinde ilerlese de esasen halkın biriken öfkesinin patladığını göstermektedir. Bununla birlikte T. Kürdistanı’nda Gezi İsyanı süreci yahut yankıları (birkaç istisna- Dersim vb-) yeterince hissedilmemiş yapılan eylemler destek boyutunda kalmıştır. Özellikle ‘‘barış’’ sürecinin bir tarafı olan Ulusal Hareket bu noktada atıl kalmış kaygılarını esasen sürecin bozulacağı yönünde açıklamıştır. Öte yandan dönem sözcüsü AKP hükümetinin bu süreçten nemalanarak yaptığı açıklamalardan tutalım da geliştirdiği politik tavrı Ulusal Hareketi pasifize etme yönlü olmuştur. Daha önceleri vurguladığımız gibi sürecin asıl hedefi ve siyasi içeriği Ulusal Hareketi ve yürüttüğü mücadeleyi tasfiye etme üzerinden gelişmiştir. Gelgelelim ki yerel seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte hatırlanacağı üzere Barzani ve Tayyip bir araya gelmiş, burada hem ekonomik alt yapı çıkarları üzerinden hem de yerel seçimlerde AKP’nin oyunu artırmak için bir ‘‘çaba’’ içerisine girilmişti.

Süreç Farklı, Amaç Aynı!

T. Kürdistanı’na baktığımız zaman kitlelerin gündeminde yer edinen yerel seçimler, esasen ‘‘yerel yönetimler’’ anlayışı ve ülkedeki siyasi atmosfer üzerinden yapılan tartışmalarla sürmektedir. Bu noktada T. Kürdistanı’nda BDP, seçim politikasını açıklamış ve yerel yönetimleri ‘‘özgür belediyeçilik, özgür komün hareketidir.’’ şiarıyla demokratik özerkliğe gidecek yolda önemli bir parça olarak gördüğünü beyan etmiştir.

Yerel yönetimler anlayışı noktasında halkçı yerel yönetimler vurgusunu ön plana çıkararak BDP, çalışmalarının da bu ekseninde gelişeceğini belirtmektedir.

Türkiye Kürdistanı’nda dönem sözcüsü AKP hükümeti, Barzani’yle vermek istediği ‘‘mesaj’’ ile birlikte oy çitasını yükseltmeyi planlamaktadır. T. Kürdistanı genelinde geçen seneden faaliyetlerine başlayan HÜDA-PAR’la amaçlanmak istenen elbette ki BDP’nin oylarını bölmektir. Hizbullah’ın yasallaşarak HÜDA-PAR adını alması ve AKP’nin bu oluşuma verdiği destek gözden kaçmamaktadır. 90’larda nasıl ki devlet, Hizbullah’ı bir araç olarak kullandıysa bugün de aynı amacı HÜDA-PAR üzerinden yaşama geçirmek istemektedir.

AKP hükümeti Barzani örneğinde olduğu gibi ‘‘çözüm’’ süreciyle birlikte ‘‘Kürt dostu’’ kesilmiş ve ‘‘Kürt kardeşlerine’’ kendi hükümeti döneminde nasıl da açılımlar getirdiğini dilinden düşürmemiştir. Burjuva-feodal medyasıyla, demokratikleşme paketleriyle Kürt sorununu olmadığını ‘terör sorunu’nun olduğunu her daim vurgulayadurmuş ancak ne yazık ki buna ‘‘Pollyanna’’ bile inanmamıştır. Dönem sözcüsü AKP hükümeti sorunu çözmek için ‘adım’ atmıştır; Rojava, Gever, Roboski, KCK davaları, gerillalara yönelik saldırılar, karakol- kalekollar...

‘‘Mesele Kürt Sorunuysa Gerisi Teferruat!’’

Dershaneler gündemiyle birlikte çatışma haline dönüşen Cemaat- AKP dalaşında hatırlanacağı üzere MGK belgelerinin ortaya çıkmasıyla Cemaat karşı atağa geçmiş ve yolsuzluk operasyonları başlamıştır. İki egemen sınıf kliğinin arasındaki durum, AKP hükümeti tarafından ‘‘paralel devlet’’, ‘‘milli iradeye saldırı’’ sözleriyle kar-

şılırken diğer taraf ise ‘‘bedduaları’’ ile bu saldırılarını dini tasavvuf yoluyla pekiştirmiştir.

İki kliğin de birbirini ‘‘demokrasi düşmanı’’, ‘‘Türkiye’nin gelişmesindeki engel’’, ‘‘bize komplo teorileri kuruyorlar.’’ demeçleriyle suçlamaları, oldukça olağan bir durumdur. İki taraf da bu çatışma ortamından galip gelmeye çalışmaktadır. Bu nedenle birbirlerini ‘‘demokrasi düşmanı’’ diye suçlamaları manidardır. F. Gülen’ in ‘‘CHP’yi destekleyebiliriz’’ söylemini yalanlamaması öte yandan CHP’nin Amerika ziyareti bu noktada bizlere süreci berraklaştırmaktadır.

Düzen Partilerini Teşhir Et, Kitlelerle Bütünleş!

Dersim başta olmak üzere T. Kürdistanı’ndaki politik atmosfer içinde devrimci, ilerici, yurtsever hareketler bir araya gelerek seçimlere ortak girilmesi noktasında toplantılar düzenlenmiş, bir program ekseninde ‘‘yerel yönetim’’ anlayışının taslağı oluşturulmuştur. Ancak bu noktada toplantıların sürekliliğinin olmaması olağan durumu kısırlaştırılan bir noktaya getirmiştir.

Dersim’in Nazimiye ilçesinde ise yeni demokrasi güçlerinin adayı Özkan Arslan olarak açıklanmış ve böylelikle seçim çalışmalarının startı verilmiştir. Bu durum bizler açısından da özel bir öneme sahiptir. Bu noktada yerel seçimler ve yerel yönetimlere dair bakış açımızı bir daha gözden geçirmek önemlidir. Yapılacak kitle toplantılarında yerel seçimler ve yerel yönetimlere bakış açımız akabinde

gençliğin bu durumda nerede durduğunu ve taleplerinin ne olması gerektiğini tartışmak gerekmektedir. Keza sistem partilerinin (özellikle CHP ve AKP) Dersim'e olan "ilgi ve alakaları" açıkça ortadadır. "Ambulansın arkasına takılan taksi" işlevi gören CHP son süreçle birlikte "Yeni" CHP, "Halkçı" CHP daha trajikomik olansa "Devrimci CHP" sıfatlarını kendine uygun görmektedir. Gösterdiği adaylarla AKP ve MHP senteziyle buka-lemun misali renk değiştiren CHP, özellikle Alevi mezhepli halkımızdan ciddi bir oy beklemektedir.

Günümüze gelecek olursak cem evlerine karşı giriştiği saldırılardan tutalım da Kürt ulusu ve azınlık milliyetleri yok sayması, kültürlerini asimilasyona tabii tutmasıyla, emekçilere karşı diğer sistem partileriyle uzlaşarak giriştiği saldırılar ayan beyan ortadadır. Söylenecek bir söz varsa o da "eşeğe altın semer vursalar eşek yine eşektir."dir.

AKP'nin ise Dersim'de "bize üye olun, oy verin iş verelim." çalışmaları tüm hızıyla devam etmektedir. AKP hükümet olduğundan bu yana, özel okullar açarak, yeni okullar yaparak yahut bulaşık, çamaşır makineleri dağıtarak Dersim halkını kendine çekmeye çalışmaktadır. Ancak buna karşın AKP'nin Dersim'de örgütlenme çabaları her halükarda Dersim halkının öfkesi ve tepkisiyle karşı karşıya kalmıştır.

Bugün ise bölgedeki "oy verin, iş alın" politikasını teşhir etmeli, doğamızı yağmalamaktan, kültürümüzü

yok etmekten çekinmeyenlere karşı cevabımızın örgütlü mücadele ve direniş olduğunu unutmamalıyız. "Demokrasi havarisi" sistem partilerini teşhir etmek, siyasi hedeflerini gözler önüne sermek, kitleleri örgütlemek için çaba sarf etmek ve bu noktada doğru araçları kullanmak bizler için olması gerektir.

Gençliğin Silahı, Örgütlü Mücadeledir!

Hatırlanacağı üzere 8. Konferansımızda gündemleştirdiğimiz meselelerden biri de yerel seçimler, yönetimler ve gençlik olmuştur. YDG'nin yerel seçimlerde kendi politik taleplerini öne çıkaracağı ve pratik olarak çalışmalara gireceği aşikâr bir durumdur. T. Kürdistan'ında bu süreci nasıl pratiğe geçireceğimiz önemli bir sorudur. Öncelikle elbette ki hedefimiz gençliğin söz-yetki-karar mekanizmasının bir parçası olarak buradan örgütlü bir güç yaratmak olmalıdır. Ancak bunun iç dinamiklerini somutlaştırmak elzemdir. Bilindiği üzere T. Kürdistan'ında gençliğe olan yönelim özel bir hal almış durumdadır.

Genel olarak bu saldırılar; kültürel asimilasyon ve yozlaştırma politikaları üzerinden şekillenmektedir. Bu durumda Kürt gençliğine yerel seçimler üzerinden gideceksek hem mahalle gençliği hem üniversite ve lise gençliği açısından esasen öne çıkan durumlar bunlar olmalıdır. Bu alanlarda "anadil bir haktır, engellenemez.", "Sünnileştirme ve cemaatleşme politikalarına hayır." vurgularının ön plana çıktığı ve yerel yönetimlerde bu talepler ekseninde yer açılması olması gerektir. Öte yandan T. Kürdistan'ında istihdam oranının düşük olması tesadüfî bir durum değildir. T.C devleti Kürt gençliğine iş olanağı tanımazken devrimci mücadele de rol almaması için ise yozlaştırma politikalarını faalleştirmektedir. Dersim'de yozlaştırma politikaları sonucu birahanelere karşı geliştirilen eylemler bizler için örnek teşkil etmektedir.

Ama hayır sorun tek başına yürüyüşle yahut çatışmakla çözülmeyecektir. Esas olarak gençliği bu saldırılara karşı örgütlemek, aktif mücadeleye katmak ve örgütlü bir tarz yaratmaktan geçmektedir.

Yerel yönetimlerde gençlik kültür evleri, mesleki eğitim atölyeleri, anadil kursları, belediyecilikte çok dillilik vb. argümanlar bu noktada bizlere olanak sağlayacak bir konumdadır. Ekle-yeyeğimiz önemli hususlardan biri ise **kadına yönelik şiddet** meselesidir. T. Kürdistan'ında kadına yönelik şiddetin ve kadın ölümlerinin yüksek olması ve T.C devletinin bu noktada "öncülük" etmesi hali hazırda kadının ikinci konuma sürüklenmesine neden olmaktadır. Fiziksel ve sözlü tacizin yanında kadının metalaştırılmasına karşı aktif mücadele yöntemlerinin, çalışmalarımızı ekseninde gündemleştirilmesi şarttır. Kadına söz-yetki-karar mekanizmasında pozitif ayrımcılık, kadına yönelik şiddet ve metalaştırma politikalarına karşı eğitim destek evleri ve atölyelerin açılması vb. talepleri göz önünde bulundurmalıyız. O halde **"kültürel asimilasyon, yozlaştırma ve kadının metalaştırılması politikalarına karşı aktif mücadelenin yolu örgütlü mücadeleden geçer."** şiarını benimseyerek hareket etmeliyiz. Bununla birlikte yerel seçimlerde ilerici, demokrat, devrimci adayları desteklemek ve taleplerimizi onların gündemine sokmak da bizlere, belirttiğimiz hususlarda, katkı sağlayacaktır. Yerel seçimlerde yapacağımız çalışmaların ana temasını bunlar oluştururken bildiri, afiş vs. gibi materyallerin Kurmanci ve Zazaki olması da bir o kadar önemlidir. Son olarak yerel yönetimlerde gençliğin, söz-yetki ve karar hakkı noktasında ön plana çıkması gerektiğini tekrar vurguluyoruz. Yerel seçimlerde yapacağımız çalışma gençliği örgütlemek ve devrim mücadelesine kanalize etmek olduğu gibi yerel yönetimler içindeki mekanizmalarda da bulunarak aynı hedefe yoğunlaşmalıyız.

Neye nasıl baktığımızı biliyor muyuz?

Bugün hapishanelerde uygulanan birçok saldırı devlet gerçeğidir. Ve tüm bu saldırılar devlet eliyle gerçekleştirilmektedir. Ve bugün toplum içinde gördüğümüz taciz, tecavüz, işkence, katliam, hak gaspı vb. tüm saldırılar hapishaneler içinde de yaşanmaktadır.

Belki de kendi içinde bir dünya taşıyor. Ne olduğunu tahmin etmediğimiz ya da toplumsal rol gereği onunla eş değer olmamak adına yaşamadığımız bir gerçek var yanı başımızda; çocuklar... Düşsel bir dünyanın yaratıcısı ve kuramcısı olarak çocuklar nesnel dünyasının kaçınılmaz bir gerçeğidir. Tam olarak tanımlamadığımız bu evrensel gerçeğin bir tanımlanma biçimi vardır elbette. Tarifi yapılmayacak, içgüdüsel bir yaklaşımla ifade de söz bulan bir tanımlama... Çocuk...

Çocukluk tanımı yapan her birey aslında kendini, kendisinininki gibi bir geleceği tarif eder. Çocuğa yaklaşımı belirleyen tanımlamalara baktığı-

mızda ve bu bağlamda yaklaşımları değerlendirdiğimizde çocuğun en başından beri istismar edildiğini görebiliriz. İfade ettiklerimiz üzerinden çocukluk istismarına dair açıklamalara özel vurgular yapmayacağız. Zira okuyacağımız her vurguyu çocuk istismarı olarak okuyabiliriz. Çünkü *istismarı gerçeğe ve geleceğe vurulan bir pranga* olarak okuyabiliriz. Değineceğimiz konu çocuk tutsaklardır. Yani diğer bir deyişle **“devlet babanın üvey evlatları”**...

Devlet babanın “üvey evlatları”; çocuk tutsaklar

Evet “devlet babanın üvey evlatları...” Bu ifadeyi kullanmamızın

nedeni kendi içinde bir gönderme yapmasıdır. Zira bugün toplumsal rol de babanın çocuğa yaklaşımı aynı zamanda devletin çocuğa yaklaşımıdır. Baba tarafından istismar edilen çocukluk, erkeklik rolünün üretilmesi içinken, bu devlet açısından kaçınılmaz bir toplumsal üretilimdir. Bu üretim, devlet tarafından sahiplenilirken bu üretime uymayan çocuklar ise aykırı kişilik olarak ifade edilir. Devlet ve aile arasındaki doğrudan bağlantı bu şekildedir. Ancak burada kilit nokta, devletin kriterleridir. Zira çocuk devletin toplumsal üretimine aykırı ise aile söz konusu bile olmaz.

Hakim sınıflar algısal düzeyde toplumsal muhalefete baktıklarında gördükleri şey politikanın toplumda anlık etkisi ve muhalefettir. Ancak toplumsal muhalefette çocuğa bakmak muhalefetin geleceğini ifade etmektedir. Çocukların toplumsal muhalefete en çok katılım sergilediği yer ise Türkiye Kürdistanı’dır. Bu da devlet babanın üvey evlatlarının en çok yaşadığı yer anlamına gelmektedir. 2012 yılında Adalet Bakanı Sadullah Ergin’e soru önergesi veren BDP milletvekili Pervin Buldan, hüküm giyen tutsakları sordu. Ergin’in 2005- 2010 yıllarını kapsayan verilerle verdiği cevap tutsak sayısının artışını göstermektedir. Özellikle 2009 yılında “KCK operasyonları” adıyla başlatılan tutuklama furyasından sonra siyasi tutsakların sayısı neredeyse katlanmış. Buna göre; 2005’te 14 bin 35 erkek ve 2 bin 205 kadın hakkında dava açılırken, 2006’da 20 bin 308 erkek, 2 bin 511 kadın, 2007’de 25 bin 671 erkek ve 3 bin 684 kadın, 2008’de 26 bin erkek ve 3 bin 941 kadın, 2009’da 47 bin 693 erkek ve 5 bin 593 kadın, 2010’da ise 56 bin 237 erkek ve 6 bin 880 kadın hakkında dava açıldı.

2005’te 2 bin 314 erkek ve 412 kadın hakkında mahkumiyet kararı verilirken diğer yıllarda rakamlar ise şöyle: 2006 yılında 3 bin 355 erkek

ve 374 kadın,

2007'de 5 bin 284 erkek ve 647 kadın, 2008'de 5 bin 423 erkek ve 649 kadın, 2009'da 8 bin 299 erkek ve 912 kadın, 2010'da da 8 bin 686 erkek ve bin 206 kadın.

Ergin'in açıkladığı bilgilerde dikkat çeken ayrıntı ise siyasi çocuk tutsakların sayısındaki artıştır. 2005 ile 2010 yılları karşılaştırıldığında zindanlara atılan çocuk sayısı yüzde bin

artış göstermiştir. Çocukların çoğu ise polise taş attıkları veya eyleme katıldıkları için tutuklanmıştır. Siyasi davalardan 78 çocuğun beraat ettiği 2005'te 17 çocuk mahkumiyet alırken diğer yıllardaki artış ise şöyle: 2006'da 14 mahkûmiyet 67 beraat, 2007'de 47 mahkûmiyet 97 beraat, 2008'de 36 mahkumiyet, 122 beraat, 2009'da bin 105 mahkumiyet 1144 beraat, 2010'da 1023 mahkumiyet 857 beraat.

Belirttiğimiz tüm bu rakamlar toplumsal muhalefette devletin çocuğa karşı tahammülsüzlüğüdür. Çünkü çocuk kendini nerede ve nasıl üretirse onun geleceğini taşıyacağından toplumsal muhalefet içinde gelişen çocuğun varlığı devleti tedirgin etmektedir. Devlet toplumsal muhalefette ne kadar çocuğa saldırıyorsa, o kadar muhalefetin geleceğini yok etmeyi amaçlıyor demektir.

Çocuk tutsaklara tecavüz ve işkence

O veya bu gardiyan şu veya bu müdür değil! Bugün hapishanelerde uygulanan birçok saldırı devlet gerçeğidir. Ve tüm bu saldırılar devlet eliyle

gerçekleştirilmektedir. Ve bugün toplum içinde gördüğümüz taciz, tecavüz, işkence, katliam, hak gaspı vb. tüm saldırılar hapishaneler içinde yaşanmaktadır. Ve doğallığında tüm bu politikalar, devletin yani babanın

üvey oğlunu ehlileştirme çabasıdır.

Ceza kavramı üzerinden üretilen hapishaneler dini felsefede, tanrısal bir kurmacadır. Tanrı gibi soyut bir tapınmaya bağlı olarak tanrı gibi soyut bir cezalandırma yön-

temlerinden (Cennet ve Cehennem) bahsedilir. "Tanrı"nın bir yansıması olarak devlet de bir cezalandırma yöntemi olarak kendi cennet ve cehennemini yaratır; Hapishaneler...

Ve devlete göre doğaldır ki; hapishaneler kendi içinde tasarruflarında meşruluk sahibidir. Zindan zebanilerinin tutsaklar üzerinde uyguladıkları saldırılar bu bakımdan devlete göre her zaman meşruluk taşımaktadır. Çünkü tutsak devlete göre meşru değildir ve meşru olmayana karşı gayri meşru saldırı meşrudur. Bu açıdan özellikle çocuk tutsaklara dönük işkence, taciz ve tecavüz devlet mantığında meşrudur. Pozantı Hapishanesi'nde çocuklara yapılan tecavüzdün sonra tecavüzcülerin sırtı sıvazlanırken çocuklar bir kez daha tutsak edildi.

Çocuklar için "kader" değişimi başka bir hapishaneye sevk edilmeleri oldu. Sevk edildikleri hapishanelere gidişlerinde ise çıplak arama ve işkenceye maruz kaldılar. Gerçek sadece bir cehennemde kuyu ve zebani değişiminden ibaret oldu. Bu saldırılar bir hapishane zafiyeti olarak ifade edilirken bu kez aynı politikayı

Şakran ve Antalya Hapishaneleri'nde gördük. Evet; devlette süreklilik esastır diyorsak devlette tecavüzün sürekliliğinden de bahsediyoruz demektir. Bu açıdan yaşananların hiç de şaşırtıcı olmaması gerekmektedir.

Peki, bir devlet neden taciz eder? Tüm bu bahsettiklerimizden yola çıkarak ifade edeceğimiz tek bir cümle akıllara geliyor; devlet tecavüz edebildiği için tecavüz eder... Yani kendi gücü bu nitelik üzerine kurulduğu için ve iktidarının sürekliliği taciz ve tecavüz üzerine kurulduğu için.

Geleceğimizi yaratmak...

Attığımız bu başlık geleceği yaratan çocuklarımıza daha farklı gözlerle bakmamız gerektiğini ifade ediyor. Bugün gerek hapishanelerde gerekse de sosyal yaşam alanlarında bir gerçeği yarattığımızın farkına varmamız gerekiyor. Yaratıklarımız faşist bir devletin devamlılığı olabilir. Yaratıklarımız bir devletin korkusu olabilir. **Yaratıklarımız bir geleceğin ışığı olabilir. Bugün hapishanelerde çocuklarımıza, kardeşlerimize dönük her saldırı aslında özlem ve geleceğimize yapılan bir saldırıdır.**

Hapishanelerdeki çocukların verdiği mücadele her adımı istismarla kuşatılan bir yaşama vurulan prangadır. Hapishanelerdeki kadınların verdiği mücadele aykırı kadınlığın yaratılışı ve toplumsal rolün parçalanışdır. Ve sosyal yaşamda kadınların erkeklerin ve çocukların verdiği mücadele bir gerçeğin aydınlatılması için kör gözlere ışık tutma çabasıdır. Geleceği yaratmak için verilen mücadeleye doruklara sevdalı yüzlerce çocuğun kadının erkeğin güneşi kucaklamaya doğru yol alışdır.

Bir YDG Okuru

9 Ocak 2013'te Fransa'nın başkenti Paris'te üç yurtsever Kürt kadını, **Sakine Cansız** (Sara), **Fidan Doğan** (Rojbin) ve **Leyla Şaylemez** (Ronahi) uğradıkları silahlı saldırı sonucu katledildi. Üç cesur kadının yurtsever hareketin ve yurtsever özgür kadın hareketinin öncülerinden olması, özellikle PKK'nin kuruluşundan bu yana mücadele içinde aktif rol alan Sakine Cansız'ın şehit düşmesi önemli bir kayıptır.

Katliamın Kürt Ulusal Hareketi'nin "müzakere" sürecinde olduğu bir dönemde gerçekleşmiş olması kadar devletin yaklaşımı ve verdiği tepki de bir o kadar önemlidir. Katliamın hemen ardından devlet yetkililerinin, katliamın üzerinden bir gün dahi geçmemişken "örgüt içi infaz" açıklaması yapması TC'nin bu katliamda neleri hedeflediğini bizlere göstermiştir.

Cemaat-AKP dalaşının yaşandığı bu dönemde ortaya dökülen kirli işler bitip tükenmezken; Paris katliamının ardından bir yıl geçmesiyle beraber yeni belgeler ve kanıtlar gün yüzüne çıkmıştır. Bu gerilimle birlikte birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermekten çekinmeyen Cemaat ile AKP "paraleliyle, düzüyle" katliama ortak olmuştur.

TC'nin silahlı mücadele yürüten örgütlerin içerisinde ajanları ile sızmaya çalışması, devletin faşist karakteriyle alakalıdır. Katliamın gerçekleştirildiği dönem de Kürdistan Enformasyon Bürosu'na girip çıkan ve MİT'le ilişkisinin varlığı ispatlanan Ömer Güney'in ses kaydının ortaya çıkmasıyla AKP, katliam'ın tüm yükünü suç ortaklarına yıkmaya çabasına girmiştir. Ancak AKP'nin kendini aklama çabaları olayın gerçekliğinin üstünü örtmeye yetmemiştir.

Ele geçen ses kaydında yer alan konuşmalarda;

Üç Cesur Kürt Kadını ve AKP-Cemaat Çırpınışları!

Cemaat-AKP dalaşının yaşandığı bu dönemde ortaya dökülen kirli işler bitip tükenmezken; Paris katliamının ardından bir yıl geçmesiyle beraber yeni belgeler ve kanıtlar gün yüzüne çıkmıştır

Ömer Güney ve iki MİT görevlisinin katliamı nasıl planladıkları, nasıl bir hazırlık sürecinden geçtikleri; ayrıca Avrupa'da yer alan diğer PKK kadrolarından kimlerin hedefte yer aldığı açıkça konuşulmaktadır. Aynı zamanda Devrimci Karargâh operasyonlarında deşifre olan MİT görevlisi Murat Şahin'in Ömer Güney'i tanıdığını ifade etmesi de olayla ilgili kanıtlar arasındadır. Bu belgeleri açığa çıkaran cemaat ise katliamdaki rolünün üstünü örtme çabasına girmiştir.

Tabiki bahsi geçen belgelerin ortaya çıkmasıyla AKP'nin bu

belgeleri yalanlaması bir olmuştur. Kanıtların olmasına rağmen Bekir Bozdağ'ın açıklamasındaki bir kesitte öldürülen Sakinelere ilgili olaya MİT'in veya diğer birimlerin isminin karıştırılması manipüle çabasından ileri gelmektedir. Maddi gerçekliğin ortaya çıkarılmasını, bu katilin arkasındaki gerçek azmettiriciler kimse bunun Türkiye ve dünya kamuoyunda deşifre edilmesi için soruşturma devam etmektedir." demesi devletin tez elden MİT'i ve kendini koruma çabalarının bir göstergesi olmuştur.

Roboski'de 34 Kürt gencinin üstüne bomba yağdıran, katliamı sonuna kadar savunan AKP, üç cesur Kürt kadının katledilmesinde payı olmadığını nasıl söyleyebilmektedir? Bugün buradan sesleniyoruz, dost düşman duysun! Türk hâkim sınıfları ve efendileri; emperyalistlerin madrabazlıklarının ve vahşetlerinin; Kürt halkının öncüleri, komünistler, devrimciler ve yurtseverler dağlarda, şehirlerde ve zindanlarda direnişleriyle cevabını verdiler-vereceklerdir. Sara, Rojbin ve Ronahi kavgalarına olan inancı ve sevgiyi ardıllarına bırakarak onurluca ölümü göğüslediler.

Amed'den bir YDG'li

Mevcut iktidar gençliğin en çok ilgisini çeken ve çok büyük bir pazar haline dönüşen futbolu, kültürlerinin empoze etmekte etkili bir araç olarak kullanmaktadır. Elinin uzandığı her tarafı sömürmeyi amaçlayan egemenler, futbolu da bir sömürü aracı haline getirmiştir. Taraftar olmanın en büyük şartı forma satın alıp kombine almakla ifade edilen bir tanıma getirilmiştir. Futbolun ya da taraftarın bu karakterde anlatılmasının nedeni özellikle ezilen kesimleri sadece futbola yönelterek kendi sorunlarını görmemesini sağlamaktır.

Futbolun, emekçi mahallelerin hemen her ara sokağında görülmesi buna bir örnektir. Aynı zamanda yoksullaştırılmış Afrika ülkelerinin ve yoksulluk seviyesinin tavan yaptığı başka ülkelerde futbolun bir tabu haline getirilmesi de ayrı bir örneklemedir. Kan emicilerin futbolu çok sinsice kullandıkları ortadadır. Bu mesele dünyanın her yerinde 3-F (futbol-festival-fuhuş) olarak formüleştirilmektedir. Portekiz’de iktidara darbe ile gelen Salazar, İtalya’da Mussolini, İspanya’da Franko, Almanya’da Hitler’in futbola ilişkin söyledikleri ve yaptıkları bunu açıklamaktadır. Öyle ki; İspanya’da Real Madrid için yapılan Bornebou Stadyumu Franko’ nun *“Bana yüz bin kişilik bir uyku tulumu yapın”* sözleri üzerine inşa edilmiştir.

Bir Kumar Aracı Olarak Futbol

Futbol, ülkemizde de dünyada olduğu şekilde uygulanmaktadır. İktidardaki hâkim sınıflar, kendi çıkarları için emekçileri sömürmek üzere yeni bir politika öne sürülürse medya gündemi hemen bir spor müsabakası veya bir spor olayıyla değiştirilmektedir. Bugün ülkenin asli gündemi yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarıyken ne tesadüf ki birden Aziz Yıldırım’ın tutuklama haberleriyle gündem değiştirilmek istenmiştir.

Futbol Sadece Futbol mu?

İspanya’da Real Madrid için yapılan Bornebou Stadyumu Franko’ nun “Bana yüz bin kişilik bir uyku tulumu yapın” sözleri üzerine inşa edilmiştir.

bir kar elde ettiği ortadadır. Gençliğin devrimci mücadeleni uzaklaşıp yozlaşmış bir yaşan sürmesinin en büyük nedenlerinden biri de kumardır doğallığında iddaa vb. şans oyunlarıdır. Bunun en büyük örneklerinden biri gençliği iddaayı bir gelir aracı olarak görmesidir. Hâlbuki bugün iddaa vb. oyunları oynayan gençlik kendi kazanmazken burjuvazinin cebini doldurmaktadır. Yani asıl kazananın kumarı oynatan olduğu açıktır. Aynı zamanda kumar oynayan gençlik, kendi öz sorunlarından uzaklaşıp sistemin istediği bireyler haline gelip yozlaşmaktadır.

Burjuva-feodal kültür; edebiyattan, sanattan, felsefeden uzak sorgulamayan düşünmeyen birer birey yaratmayı amaçlar. Bugün gençlik iddaa bayilerinde zamanının büyük bir bölümünü geçirmekten ve okumaya araştırma zaman ayıramamaktadır. Devlet yaşadığımız alanların her bir tarafında iddaa bayilerinin açılmasına izin vererek adeta bireylerin bilinçaltına yerleştirmektedir. Devrimci, demokrat gençliğin sistemin bu saldırısını tahlil edip bu tarz oyunlardan hem uzak durup hem de teşhirini yapmalıdır.

İzmir’den Bir YDG’li

Fransız direniş hareketinin simgelerinden Misak Manuşyan, 1 Eylül 1906'da Adıyaman'da yaşayan yoksul bir Ermeni ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Dört çocuklu ailenin en küçüğüdü Manuşyan. Babası, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında ölmüştü, annesi de açlık ve yoksulluktan. 1915'te meydana gelen "Büyük Felaket" (Ermeni Soykırımı) te Kürt bir ailenin yardımıyla, kardeşi Garabed ile birlikte sağ kalmayı başarmıştır. Soykırımdan sağ kurtulan çocukları arayan Ermeni kilisesi, Manuşyan ve kardeşini alarak Suriye'de bir yetimhaneye yerleştirmiştir. 1925'te kardeşiyle birlikte önce Marsilya'ya, oradan da Paris'e geçmiştir. Misak Manuşyan çalışma yaşamına marangozlukla başladı, Citroën fabrikasında işçi olarak devam etti. Manuşyan'ın yaşadıkları mücadele azmini güçlendirir ve bu yaşanmışlıklar şiirlere aktarılır. 1929'la birlikte dünya çapındaki ekonomik krizin (Büyük Buhran) getirdiği yoksulluk; göçmen olmanın getirdiği ayrımcılık; ağabeyini bir hastalığa yitirmesi Manuşyan'ı; edebiyattan, şiirden, siyasal mücadeleden uzak tutmamıştır.

Büyük Buhran'ın getirmiş olduğu işçi kıyımı, ilk önce göçmenleri vurmuş, Manuşyan da bundan nasibini almıştır. Manuşyan, Fransa'da önce Ermeni göçmenlerin kurduğu bir örgütte görevler alır ve örgüt bir süre kendisini fesh ettiğinde Fransız Komünist Partisi saflarında politik mücadelesini sürdürür. Edebiyat çalışmaları sırasında Çank ve Mışaguyt adlı Ermenice dergileri çıkaran Manuşyan, tarih ve sanat üzerine de yazılar yazarak, Baudelaire, Verlaine, Rimbaud'dan çeviriler yaparken Sorbon Üniversitesi'ne de dinleyici öğrenci olarak devam eder. Eşi ve kavga arkadaşı Meline Manuşyan; onun hayatı için "*Bitmemiş bir senfoni, bazen birkaç yanlış notayla, bazen bir orkestrayla birlikte; kah Mozart'ın yumuşaklığı, saftığı; kah Beethoven'in gücü, uğultusu... Bu senfoninin nasıl bitebileceğini kimse söyleyemez*" diyor.

Adıyaman'dan Paris'e Ermeni Bir Devrimci Misak Manuşyan

Nazilerin Fransa'yı işgal etmesiyle birlikte Manuşyan, komünist partide yer altı faaliyetlerine devam ederken tutuklanır, serbest bırakıldıktan sonra militan çalışmalarına devam eder. Fransız Komünist Partisi'nin Nazi işgaline karşı silahlı mücadele vermek için oluşturduğu **Partizan Birlikleri'nin** (FTP) göçmenlerden oluşan yan örgütü **Göçmenlerin El Emeği'ne** (MOI) katılan Manuşyan, bir süre sonra Paris direnişinin önderleri arasına girer. FTP-MOI üyelerinin önemli bir kısmı **Doğu Avrupa'daki** toplama kamplarından kaçan **Yahudiler** ile **Franco** faşizminden kaçan İspanyollardan oluşuyordu. Üyelerinin çoğunun Yahudi olması, FTP-MOI'nun diğer direniş topluluklarından çok daha yüksek bir gizlilikle çalışmasını gerektiriyordu. Üyelerinin çok önemli bir kısmının Fransa'ya gelmeden önce İspanya iç savaşına katılmış veya Doğu Avrupa'daki Nazilerin elinden kaçmayı başarmış kişiler olması da FTP-MOI'nun yeraltı çalışmasını bilen, direniş tecrübesi yüksek, askerî eğitimleri yeterli bir kadro birikimine dayanmasını sağlamıştı. Silahlı güçler, Manuşyan'ın da katıldığı sabotaj, bombalama, Nazi askerlerinin öldürülmesi gibi eylemler gerçekleştirir. Manuşyan, Fransız subayı Julius Ritter'in öldürülmesi eyleminden sonra bir işbirlikçinin ihbarı üzerine 16 Kasım 1943'te Manuşyan'ın da içerisinde olduğu 23 kişi yakalanır. Yakalandıktan sonra Fresnes Hapishanesi'nde geçirdikleri üç ay boyunca 23'ler, ağır işkencelerden geçirilir. Ancak işkenceler sonuçsuzdur, eylemler büyük bir inançla savunulmaktadır. Pişman olduklarına dair tek bir söz çıkmaz ağızlarından, aksine; yalnızca görevlerini yerine getirdiklerini söylenir. Her biri, onları harekete geçiren ortak nedenlerin yanı

sıra, kendi özel gerekçelerini açıklar.

Manuşyan mahkemede önce Almanlara dönerek "*Size söyleyecek hiç bir şeyim yok. Ben size karşı koyup savaşarak görevimi yaptım. Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Şimdi, rolünü oynama sırası sizde: Elinizdeyim!*" der. Sonra, Fransızlara dönerek "*Fakat size gelince, sizler Fransızınız. Biz Fransa için, bu ülkenin kurtuluşu için savaştık. Sizse vicdanınızı ve ruhunuzu düşmana sattınız. Siz Fransız uyruğunu miras aldınız, bizse bu uyruğu hak ettik!*" diyerek Cezayir ve Londra Radyolarında yayınlanan o müthiş konuşmasını yapar. Hepsini farklı milletlerden yirmi üç komünist, ölüme mahkûm edilir. Mahkeme başkanı, onlara af dilemeyi düşünüp düşünmediklerini sorar. Bunun üzerine bütün yoldaşları Manuşyan'a dönerek hep birlikte "**HAYIR!**" derler ve Manuşyan 23 arkadaşıyla kurşuna dizilir. Bundan sonra Naziler tarafından Fransa'nın dört bir yanına asılan **Kızıl Afiş** (L'affiche Rouge) direnişin efsanelerinden biri haline gelmiştir. İşgal altındaki Fransa'da Naziler ve işbirlikçi Fransızlar, işgale karşı direnenleri "terörist" ilan etmişlerdi.

Çeşitli milletlerden olan partizanlar işgalci Naziler yenilene kadar kızıl bayrağı ellerinde taşıyarak canları pahasına mücadele ettiler. Hrant'ın katledilişinin üzerinden 7 yıl geçti ama devrimciler yoldaşını, Ermeniler kardeşlerini unutmadılar. Armenak'ın halkın yüreğinde efsaneleşmesinin üzerinden 24 yıl geçti ama yoldaşları mücadeleyi büyüterek ona bağlılıklarını gösterdiler. Yoldaş Misak Manuşyanın katledilmesinin üzerinden 70 yıl geçse de kızıl bayrağa umut bağlamış hiç kimse, onu asla unutmayacak ve unutturmayacak...

Missak Manouchian'ı Anıyoruz...

Ölüm her yerde aynı
İnsan bir kere ölür
Fakat ne mutlu can verene
Halkların kurtuluşu için

(Bir Ermeni devrim şarkısı)

www.pasiv.net

Gezi'den

Mart'a

Genç Kadınlar

Sokağına!

www.partizanarsiv.net